

Giới thiệu Tùỳ Tình Sở Dục

Edit: Sam

Độ dài: 50 chương + 9 ngoại truyện

Thể loại: hào môn, hắc bang, ngược, 18+

Giới thiệu vắn tắt

Trong cuộc sống, con người đều đang tìm kiếm một hợp âm cuối cùng

Vào lúc anh không có gì cả, rốt cuộc anh đã tìm được em.

I have you. That’s all I need.

Văn án

Xuất thân từ hào môn Hồng Kông lạnh lẽo và vụ lợi, những người cùng huyết thống đã giúp anh lựa chọn, không thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích.

Anh thiếu thốn tình yêu và sự ấm áp, còn cô từ bé đã có được sự nuông chiều của ba mẹ trong dòng họ gia thế.

Không thể chạy trốn số mệnh, hấp dẫn mà trí mạng.

Yêu một người đến tận cùng có thể điên cuồng đến mức nào?

Là điên cuồng đến mức tình nguyện dùng chính đôi tay của mình làm đau đớn đối phương, thành toàn mong muốn của đối phương.

Em ở đây.

Em đang ở trong tình yêu tuyệt vọng của anh, vô cùng nóng bỏng, vạn kiếp bất phục.

Lời editor:

Truyện này nằm cùng hệ liệt với “Trời đất tác thành”, mặc dù “Trời đất tác thành” được tác giả viết sau nhưng theo bối cảnh thì “Tùỳ tình sở dục” nối tiếp “Trời đất tác thành”. Những ai yêu thích Doãn nữ vương và Kha lão đại thì sẽ được gặp lại hai người cùng với bé Kha Ân Thích.

Nhân vật Phong Trác Luân trong “Trời đất tác thành” là nam chính trong truyện này, anh này không sạch, truyện có sủng có ngược có H, mọi người suy nghĩ kỹ trước khi nhảy hố nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tùỳ Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: (18+)

Thời tiết tại thành phố S có vẻ bớt nóng nực hơn Hồng Kông một chút, tia nắng giữa trưa tràn đầy ảm áp đúng là hợp ý người.

Ở trong cửa hàng đã thử gần bốn bộ lễ phục rườm rà, Dung Tư Hàm mới nhìn thấy người phụ nữ đang ngồi trên sofa nhẹ nhàng gật đầu.

“Doãn Bích Giới.” Cô lắc đầu, có phần không thể nhận được nữa, “Cậu có biết bộ dạng bây giờ của cậu giống như thời tiểu học hay không, hai hàng lông mày dính lại một chỗ.”

Doãn Bích Giới phản đối cười nhạo một tiếng: “Xem giọng điệu của cậu kìa, có nhà thiết kế Phong nổi tiếng bên cạnh thì ghét bỏ ánh mắt thẩm mỹ của tớ.”

Dung Tư Hàm đứng trước gương thong thả điều chỉnh vạt váy ở phía dưới, không thèm nhìn cô bạn của mình.

“Tớ vốn cho rằng tiểu thư thô xù lông của Đan Cảnh Xuyên không đáng tin cậy.” Cơ thể Doãn Bích Giới dựa vào lưng ghế, nói chậm chậm, “Nhưng lần trước một câu tổng kết về vị kia của cậu dưới ngòi bút vàng của cô ấy quả thực khiến người ta nhìn bằng một đôi mắt khác.”

Thấy cô có hứng thú nghe, nụ cười của Doãn Bích Giới dần dần rộng mở: “Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ*...”

“Cúc hoa khai?” Dung Tư Hàm đột nhiên ngắt ngang, gương mặt nhìn không rõ ý kiến.

() câu gốc là “hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai” – dường như qua một đêm gió xuân thổi về, ngàn cây vạn cây hoa lê rộ nở.*

Doãn Bích Giới búng ngón tay: “Thật không hổ là người bên gối.”

Cô nhân viên cửa hàng đứng cạnh các cô cách đó không xa luôn lắng nghe họ nói chuyện, lúc này dường như theo phản xạ mà nhìn thoáng qua phòng thay đồ ở phía bên trái cuối cùng tại hành lang, cô ta bỗng nhiên ho khan một tiếng.

Dung Tư Hàm đứng trước gương không còn sức để cảm mấy bộ lễ phục, cô dùng sức vẩy tay về phía Doãn Bích Giới: “Chị hai à, cậu mau qua đây đi.”

Lúc này Doãn Bích Giới khoác áo choàng ngắn hơi mỏng, giơ lên di động về phía cô: “Nghe chị nói này, đàn ông và di động đều giống nhau, chức năng nên có thì phải có, quan trọng nhất là dễ sử dụng, mã ngoài đẹp để bán chạy đều là mây bay.”

“Ừm” Cô trầm ngâm một lát không trả lời mà tiếp lời, “Tớ biết Kha Kinh Đăng từ trong ra ngoài đều dùng tốt lắm.”

Khuôn mặt Doãn Bích Giới tối sầm, âm thanh dè dặt mấy phần nói với cô: “Trong mấy anh em bọn họ, anh ta và Kha Khinh Đằng là thân nhau nhất, nhưng thật ra Kha Khinh Đằng cũng không hiểu anh ta cho lắm, cậu nghĩ kỹ lại xem, hai người rốt cuộc cần phải làm gì, đừng có lần nào cũng làm phũ phàng.”

“Có thể thế nào chứ?” Cô nghe thấy nửa câu sau liền mím môi, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Cậu thay quần áo đi rồi xuống dưới.” Doãn Bích Giới thờ dãi, dường như lơ đãng cầm lấy túi xách, “Tớ xuống dưới lầu trước đợi cậu, Kha Khinh Đằng chắc là đến rồi.”

...

Doãn Bích Giới đi rồi, cô liền để cho nhân viên cửa hàng tính tiền, nhân viên lễ phép nhận lấy thẻ tín dụng rồi dẫn cô đến một gian phòng chỉ vào trong đó nói: “Quần áo của cô Dung để trong gian này, cô có thể từ từ thay đồ, lát nữa tôi sẽ đưa thẻ lại cho cô.”

Cô gật đầu, vừa đi vào trong vừa cúi đầu tháo sợi dây trên lễ phục, tay còn chưa đựng tới tấm rèm thì đột nhiên bị một lực mạnh mẽ dùng sức kéo vào.

“... Sao anh lại ở đây?”

Dần dần nhìn rõ dung mạo của đối phương, từng lớp của tấm rèm nhanh chóng thả xuống, cô bị cánh tay kia giữ chặt, trong lúc thân mật đành phải bị động thừa nhận sự tấn công hết sức triển miên của đối phương.

Trong phòng thay đồ của cửa hàng lễ phục này trang trí cực kỳ xa hoa, trong gian phòng to lớn lễ phục được sắp xếp gọn gàng, đèn chùm thủy tinh treo ở phía trên lay động chiếu xuống những bóng mờ.

Trong lúc cọ xát giày cao gót trên chân Dung Tư Hàm đã bị cởi ra một chiếc rơi xuống đất, bên tai chỉ nghe được tiếng thờ dốt nặng nề của hai bên, cảm giác kia như ừn ừ kéo đến khiến cả người cô run rẩy.

Nhân vật chính của đề tài ban nãy, lúc này ôm cô xoay lưng ra sau, một bàn tay ung dung bắt đầu cởi nút áo trước ngực mình.

Hành động đơn giản của anh luôn có phong cách khác thường, lần này Dung Tư Hàm đã gần một tháng chưa gặp anh, giờ đây cô đang dựa trên giá quần áo lạnh lẽo, nhìn người đàn ông trước mắt đang mặc áo sơ mi đen kèm theo măng sét màu vàng, cô dần dần cảm thấy miệng lưỡi khô nóng.

“... Nhân viên cửa hàng lát nữa sẽ qua đây ngay.” Phong Trác Luân là người luôn làm theo ý mình, do sự dạy bảo của anh mà da mặt cô đã dày hơn trước kia mấy phần, đương nhiên cô biết anh muốn làm cái gì, cô nhin không được mà vội vàng dùng sức đẩy hai cánh tay của anh ra, “Lễ phục nhàu nát sẽ không mặc được.”

“Không sao.” Lời nói của anh ngắn gọn mà có ý sâu xa, anh quăng áo sơ mi của mình lên giá áo, một tay nâng mông cô lên rồi bồng trên tay, tay kia chuẩn xác tìm được khóa kéo ở sau cổ cô, “Xoẹt” một tiếng kéo xuống, anh cúi đầu hôn lên làn da trắng mịn của cô.

Phía sau là giá áo lạnh lẽo, trước người là môi lưỡi nóng bỏng của anh, Dung Tư Hàm chỉ có thể cảm giác được tay kia của anh đang nâng mông mình đã chậm rãi thăm dò vào trong quần lót của cô.

Cô nà có ứng hồng xinh đẹp, buồn bực trừng mắt nhìn anh: “Anh...”

“Anh cái gì?” Một tay anh nhanh nhẹn cởi váy cô vứt xuống dưới đất, để hai đùi cô kẹp chặt vòng eo của mình, rồi anh cắn môi cô, âm thanh khàn khàn khẽ cười, “Ngay cả hoa cúc cũng bị em lấy ra thảo luận với người đã có chồng, em không phải nên trực tiếp cùng anh thảo luận về chức năng của anh, xem thử rốt cuộc có bền chắc hay không?”

Khó trách vẻ mặt kỳ lạ của Doãn Bích Giới trước khi xuống lầu, thảo nào nhân viên cửa hàng dẫn cô đến gian phòng thay đồ này, cô có thể lấy bản thân ra thề những người ở cửa hàng này đã thông đồng với anh từ trước rồi!

Phong Trác Luân đợi một hồi không nghe thấy cô trả lời, anh vừa cởi quần tây vừa tăng thêm vài phần sức lực, vừa nặng vừa nhẹ xoa nắn nơi ẩm ướt phía dưới: “Hửm?”

Dung Tư Hàm rõ ràng cảm giác được nơi đó của anh đã nóng bỏng dính sát, cô dùng sức xoay mặt qua không nhìn anh.

Miệng anh héch lên, lúc này đã rút ngón tay ra, đưa vật cực nóng đang nhô lên ở phía dưới mà tiến thẳng vào.

“Ah...” Cảm giác dạt dào đã lâu không cảm nhận, giờ đây lan tràn toàn thân trong nháy mắt, mang nắng đưa đến cảm giác đau đón nóng bỏng phình trướng, cổ họng cô phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, hai tay không tự chủ mà ôm chặt cổ anh.

Bàn tay Phong Trác Luân xoa bóp bờ mông trắng mịn của cô, vừa không quên vững vàng đâm vào bên trong, vừa nâng cô lên đi về phía sofa.

Phía dưới bị căng ra đến phát đau, cô cố hết sức chứa đựng anh, bây giờ anh còn vừa đi vừa làm chuyện xấu đâm vào thật sâu mấy lần, cô làm sao có thể chịu nổi, Dung Tư Hàm nức nở cắn một cái trên vai anh, ở dưới không tự chủ được mà co rút nhanh.

Đau đón trên vai gần như không có cảm giác, vết cắn đó chỉ làm cho anh thêm hưng phấn, anh sáng khoái thờ dãi một tiếng, bước chân dừng lại trước sofa, ôm cô chậm chậm thao túng một hồi.

Chất lỏng trong suốt nhỏ giọt xuống dưới, bên tai là tiếng dính nhầy mơ hồ, anh tiến vào, cọ xát mạnh mẽ bên trong khiến toàn thân cô phát run, khoái cảm từ ngón chân mà đi thẳng lên trên.

Cô luôn biết rằng anh là người đưa dục vọng đến mức tận cùng, gần như nguy hiểm, gần như trí mạng.

“A...” Cô vừa mới đến một lần, miệng mở to thờ hỗn hển, ai ngờ lúc này tay anh đột nhiên buông lỏng, ngay lập tức cả người cô từ trên người anh trượt xuống ghế sofa.

Cơ thể trần trụi ở trong không khí lạnh lẽo, nơi vừa rồi kết hợp tiết ra lớp dịch mỏng trên đùi, đầu óc cô trống rỗng, bàn tay run rẩy với lấy quần áo bên cạnh.

Anh cúi người theo cô, vươn tay tách hai chân cô ra, hai bên mở ra biến thành một đường thẳng tắp, ánh mắt nhìn từ khuôn mặt xinh đẹp của cô thẳng đến nơi còn chưa khép lại do bị chiếm giữ trong thời gian dài.

Lối vào trắng mịn nho nhỏ theo hô hấp của cô mà mở rộng, mặt hoa trong suốt tiết ra, dục vọng kích động thâm sâu như vậy, cô nhận thấy ánh mắt anh ngày càng đờ tuối.

Thần sắc của anh khiến cho Dung Tư Hàm không thể nén được bình tĩnh, cô vươn tay trên chọc thân thể anh, Phong Trác Luân bất động, tùy ý để tay cô vuốt ve cảm mình, anh từ trên cao nhìn xuống rồi đẩy vào một lần nữa.

Trước nhất là khuôn mặt anh tuấn nhỏ giọt mồ hôi, vừa gọi cảm lại khiến người ta hận không thể ngắt hoa, đời này của cô chưa từng trải qua thời khắc như vậy, trong hoàn cảnh lạ lẫm, hai chân mở rộng dưới ngọn đèn sáng loáng làm chuyện như vậy, nhưng anh dường như rất hưng phấn, rút ra rồi tiến vào lần nữa.

“Bảo bối, muốn đủ chưa?” Anh biếng nhác nói, cúi đầu nhìn đáng vẻ buồn bực nhưng không còn sức phản kháng của cô.

Tiếng động vang vọng trong phòng, may mà bên ngoài phòng không có ai đặt chân tới, khoái cảm chồng chất dâng cao, nhưng cô lại không tình nguyện rên rỉ ra tiếng theo ý muốn của anh.

Sau cùng, Phong Trác Luân thấy cô nhắm nhện đến vành mắt đỏ ngầu, hơi thở hỗn hển, anh mới nắm lấy chân cô khiến nửa người trên sofa bị đẩy lên, anh gia tăng tốc độ, vô cùng nhuần nhuyễn đưa cả hai cùng đến cực điểm.

“Đủ chưa?” Anh rút mình ra ngồi xuống sofa, ôm cô trong lòng cúi đầu ngậm lấy vành tai mịn màng của cô, rồi lại hỏi.

Giọng nói của anh luôn khàn khàn, lúc này càng trầm thấp hơn sau cuộc ân ái, Dung Tư Hàm im lặng một lúc, cô dùng sức lực còn sót lại cuối cùng mà nắm lấy thứ gì đó là chủ mưu mới vừa gây chuyện.

“Thì ra em nhớ ‘nó’ như vậy.” Vầng trán Phong Trác Luân giật giật, tầm mắt rơi xuống chỗ cô đang nắm, “Nhớ hơn cả anh, hửm?”

Cô nghe được sắc mặt liền tái nhợt, không quá vài giây giống như bị bóng mà thả lỏng tay, đối diện với ánh mắt chứa ý cười thần nhiên của anh, khoe môi cô bất giác cong lên.

...

Lúc thu dọn hiện trường trên lầu xong xuôi rồi đi xuống, Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng đã chờ đến mức có phần mất kiên nhẫn, điều này khiến cho hai giới hắc đạo của Mỹ và Đông Nam Á ai ai nghe tiếng của hai vợ chồng này đều sợ mất mặt đứng ngồi không yên, ngay cả biểu cảm trên mặt gần như nhất trí.

“Gần đây cậu tập thể hình à?” Doãn Bích Giới thấy bọn họ đi tới, cô dùng ánh mắt vô cùng hạ lưu mà đánh giá Dung Tư Hàm từ trên xuống dưới, “Xem ra rất bền.”

Dung Tư Hàm hơi đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng rồi đi ra cửa trước, Kha Khinh Đằng ở bên cạnh lúc này ném qua ánh mắt tán thưởng về phía vợ mình rồi đứng dậy theo, khuôn mặt như băng đá không có biểu cảm nào dư thừa, anh chỉ giơ lên ngón cái về phía Phong Trác Luân.

Người nào đó xa cách đã lâu nay được ăn một bữa no nê, nơi nào đó vừa mới bị ngược đãi phục hồi năng lực như cũ còn bền hơn con gián, dùng vẻ mặt thần nhiên “Đừng khâm phục tôi” nhử mày.

...

Khi từ cửa hàng lễ phục về đến nhà Doãn Bích Giới thì đi giúp việc trong nhà đang chiên bò bít tết, mùi hương nồng nặc cả phòng.

Trước khi bữa tối được dọn ra, Phong Trác Luân và Kha Khinh Đằng ở quán bar trong phòng khách khui rượu uống một tí, Doãn Bích Giới bật tivi, ngồi xuống sofa hỏi Dung Tư Hàm: “Kỳ nghỉ lần này của cậu dài hơn mọi khi, cậu định lúc nào trở về?”

Cô thoáng nhìn qua người đàn ông bên kia, nghĩ nghĩ nói: “Chờ sau khi hôn lễ kết thúc thì ở thêm hai ngày nữa, tớ muốn ở cùng ba mẹ.”

“Đoán chừng hai ngày đó cậu sẽ bận rộn cho coi, hiếm khi cậu trở về một chuyến, mẹ cậu chắc sẽ giới thiệu tất cả học trò dòng dõi thế gia của đi ấy cho cậu quen biết một lần.” Doãn Bích Giới cười đùa, nghĩ nghĩ rồi hỏi, “Cậu và anh ta không cùng nhau trở về ư?”

“Tớ không biết anh ấy có sắp đặt gì.” Cô thần nhiên trả lời, ánh mắt chột dừng lại trên màn hình tivi.

Hai người đàn ông bên kia vốn đang nói chuyện giờ đây cũng ngừng lại, Kha Khinh Đằng ngắm nghía ly rượu trong tay, ánh mắt từ tivi chuyển qua người bên cạnh, biểu cảm dần dần trở nên cười như không cười.

“Nghe nói cô bé này mới mười sáu tuổi.” Trên tivi đang phát sóng chương trình phỏng vấn của nữ minh tinh Milk, nổi tiếng với tốc độ nhanh nhất trong hai năm gần đây, Doãn Bích Giới vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về phía Phong Trác Luân, “Người thật thực sự có 34D không?”

“Chưa đo qua.” Anh đặt ly rượu xuống, ánh mắt nhìn lên tivi, “Nếu tôi không phải giúp cô ấy thiết kế đồ trang sức mà là áo ngực, thì đương nhiên tôi sẽ biết.”

Câu trả lời này quả thật là phong cách của anh, vợ chồng Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng liếc nhìn nhau, rồi lại nhìn sang Dung Tư Hàm không có chút biểu cảm, sắc mặt hai người kia có chút hả hê.

...

Phong Trác Luân không có bất động sản cố định tại thành phố S, ngày hôm qua sau khi tới nơi thì ở lại phòng khách của nhà hai vợ chồng Kha Doãn, ăn bữa tối xong hai vợ chồng Doãn Bích Giới cùng nhau lên lầu chat qua video với đứa con trai ở Mỹ. Phong Trác Luân tắm rửa xong đi ra thì thấy Dung Tư Hàm thu xếp hành lý trong phòng khách, anh vừa lau tóc vừa hỏi, “Em muốn đi ư?”

“Ba mẹ gọi điện giục em trở về.” Cô cắt điện thoại vào.

Khi nói chuyện thì người kia đã tới gần, lúc này anh vươn tay kéo cô đến trước người mình: “Muộn quá rồi, ngày mai hãy đi.”

“Xe tới rồi.” Cô dùng chút sức gỡ tay anh ra.

Phong Trác Luân cúi đầu nhìn cô một lúc, thờ ơ nói: “Thế nào? Em hy vọng ban này anh nói là đã từng đo ngực của cô ta sao?”

Giọng bản địa của anh rất tốt, ngay cả một chút giọng Quảng Đông cũng không có, cô vừa nghe liền cười lạnh một tiếng: “Anh đã từng đo chắc cũng không ít đâu nhì.”

“Ví dụ như em?” Anh nhếch môi, ánh mắt thoáng nhìn nơi dưới cổ áo cô, “Khăng định không phải 34D.”

Trong lòng Dung Tư Hàm vốn không thoải mái, cô hất tay đi ra ngoài, anh đi lên một bước nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cổ tay cô, không dây dưa nói: “Không mang anh đi gặp ba mẹ vợ à?”

“Anh nghĩ hay nhì.” Cô nhắm mắt, cười lạnh, “Cả đời cũng đừng nghĩ đến.”

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sơ Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Anh nghe được lời nói của cô ngược lại không giận, ngón tay chậm rãi mơn trớn làn da mịn màng của cô: “Buổi chiều anh nên làm thêm ba lần.”

Cô nhìn anh cười nhạo một tiếng: “Ngựa đực.”

“Ăn sạch sẽ rồi thì không thừa nhận người ta à?” Khuôn mặt kia của anh ngay cả nhướn mày cũng là tai họa, “Ngựa đực mới có bản lĩnh khiến em cả buổi chiều vừa khóc vừa thở gấp, lại muốn ngừng mà không được.”

“Anh cấp tốc từ văn phòng tại Pháp chạy tới đây chỉ là vì việc hồi chiều thôi ư?” Cô cắn răng đánh trả.

“Có thể nói vậy.” Anh vươn tay kéo cô đến trước ngực mình, vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt cô ra sau tai, giọng điệu anh chột điệu dàng, chậm chậm cất tiếng, “Còn nữa, là có người mời anh đến làm nghề cũ.”

“Nghề cũ gì?” Cô lắng nghe nhất thời không phản ứng lại.

Ánh mắt Phong Trác Luân tối sầm, mím môi nhưng không lên tiếng.

Dung Tư Hàm suy nghĩ một lúc mới đoán được anh nói nghề cũ là cái gì, ánh mắt cô thay đổi: “Anh làm phù rể của ai?”

Cô đứng trước mặt anh, chiều cao vừa tới ngực anh, mà anh thì nhìn từ trên cao xuống, từ lúc bắt đầu ánh mắt đã khóa chặt trên khuôn mặt cô.

“Em gái và em rể của em.”

Anh vừa dứt lời, trong phòng khách nhất thời tĩnh lặng, đến nỗi chút tiếng động cũng không có.

Dung Tư Hàm cảm thấy toàn thân hơi lạnh lẽo, lòng bàn tay cô khẽ run nhìn anh không nói được lời nào.

“Không chào đón sao.” Ánh mắt Phong Trác Luân vẫn dán sát vào khuôn mặt cô, lúc này anh ung dung nói tiếp, “Phù dâu.”

“Em không cần cảm thấy hoảng hốt và bối rối, là em gái em lên nhờ anh, bọn Kha Khinh Đằng vẫn chưa biết.” Anh buông lỏng cái khăn trong tay, nở nụ cười thần nhiên, “Yên tâm, anh tuyệt đối giữ bí mật, cô ấy sẽ không biết chuyện em yêu thầm chồng cô ấy nhiều năm nhưng không có kết quả.”

“...Thế thì phải cảm ơn sự khoan hồng độ lượng của anh.” Đáy lòng cô dâng lên nỗi chua chát đã lâu không chạm vào, giọng nói ảm đạm lại lạnh lùng.

“Như vậy thì không cần, cũng chẳng có liên quan gì đến anh.” Anh tùy ý nhếch môi, giọng điệu có vẻ hơi ngạo mạn, “Nếu rảnh thì em hãy kể câu chuyện vụn vặt này cho anh nghe, để anh cảm nhận được một chút luân lý trong vở kịch chị vợ em rể, để xem mối tình năm đó có bao nhiêu chua xót và nước mắt là được rồi.”

Cô cười lạnh lần nữa, không thêm nói thêm với anh câu nào, cô vươn tay xách túi, đóng sầm cửa chính bước đi ra ngoài.

Bên ngoài căn nhà là đêm tối khó hanh, sau khi bình tĩnh đứng lại Dung Tư Hàm mở mắt ra nhìn ánh đèn rực rỡ trước mắt, trong lòng không rõ có mùi vị gì.

Nhiều ngày không gặp, anh đưa cô vào cuộc triển miên quán quýt vô cùng nhuần nhuyễn, mỗi một động tác tí mỉ đều lộ ra sự nhớ nhung và dịu dàng.

Nhưng khi tất cả chấm dứt, anh dễ dàng nói ra những câu này giống như nước lạnh đổ xuống đầu khiến cô tỉnh táo lại.

Cô vốn tưởng rằng anh có nói trước với vợ chồng Doãn Bích Giới, đặc biệt từ Pháp chạy về đây chỉ là vì cho cô một sự bất ngờ.

Quả thật là bất ngờ, hiện tại anh còn dùng thân phận phù rể để ở bên cạnh nhìn cô đối mặt với sự thật mà cô đã trốn tránh nhiều năm.

Dung Tư Hàm không khỏi cười nhạo bản thân trong lòng.

Rốt cuộc cô vẫn non nớt hơn anh, vậy mà nhất thời bị anh dẫn dắt mà nhập vai quá mức.

...

Dung Tư Hàm chờ dưới lầu không bao lâu, trước mặt nhanh chóng có một chiếc xe thương nghiệp màu bạc rất quen mắt dừng lại.

“Chú Tiểu Khổng.” Cô nhanh nhẹn đi đến bên cạnh người đàn ông đang đứng chờ tại cửa xe, cười mím chỉ gọi, “Khuya thế này còn làm phiền chú, cháu ngại quá.”

“Người trong nhà cả mà.” Tiểu Khổng đóng cửa bên kia của cô rồi quay về ngồi trên xe, “Cháu tới ngày hôm qua à?”

“Chuyến bay trễ giờ, cháu tới lúc rạng sáng ạ.” Cô mang dây an toàn, lễ phép trả lời.

Cuối tuần đường phố không kẹt xe, Tiểu Khổng lái xe trên con đường quen thuộc chạy về phía nhà họ Dung, ông ta cười nói với cô đang ngồi ở ghế phó lái: “Từ khi cháu đi Hồng Kông học đại học rồi làm việc, cuối tuần chú đều nhàn rồi đến buồn chán.”

Tiểu Khổng làm tài xế của ba cô mười mấy năm, trước đây khi cô còn ở thành phố S, mỗi khi đi đâu cũng đều do ông ta đưa đón, vào dịp tết trước khi về quê ông ta sẽ ở nhà họ Dung cùng bọn họ ăn bữa cơm tất niên, đối với cô mà nói ông ta gần gũi như người trong nhà.

“Lúc cháu không ở đây, có vài con đường đã đổi mới.” Tiểu Khổng vươn tay chỉ ngoài cửa sổ, “Đây là mấy nhà hàng mới mở gần nhà cháu, mùi vị đều rất ngon.”

Ban đêm cuối hè tựa như bừng tỉnh trong mộng, Dung Tư Hàm vừa nghe Tiểu Khổng nói chuyện, vừa nhìn hai bên đường kỹ càng.

Ngô đồng xanh tươi, bóng cây ẩn hiện, cho dù là mỗi đèn đường tại góc đường đều lộ ra cảm giác rất thân quen.

Thành phố S là nơi cô sinh trưởng, nó ăn sâu bén rễ trong cô, là nơi mà ký ức không thể thay thế được, cho dù cuộc sống tại Hồng Kông ngột ngạt trong vàng son, có khả năng cho cô năm tháng tuổi trẻ đầu tiên tốt nhất đi chăng nữa.

Thời gian tám năm lướt qua, lúc đó cô dứt khoát từ bỏ cuộc sống được nâng niu trong lòng bàn tay ba mẹ, không hề phức tạp, bình thản yên ả, chung quy là vì phân cao thấp với bản thân, cuối cùng chỉ đổi lấy sự hoàn toàn khác hẳn của hiện nay.

“Kỳ nghỉ lần này của cháu là trở về làm phù dâu cho Lục Lục phải không?” Tiểu Khổng xoay tay lái chậm rãi chạy vào tiểu khu, một tay vẫy tấm thiệp cưới đặt ở bên cạnh, “Không ngờ nha đầu Lục Lục kia từ bé đã hấp tấp giống như một cậu nhóc, lại gả cho một người tốt như vậy.”

Ánh mắt Dung Tư Hàm dừng ngoài cửa sổ, lúc này cô phục hồi tinh thần, cười cười nhẹ nhàng nói “Vâng”.

“Thằng bé kia rất tuần tú lịch sự.” Tiểu Khổng kéo thắng tay, vẫn khen không dứt miệng, “Xem chú quên mất rồi, Hàm Hàm chắc cháu biết cậu ta rõ hơn, nghe nói ở trong quân đội cậu ta trẻ tuổi thế mà được thăng làm trung úy, tên gì đây...haiz, nhất thời chú quên rồi.”

“Cù Giản.”

Dung Tư Hàm thân nhiên tiếp lời, cô cúi đầu cời dây an toàn.

...

Dung Thành và Lý Lị đã chờ trong nhà từ sớm, Dung Thành ngồi trên sofa đang pha trà, Lý Lị trông thấy cô tiến vào liền vui vẻ đến mức lông mày muốn nhảy lên, bà vừa kêu “bảo bối” vừa vội vàng đi qua đón.

“Mẹ.” Dung Tư Hàm nắm mẹ nắm tay mình đi vào phòng khách, có chút bất đắc dĩ nói, “Con đã lớn thế này, mẹ có thể đừng kêu con như vậy được không?”

“Lát nữa ra ngoài đi thử quần áo, mau để mẹ nhìn kỹ xem.” Lý Lị tươi cười kéo cô ngồi xuống sofa, quan sát tỉ mỉ, “Sao lại gầy rồi? Cả người chỉ còn xương thôi, con xem cánh tay con này, không cần bẻ cũng có thể gãy.”

“Con gầy rồi.” Dung Thành ở bên cạnh gật đầu, “Có phải công việc vất vả quá không?”

Cô lắc đầu, nhìn thấy ánh mắt yêu thương ân cần của ba mẹ, trong lòng cô vừa ấm áp lại chua chát.

Người một nhà đã lâu không gặp ngồi trên sofa trò chuyện tự nhiên thoải mái, cho tới sau đó mấy vấn đề linh tinh của Lý Lị được ném ra, trong lòng Dung Tư Hàm cảnh giác, sao có thể không biết bà muốn hỏi cái gì nhất, bắt đầu từ từ chui ra rồi kia.

Lý Lị đánh vòng một hồi lúc này rốt cuộc ngồi không yên nữa, bà nhìn cô hỏi sâu xa: “Hàm Hàm, hiện tại con có bạn trai chưa?”

Không đợi Dung Tư Hàm trả lời, bà nói tiếp ngay: “Lần trước mẹ đã nói với con, con muốn định cư tại đó mẹ cũng không phản đối, đi đi lại lại giữa thành phố S và Hồng Kông cũng không xa, ba mẹ đi qua thăm con cũng tiện.”

Dung Thành ở bên cạnh gật đầu: “Quan trọng là con người thằng bé đó nhất định phải ngay thẳng thật thà, có trách nhiệm với bản thân và với gia đình của hai đứa sau này.”

Hai vị này, một người là phó trưởng phòng của viện kiểm sát thành phố, một người là chủ tịch hội y tế quân đội, khi còn trẻ hai người cũng được học cao, nói câu nào cũng mang theo ý sâu xa, Dung Tư Hàm mura đắm chìm đất từ bé, vừa nghe xong cô nói tiếp ngay: “Đạ...chủ tịch Mao nói không lấy yêu đương làm mục đích kết hôn thì đều là trò đùa.”

“Tự con biết là tốt rồi.” Lý Lị thở dài một hơi, “Mẹ không phản đối con quen biết bạn bè làm việc trong những lĩnh vực khác nhau ở đó, nhưng mà con đừng giống bọn họ, tùy tâm trạng mà làm ầu, coi tình cảm là trò đùa, chỉ theo đuổi khoái cảm nhất thời.”

Dung Tư Hàm nghe được, trong lòng hơi chột dạ, cô thầm thở dài một hơi. Lúc này Lý Lị đưa canh cho cô, lại bổ sung một câu: “Con xem, Lục Lục thường ngày tùy tiện, thời khắc quan trọng lại bắt trúng người tốt, hai đứa là chị em, con bé lại đi trước con một bước. Hàm Hàm, nửa đời sau của người con gái có khổ hay không, quan trọng nhất là bạn đời trong tương lai, cái này chỉ có thể do con nắm bắt và lựa chọn.”

“Được rồi được rồi, hiếm khi con bé trở về một lần bà đừng cãi nhai với nó nữa.” Thừa dịp hai mẹ con nói chuyện Dung Thành mới vừa nhận điện thoại, lúc này trở về liền nói với cô, “Hàm Hàm, chú hai con nói hôm nay Lục Lục gọi điện cho con mấy lần mà không được, lát nữa ăn xong con đừng quên gọi lại cho nó, nó mong con trở về lâu rồi.”

...

Chờ sau khi Dung Thành và Lý Lị đã ngủ, Dung Tư Hàm mới lên lầu, đi động hết pin, cô liền dùng điện thoại bàn gọi qua.

Người nhận máy là Cù Giản, người đàn ông lịch sự “A lô” một tiếng, thấy bên cô không nói chuyện, hồi lâu sau anh ta hỏi dò một câu: “Hàm Hàm?”

Dung Tư Hàm ngẩn ra, cô “ừ” một tiếng mới phát hiện giọng mình hơn hẳn: “Là em, Lục Lục có ở đó không?”

“Cô ấy vừa vào phòng bếp lấy nước, lập tức qua đây ngay.” Giọng nói của anh ta vẫn trầm ấm như trước, dừng một chút anh ta hơi vui đùa nói, “Thật là phiền em xa giá trở về một lần, chỉ phí phù dâu lên sân khấu lần này xem ra phải trả đủ, bao lương bao cơm bao luôn phù rể.”

Cô cười nhạt, nhẹ nhàng trả lời: “Vay em vui lòng chấp nhận.”

Hai người trò chuyện vài câu thì nghe được tiếng đi dép lẹp xẹp của Dung Tiễn ở bên kia, không bao lâu sau điện thoại đổi người: “Em ngóng trắng ngóng sao cuối cùng cũng mong ngóng chị về rồi!”

Cô cầm điện thoại từ sofa đứng dậy đi đến bên cửa sổ, lắng nghe giọng nói trong trẻo của Dung Tiễn, khoe môi cô bắt giắc cong lên: “Chị thấy em muốn tiền mừng thì có.”

“Chị của em là ai chứ, tiền mừng tính là cái gì, có đóng gói xe tăng em cũng không ngại.” Âm thanh của Dung Tiễn nghe ra rất vui sướng, “Nếu không phải hai ngày nay em bận đến chóng vờ thì hôm nay em đã sớm đến chen chúc trên giường nhà chị, cùng chị lăn sàng rồi.”

Dung Tiễn lú lú một hồi, phần lớn thời gian cô chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu, vừa mới gọi thắm thoát đã trò chuyện hơn nửa tiếng, cuối cùng Dung Tiễn mới ý được cô ngồi máy bay mới trở về rạng sáng hôm nay, giờ vẫn còn mệt, lúc này Dung Tiễn mới nhớ tới chuyện chính: “Hôm nay em bận đặt mua bãi cỏ tại nơi tổ chức hôn lễ nên không đi ra được, chị đã thử bộ váy phù dâu chưa?”

Cô nắm chặt ống nghe trong tay: “Ừm, Bích Giới trở về mấy hôm trước, hôm nay cậu ấy đã đi cùng chị.”

Dung Tiễn thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó ra về gian xảo nói: “Thế thì em yên tâm rồi, chị nghỉ ngơi thật tốt nhé, ngày mốt em và Cù Giản cộng với một phù rể tuyệt vời sẽ khao chị!”

Bên ngoài cửa sổ sát đất không phải ánh đèn rực rỡ của ban đêm tại Hồng Kông, những tòa cao ốc của thành phố S đứng sừng sững trang nghiêm trầm tĩnh, bóng đêm ngóng cuồng, ngắt máy rồi toàn thân Dung Tư Hàm mới bình tĩnh lại, sau đó cô phát hiện lòng bàn tay nắm ống nghe đã hơi ẩm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3

Nơi tổ chức hôn lễ của Dung Tiễn và Cù Giản thật khiến người ta chấn động.

Nhìn ra bãi cỏ ở phía sau giáo đường là những khóm hoa hồng trắng, tất cả đều được bày biện rất thanh nhã, khi Dung Tư Hàm đi đến cửa trông thấy cảnh tượng này trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc không nói nên lời.

Nhiều năm qua, nhà họ Dung luôn là vọng tộc của thành phố S, hiện tại hai vị gia trưởng đều là nhân vật lớn của thành phố S, con trưởng Dung Thành theo chính trị, mà con thứ cũng chính là bà của Dung Tiễn thì theo thương nghiệp, hai anh em đều chỉ có một cô con gái, hiện tại Dung Tiễn lấy Cù Giản, lại là người thuộc dòng họ cách mạng đứng nhất nhì tại thành phố, theo góc độ của thương nhân mà nói tổ chức đương nhiên phải lớn, cho dù hôn lễ có phô trương cỡ nào quả thật cũng nằm trong dự kiến.

Dung Tiễn biết Dung Tư Hàm thân với Doãn Bích Giới nhất, vì thế cũng mời hai vợ chồng Kha Doãn, ban đầu Doãn Bích Giới không muốn, nhưng bởi vì hiếm khi trở về một lần, Kha Khinh Đăng được gặp lại mấy người anh em, thế nên cô miễn cưỡng trình diện.

“Tớ không vào đâu.” Trên đường đến phòng nghỉ của cô dâu, đứng ngoài cửa có thể nghe được tiếng vui cười bên trong, Doãn Bích Giới dừng bước, cô cau mày nói với Dung Tư Hàm, “Tớ vào trong giáo đường trước.”

Nữ vương là điển hình không vì quen thân mà bỏ đạo lý, hồi trước Dung Tư Hàm đã giải thích rõ ràng chuyện năm đó Dung Tiễn không có lỗi, nhưng Doãn Bích Giới vẫn kiên trì không thay đổi lập trường.

Dung Tư Hàm thấy thế cũng không miễn cưỡng cô, chờ cô đi rồi mới nhẹ nhàng gõ cửa phòng nghỉ của cô dâu, chưa đến một lúc thì có một cô gái đáng người nhỏ nhẩn chạy ra mở cửa.

“Chị Hàm!” Cô gái mày dài mắt to này là Cố Linh Nhan, phu nhân loli của Đan Cảnh Xuyên phó cục trưởng cục cảnh sát thành phố S, Đan Cảnh Xuyên là một trong những người anh em của Phong Trác Luân, Cố Linh Nhan và Dung Tiễn lại thân thiết, Dung Tư Hàm đương nhiên cũng quen biết.

“Chị!” Dung Tiễn vén mái tóc ngắn ra sau tai, khuôn mặt trái xoan xinh xắn cười tươi lộ ra hai chiếc răng khểnh đáng yêu, mấy người vây quanh cô không ngừng tám tác khen ngợi, “Lát nữa không biết có kết hôn được không, cả đám người sẽ quý dưới váy chị, chị làm phù dâu mà còn nổi bật hơn em thì làm sao đây!”

“Chỉ cần Cù Giản lập trường kiên định không phải là được rồi sao?” Cô cười âm đạm, “Em khăn trương không?”

“Vẫn ổn ạ.” Dung Tiễn kéo cô ngồi xuống sofa, liếc mắt chế nhạo Cố Linh Nhan ở bên cạnh, “Dù sao cũng không giống vị tiểu thư này, hôm kết hôn đã lập kỷ lục vào toilet ba mươi lần.”

Bị giễu trúng chỗ đau, trong chớp mắt Cố Linh Nhan xù lông, lập tức bỏ nhào vào người Dung Tiễn, Dung Tư Hàm trông thấy cô gái này tràn đầy sức sống cũng không thể nhịn cười, lúc này Dung Tiễn chợt nhớ tới gì đó, cười bí hiểm mà huých cánh tay Dung Tư Hàm nói: “Chị đã nhìn thấy anh chàng phù rể mà em đặc biệt mời tới cho chị chưa?”

Cố Linh Nhan vội vàng nói xen vào: “Tớ quen tớ quen! Chính là anh chàng đẹp trai nhất trong mấy người bạn của Oa Từ.”

Trong lòng Dung Tư Hàm run lên, khuôn mặt không biểu cảm, chỉ hơi gật đầu.

“Thế nào?” Dung Tiễn đắc ý nhíu mày, “Chị xem xem, đầu năm nay có người đàn ông nào còn chưa kết hôn? Ngay cả gã Phó Chính kia cũng cưới được Bội Bội của nhà em, cuối cùng vẫn là Oa Từ đề cử Phong Trác Luân, anh ấy nói anh ta độc thân vạn năm, là phù rể chuyên nghiệp, hôn lễ của mấy anh em bọn họ đều do anh ta làm phù rể.”

Dung Tư Hàm cười gượng không nói, Dung Tiễn không để ý tới sắc mặt của cô, lúc này khoát tay lên vai cô nói tiếp: “Nhưng em không có can đảm giới thiệu anh ta cho chị với mục đích làm anh rể của em, ba mẹ chị sẽ đánh em chết mất.”

“Đừng nói đến bên ngoài, ngay cả đặt ở trong nhà cũng không bớt lo được.” Cố Linh Nhan tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý, ngay sau đó còn thêm một câu, “Một anh chàng như hoa như ngọc thể này, mấy cô gái đều muốn treo tường vào ngủ với anh ta.”

Dung Tiễn nghe xong liền ôm bụng cười lăn lộn trên sofa, Dung Tư Hàm muốn cười nhưng cảm xúc dâng lên trong lòng khó thể nói ra, bàn tay cô nắm chặt váy càng ngày càng chặt hơn.

...

Từ phòng nghỉ của Dung Tiễn đi thẳng vào trong giáo đường, từ đằng xa Dung Tư Hàm đã trông thấy hai người đàn ông đứng cạnh cửa.

Phong Trác Luân dáng người thon dài, chiều cao một mét tám lăm, bộ âu phục màu đen trên người tôn lên phong cách biếng nhác lại sang trọng, Cù Giản đứng bên cạnh anh cao gần bằng nhau, bộ âu phục màu trắng tôn lên vẻ khí khái như khi mặc quân trang.

Thấy các cô đi đến trước mặt, Cù Giản tươi cười gật đầu với cô, sau đó lập tức nghiêng đầu về phía Dung Tiễn: “Em có mệt không?”

Dung Tiễn lắc đầu, nắm tay anh ta, nụ cười thật tươi đến nỗi sắp lan đến ra sau tai.

“Gần đến giờ rồi.” Phong Trác Luân đứng bên cạnh Cù Giản lúc này nhìn đồng hồ đeo tay rồi đi đến bên cạnh Dung Tư Hàm, nhìn hai vị tân nhân trước mặt nói, “Bên ngoài đã chuẩn bị xong.”

“Được.” Cù Giản mở cửa ra, chậm chậm vươn tay về phía Dung Tiễn ở bên cạnh, “Lục Lục, đến đây.”

Dung Tư Hàm vẫn trầm lặng đứng phía sau bọn họ, khoảnh khắc Dung Tiễn nắm lòng bàn tay của Cù Giản, đáy mắt cô hơn uơn ướt.

Trên đường từ cửa đi về phía trước, mỗi một hàng ghế trong giáo đường đều đầy người ngồi, dàn nhạc diễn tấu khúc nhạc hôn lễ trang nghiêm và du dương, hai đứa bé cầm hoa thích thú tung hoa từ trong rổ ra phía trước.

Cô đi theo sau Dung Tiễn cảm làn váy cưới thật dài đi lên bụi, ánh mắt lướt nhìn từng vật trang hoàng trong giáo đường, về mặt của mỗi người ngồi dưới, hai người đằng trước trao đổi ánh mắt với nhau... trong lòng cô nhẹ nhàng thờ dài một tiếng.

“Hóa ra trưởng công chúa của nhà họ Dung làm được tất cả cũng có chuyện làm không thành.” Phong Trác Luân đứng bên cạnh cô, nhìn cô đầu chú rể lúc này đang đứng trên bụi cao đằng trước trao đổi lời thề, “Thật đáng tiếc, hôm nay người đứng bên cạnh anh ta không phải là em, mà là em gái em.”

Ngữ khí anh bình thản, khỏe môi nhếch lên nụ cười thờ ơ trước sau như một, tựa như đang tự thuật một câu chuyện vụn vặt, trong mắt cô đó là vẻ mặt tiểu nhân đắc chí nắm được nhược điểm mà uy hiếp người khác.

Dung Tư Hàm nhắm mắt lại: “Cũng đáng tiếc, nhiều giường tốt như vậy, cuối cùng em lại ngủ trên tấm vải bố rách nát của anh.”

“Thẹn quá hóa giận ư?” Anh vỗ tay theo mọi người tại giáo đường, trên vẻ mặt thanh thản lộ ra một chút lạnh lẽo, “Quả nhiên mỗi tình đầu khó quên, cũng có thể khiến em quên mất bản thân đang nằm trên tấm vải bố rách nát, mà nửa câu thốt ra cũng không lộ ra chút yếu đuối.”

Cô đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào, như là không nghe thấy.

...

Sau khi buổi lễ kết thúc, Dung Tư Hàm và Dung Tiễn đi thay bộ váy khác để làm tiếp nghi thức trên bãi cỏ.

Thay xong quần áo, hai người trò chuyện từ phòng nghỉ đi tới, cạnh căn nhà gỗ nhỏ trước mặt trông thấy vài người đang đứng, trong đó có một người phụ nữ còn trẻ tướng mạo dịu dàng, bông một bé gái trên tay trông như búp bê, Cố Linh Nhan đang ở bên cạnh người phụ nữ kia, ngồi xổm xuống chơi đùa với một cậu bé tuần tú, còn chồng của Cố Linh Nhan là Đan Cảnh Xuyên thì đang trò chuyện với Phong Trác Luân.

“Bội Bội!” Dung Tiễn hô to gọi nhỏ chạy đến bên người phụ nữ, đoạt lấy cô bé trong lòng rồi hôn mạnh một cái, “Ôi, cuối cùng đem cháu gái của tớ đến rồi.”

“Buổi sáng Vần Vần khóc mãi, ba con bé suốt nửa là lấy tay bịt mũi nó rồi, vất vả lắm mới dỗ xong rồi đưa ra ngoài.” Người phụ nữ lắc đầu, khi nhìn thấy Dung Tư Hàm cô liền cười nói, “Đã lâu không gặp, Hàm Hàm.”

Người phụ nữ này là Thiệu Tây Bội, bạn thân nhất của Dung Tiễn, cũng là em họ của Đan Cảnh Xuyên, mấy năm trước lấy Phó Chính là Bí thư Thành ủy của thành phố S, Dung Tư Hàm đã thấy giới chính trị của nhà họ Dung, vì vậy đã biết từ lâu.

“Nam Nam, gọi đi đi.” Bé gái còn nhỏ, Thiệu Tây Bội liền khom lưng xoa đầu cậu bé, “Là phù dâu của đi Lục Lục đó, ban nãy không phải con đã bảo đi rất đẹp sao?”

Về mặt của cậu bé khác với bạn bè cùng lứa, nghe lời mẹ nói xong cậu hơi ngại ngùng, mặt đỏ mẩn cường gọi một tiếng “Dì”.

Lần đầu gặp mặt, Dung Tư Hàm rất thích hai anh em này, cô nắm tay cậu bé cười dịu dàng.

“Phó Cảnh Nam thẳng nhóc thối này! Sao chưa từng thấy cháu ôn hòa gọi một tiếng mợ hả!” Cố Linh Nhan rút tay về, bám chặt cánh tay của Đan Cảnh Xuyên đứng bên cạnh nói, “Oa Từ, nó giống y chang ba nó, là một tên vô lại từ đầu đến đuôi!”

Cục trưởng Đan có thể anh dũng chế ngự không tặc đạo tặc, nhưng lại hết cách đối với vợ mình, anh ta chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ.

“Nếu không phải Cù Giản đủ tuần tú, xem chừng người ta còn tưởng rằng hai người họ là cô dâu chú rể.” Thiệu Tây Bội nhìn Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân, cười nhạo Dung Tiễn, “Sớm biết thế, hôn lễ của tớ cũng nên dùng một khoản lớn mời bọn họ đến để làm về vang.”

Dung Tiễn hừ một tiếng: “Hiện tại Phó Chính làm ăn ở bên ngoài, cậu bảo anh ta khi nào có thời gian rảnh thì để ý đàn ông tốt giới thiệu cho chị tớ, gả chị ấy ra ngoài sớm một tí, đỡ phải để chị ấy nói bật hơn cô dâu khác.”

“Công khai kỳ thị à?” Hai tay Phong Trác Luân đút vào túi quần, lúc này ở bên cạnh nhươn mây, “Phí lên sân khấu của tôi đâu?”

“Anh đứng đây tùy tiện gọi một tiếng,” Dung Tiễn khoát tay, “Trên tay anh chắc chắn nhét một đồng giấy có số điện thoại.”

“Cũng có lý.” Anh cười nhạt.

Dung Tư Hàm lắng nghe từ đầu đến cuối, sắc mặt càng lạnh lùng hơn, bàn tay cô nắm tay cậu bé bất giác nắm chặt hơn, bỗng nhiên cô nghe thấy cậu bé ngắc đầu gọi

“Ba”.

Lúc này Cù Giản đang đi cùng một người đàn ông mang sắc mặt lạnh lùng tới đây, người đàn ông đó chính là Phó Chính mà năm ấy khiến các viên chức nghe tin đã sợ mất mật, lúc này anh ta không nói gì ung dung bỗng lấy bẻ gải trong tay vợ mình, lạnh lùng nói: “Tôi nên giúp Cù Giản để ý đối tượng...ngoại tình.”

Dung Tiễn tức giận giậm chân, chỉ vào anh ta nói “Anh” hồi lâu mà chẳng nói được một câu trọn vẹn, Cù Giản buồn cười xoa vai cô, rất nghiêm chỉnh mà an ủi cô: “Yên tâm, bây giờ chỉ mới là tiệc tân hôn của em, em nhất định ngồi vững ghế vợ cả, đàn ông bốn mươi là hoa, anh không vội.”

Tất cả mọi người bật cười, Thiệu Tây Bội đứng gần Dung Tư Hàm nhất, lúc này nhìn cô nhẹ giọng dịu dàng nói: “Chị đừng nghe bọn họ nói đùa, loại chuyện này không thể gấp gáp, đến lúc thì tự nhiên gặp đúng người.”

Trước đây Dung Tiễn đã từng nhắc đến chuyện của vợ chồng Phó Chính với cô, lúc ấy cô chỉ cảm thấy tình yêu và hôn nhân như vậy gần như không thể tưởng tượng nổi, cũng cảm thấy đáng tiếc và không đáng thay cho Thiệu Tây Bội.

Một cô gái tốt đẹp như vậy lại trao cả thanh xuân và lãng phí thời gian của mình trên người đàn ông bạc tình như thế, tám năm trời sống trong những vết sẹo chồng chất lên nhau không đẹp như mơ tưởng, cho dù thế nào cô cũng cảm thấy hoang đường.

Nhưng thời gian xoay vòng, hiện giờ đôi vợ chồng này đã có con cái, toàn thân lộ ra vẻ như ý từ trong ra ngoài.

Ánh nắng buổi chiều ấm áp, người đàn ông đứng đối diện cô từ đầu đến cuối vẫn cười nói như mọi khi, vẻ mặt thanh thản, không có một chút băn khoăn phức tạp.

Dường như hôm nay cô và anh dùng thân phận phù dâu phù rể gặp nhau lần đầu tiên.

Giống như cô đã thỏa thuận với anh từ trước, tất cả những gì giữa bọn họ, chỉ để lại trong căn hộ tại Hồng Kông thôi.

...

Nghỉ thức trên bãi cỏ kết thúc, một mình Dung Tiễn chạy đi tiếp đón mấy cô bạn nữ binh trong quân đội năm đó, Dung Tư Hàm tựa vào lan can nhắm mắt nghỉ ngơi, mở mắt ra bên cạnh có thêm một người.

“Ở bên kia công việc vất vả không?” Cù Giản đứng bên cạnh cô, ôn hòa hỏi.

“Cũng ổn.” Cô nắm chặt lòng bàn tay, nghiêng đầu nhìn anh ta, “Anh thì sao?”

Anh ta không có chút thay đổi so với trong ký ức của cô.

Khéo léo, tuấn lãng, kiên cường chính trực, ôn hòa... Mỗi tình đầu của mỗi cô gái chắc đều là một người như vậy, mặc áo sơ mi gọn gàng, cười dịu dàng với mình.

“Làm sao không tốt chứ?” Anh ta cười nói, “Chỉ là danh chính ngôn thuận tiếp nhận cô em gái ngây thơ của em, cảm thấy áp lực hơi lớn.”

Cô cũng cười, đành chịu nhưng chân thành nói: “Hy vọng lần sau trở về gặp anh, anh vẫn còn sống tốt.”

Cho dù thế nào, cũng đã tới lúc thật sự từ bỏ rồi.

Bởi vì lúc bắt đầu là do cô hiểu sai ý, anh ta chưa bao giờ thuộc sở hữu của riêng mình.

Thật ra Phong Trác Luân nói cũng không sai, là cô ngạo mạn lại mềm yếu, tưởng rằng nắm chắc thắng lợi trong tay, cuối cùng khi biết được sự thật lại không dám đi nói rõ, chỉ có thể lựa chọn trốn tránh.

“Cho dù ở đâu, cũng đừng bị hoàn cảnh ảnh hưởng.” Cù Giản gạt đầu, lúc này nhìn cô với vẻ ân cần, “Hàm Hàm, em hãy bảo vệ tốt bản thân mình.”

...

Cạnh đài phun nước, Doãn Bích Giới thu hồi tầm mắt nhìn về phía kia, cô nhìn qua Phong Trác Luân ở bên cạnh đang cầm ly rượu biếng nhác tựa vào, mày cô nhướn lên: “Cho nên nói, không chế được mặt sinh lý nhưng không nghĩ là không chế được mặt tâm lý.”

Phong Trác Luân cười nhạt nhẽo: “Nếu có thể không chế được tâm lý, cuối cùng chẳng phải là lột lớp da cho cô sao?”

“Tôi chỉ muốn cậu ấy được tốt.” Doãn Bích Giới nghiêm túc nhìn anh ta, “Hoa Luân, kết quả sau cùng của việc đùa giỡn chỉ có hai cái, một là làm giả hóa thật, hai là cả hai cùng chịu thiệt.”

“Cái trước và cái sau không thể xảy ra.” Anh nhếch môi, “Tôi có thể làm được điều ở giữa, chính cô ấy đã chọn, thế thì cô ấy cũng nên làm được.”

Ánh mắt Doãn Bích Giới đầy phức tạp nhìn anh ta, cô vừa muốn nói gì đó, Kha Khinh Đằng luôn ở bên cạnh chẳng nói gì đột nhiên phát ra giọng nói như máy móc, “Ly.”

Tay Phong Trác Luân khựng một chút, anh đang tươi cười rạng rỡ với một cô gái ở phía bên kia liền cúi đầu nhìn, ly rượu trong tay bị nghiêng, làm ướt một mảng lớn chiếc áo trên bộ âu phục.

Trên khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Doãn Bích Giới hiếm khi lộ ra một nụ cười, cô ho khan một tiếng hơi nghiêng đầu.

Đối với cặp vợ chồng Smith luôn có thể chuyển tiếp một cách tinh xảo, lúc này trên khuôn mặt tuấn tú của một yêu nghiệt nào đó hiện lên một chút điểm đen khó có thể nhận ra, anh đặt ly rượu xuống thân nhiên đi vào toilet.

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sơ Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 4

Tiệc cưới được tổ chức tại khách sạn Thành Đông, Dung Tiễn sợ Dung Tư Hàm uống nhiều rượu sẽ làm hại dạ dày, vì thế đặc biệt đồ ra hai phần ba rượu vang trong chai, thay bằng nước ngọt.

Khi đến bàn của Dung Thành và Lý Lệ để kính rượu, còn có những người đàn ông trung niên nhìn qua là biết người trong chính phủ, lúc này Lý Lệ đặt ly xuống rồi kéo Dung Tư Hàm đến bên cạnh, nói với cô: “Hàm Hàm qua chào hỏi đi, các chú này đều là bạn của ba mẹ, đặt biệt từ Bắc Kinh tới đây.”

Dung Tư Hàm nghe lời chào hỏi, một người đàn ông trong đó vỗ vai Dung Thành cười nói: “Ai cũng biết lão Dung thương yêu con gái bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay, một cô gái ưu tú như vậy, làm thế nào cũng không chịu gả cho người khác phải không?”

“Hơn nữa, hiện tại con bé có công việc tốt tại Hồng Kông, nơi đó lại là chốn phồn hoa, ở đó rồi khẳng định không muốn trở về.” Một người đàn ông đầu hói nói ngay sau đó, “Thằng con của chúng tôi chắc cũng không lọt được vào mắt con bé.”

“Chuyện này không nhất định.” Lúc này Lý Lệ cười nói, “Con trai anh chẳng phải lần này cũng cùng anh đến thành phố S sao, vừa lúc con bé ở lại mấy ngày rồi mới quay về Hồng Kông, cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

“Tôi cũng đang có ý này!” Người đàn ông đầu hói cười hớn hỡ, cứ nhìn Dung Tư Hàm mãi.

Thỏa thuận xong bữa cơm kết thân, khi xoay người đi sang bàn tiếp theo, Dung Tiễn nhìn không được mà than với cô: “Chị, nhất thiết đừng tìm một người đầu hói làm anh rể của em, coi như em xin chị đấy!”

“Đây không phải chuyện để em lo nghĩ tới.” Cù Giản bóp nhẹ vòng eo Dung Tiễn, “Cô ấy biết lựa chọn.”

“Từ từ chọn, từ từ chọn.” Dung Tiễn ra vẻ rùng mình, lúc này đột nhiên vươn tay chỉ vào Phong Trác Luân ở bên cạnh, “Đừng chọn loại không biết đường về như anh ta.”

“Thế thì nhất định có khó khăn rồi.” Phong Trác Luân nhướn mày tiếp lời, nhìn sang Dung Tư Hàm cười, “Nhưng tôi tin đối với phù dâu của tôi mà nói, chắc là nhanh thôi.”

“Có vàng sáng người tình thiên hạ của nhà thiết kế Phong nổi tiếng chiếu rọi đương nhiên là nhanh rồi.” Cô không chịu thua nói.

Đối thoại này nhìn qua tôn trọng lẫn nhau, thật ra là nổi sóng bốn phía, dây thần kinh lơ đãng của Dung Tiễn đương nhiên không phát hiện ra, lúc Cù Giản đi lấy rượu thì nhìn họ vài lần.

Trên đường đi kính rượu “bình an vô sự”, chưa tới một lúc thì ra tới đầu hành lang, cả bàn kia đều là những người có quan hệ tốt với Cù Giản trong quân đội năm đó, quân lính thẳng thắn không lòng vòng, vài người trong đó từ khi hôn lễ bắt đầu đã để ý đến Dung Tư Hàm, những người này có tư lượng rất mạnh, họ nâng ly lên cười tùm tùm nói với Dung Tiễn: “Chị dâu, hôm nay bọn tôi mang theo một chai rượu ngon vốn muốn uống cùng anh Cù, nhưng vì hôm nay là một đêm ngàn vàng của hai người, bọn tôi quyết định đổi qua phù dâu phía sau chị.”

Dung Tiễn sao không biết bọn họ nghĩ gì, lúc này cô nhìn Dung Tư Hàm một cái, rồi lắc đầu với đám người kia: “Tư lượng của chị tôi không tốt, mọi người hãy giơ cao đánh khẽ, đổi thành phù rể được không?”

“Đâu có được đâu có được, hôm nay chị có nói gì cũng vô dụng.” Người cầm đầu kia mày rậm mắt to, bộ dạng đầy khí khái anh hùng, có lẽ uống nhiều rồi nên thái độ rất cương quyết, anh ta lắc đầu, “Cả đoàn người từ này đến giờ đều muốn kính phù dâu một ly! Xong rồi còn muốn mời cô ấy đi ăn khuya nữa đấy!”

Ý tứ của lời này đã rất rõ ràng, cố tình phơi bày ra.

Dung Tư Hàm trông thấy ánh mắt nóng cháy của người đàn ông kia, cô theo bản năng nhú mày, vừa định mở miệng nói thì đối phương đột nhiên đi lên phía trước một bước, cơ thể hơi ngã nghiêng muốn đến trước mặt cô.

Lúc này, Phong Trác Luân luôn ở bên cạnh cô đột nhiên ôn hòa cất lời với người đàn ông đối diện: “Anh coi cô ấy là nữ tiếp viên à, anh đã kêu thì phải tiếp?”

Ngữ khí của anh lười nhác lại có phần đột ngột, nghe kỹ ra còn mang theo mấy phần thờ ơ và khinh thường, sắc mặt Dung Tư Hàm căng thẳng, cô thấy khuôn mặt người đàn ông kia đỏ lên vì rượu, anh ta đột nhiên tiến lên một bước túm lấy áo Phong Trác Luân: “Mẹ mày không dạy mày ăn nói thế nào sao?”

Phong Trác Luân tỏ vẻ hồ hững, không ai thấy rõ anh ra tay như thế nào, người đàn ông túm áo anh chợt lùi về sau một bước, chỉnh lại áo sơ mi trong chớp mắt đã bị rượu đỏ thấm ướt.

Lần này bầu không khí của cả bàn lập tức thay đổi, mấy người đàn ông bên cạnh lúc này đồng loạt vỗ bàn, kéo ghế ra định bao vây xung quanh Phong Trác Luân, Cù Giản không nói lời nào mà kéo Dung Tiễn ra phía sau, rồi đi về phía trước vươn tay ngăn cản bọn họ.

“Cần bọn họ làm gì?” Phong Trác Luân có chút bức bối, anh nói lỏng cà vạt, đứng tại chỗ chẳng nhúc nhích mà nói với Cù Giản, “Bọn họ dám ra tay tại hôn lễ của anh à?”

Lời này vừa nói ra, từng câu từng chữ mang theo một chút ý khiêu khích, mọi người ở mấy bàn bên cạnh đã nhìn về phía này.

Thường ngày con người anh lười nhác lại ghét phiền hà nhất, tại nơi công cộng bớt đi một câu là tốt, Dung Tư Hàm nhìn anh với vẻ phức tạp, cô định tiến lên một bước muốn kéo ống tay áo của anh thì đã thấy Cù Giản xoay người nâng ly với những người kia, ngữ khí khá thông thả nói: “Phù rể phù dâu hôm nay hợp tác làm cộng sự cả ngày khẳng định rất nhập vai diễn, yếu điệu thực nữ quân tử đều hảo cầu, một ly này tôi uống thay phù rể.”

Ngữ khí của anh ta vững vàng lại mạch lạc, bầu không khí vừa nãy còn hống hách nay đã dịu xuống, mấy người kia đoán chừng đã tỉnh rượu nửa phần, nếu không muốn thì vẫn phải giữ thể diện cho Cù Giản, người đàn ông bị ướt áo đã đi vào phòng toilet.

Bầu không khí “giương cung bạt kiếm” lập tức xóa tan, Dung Tiễn thở ra một hơi, vội vàng xoay người gọi người đổi ly rượu khác cho Phong Trác Luân.

Lúc này Cù Giản vỗ nhẹ bờ vai Dung Tư Hàm, thấp giọng nói câu xin lỗi, cô lắc đầu, cười ôn hòa với anh ta, hoàn toàn không để ý sắc mặt lạnh lùng của người phía sau.

...

Rốt cuộc kính rượu xong, bốn người đi đến một góc đặt ly rượu xuống, Dung Tiển mang theo vẻ mặt xin lỗi, nhìn Dung Tư Hàm có phần do dự nói, “Chị...”

“Chị đã công đức viên mãn rồi, về trước nhé.” Dung Tư Hàm vén sợi tóc rối trên trán, “Lát nữa hai người động phòng chị sẽ không náo loạn, nương tay tha cho hai người đấy.”

Thấy sắc mặt cô cũng không để ý chuyện vừa rồi, Dung Tiển cũng không biết nói thêm gì nữa: “Hôm nay bên phía bác cả đều là những nhân vật lớn, bọn họ có lẽ uống rất muộn, sẽ có chú Tiểu Không đưa về, em bảo người khác đưa chị về nhà trước.”

Cô gật đầu, theo bản năng nhìn thoáng qua Phong Trác Luân đứng bên cạnh, anh uống rất nhiều ở mấy bàn cuối cùng, lúc này nhìn cả người như là say khướt, Dung Tiển cũng phát hiện, thấy vậy liền lập tức vẫy tay gọi người.

Đêm mùa hè tại thành phố S rất oi bức, Dung Tư Hàm tìm dây cột tóc trong túi xách buộc lại mái tóc dài xoăn của mình, mới cảm thấy không nóng nực khó chịu, còn Phong Trác Luân ở bên cạnh cô thì cũng chẳng tốt gì hơn, anh cởi áo vét đặt trên cánh tay, còn cởi mấy cúc áo của áo sơ mi trắng.

Hôn lễ cả ngày, tức giận kiềm nén trong lòng cả ngày, đương nhiên cô chẳng muốn nói câu nào với anh, tâm tư đang không yên, lúc này cô đột nhiên nghe tiếng “phịch” ở bên cạnh.

Cô quay đầu qua nhìn cơ thể cao gầy của anh hơi ngã nghiêng, vai trái đụng vào cây cột bên cạnh, bước chân chỉ cần dời qua bên cạnh một bước thì chính là vũng nước, cô hết cách đành phải tiến lên mấy bước kéo cánh tay anh để anh đứng vững.

Ai ngờ tay cô vừa chạm vào cánh tay anh thì đã bị tay kia của anh kéo vào trong lòng.

Lòng ngực của Phong Trác Luân lộ ra bên ngoài một nửa, khuôn mặt cô chạm thẳng vào làn da trước ngực của anh, hơi thở nam giới lạnh lạnh vương vấn xung quanh, anh nửa kéo nửa ôm cô đi sang bên cạnh vài bước qua một góc tối rồi tựa vào cây cột.

Cô ngẩng đầu định trợn mắt nhìn anh, anh lại cười trừ chọc, hôn xuống đôi môi cô.

Nụ hôn của anh sâu hơn ngày thường vài phần, anh ngậm lấy môi cô vừa mút lại cắn, môi lưỡi giao nhau đều là mùi rượu. Cơ thể hai người dính chặt, ngay cả chút khe hở cũng không chừa lại, chiếc mũi thẳng tắp của anh ép thẳng vào chiếc mũi xinh xắn của cô, khiến cô hơi đau, Dung Tư Hàm gắng sức đẩy cánh tay anh ra không muốn phối hợp.

Ai ngờ lúc này một chiếc răng của anh dùng sức một tí, cắn xuống môi cô, vị máu nhanh chóng lan tràn, Dung Tư Hàm đau đến nỗi kêu rên một tiếng, nhưng bị miệng anh chặn lại sự phản kháng “ưm a” trong miệng, cô lấy tay dùng sức bóp mạnh vòng eo gầy gò của anh.

“Chím khôn chọn cây mà đậu.” Phong Trác Luân rốt cuộc thả cô ra, dùng đầu ngón tay xoa tơ máu dưới môi cô, hai tay anh chống trên cột giam giữ cô chặt chẽ ở bên trong, anh cúi đầu nhìn cô nói chầm chậm, “Chọn người tốt mà theo, đó là lẽ thường tình của con người.”

“Nếu tìm được người đàn ông tốt thích hợp với em thì hãy ở lại thành phố S, đồ đạc của em ở căn hộ bên Hồng Kông anh sẽ gửi về cho em.” Ánh trăng chiếu vào đầu vai anh, một bên mặt anh ẩn trong bóng tối, chỉ có ánh mắt kia vừa đen vừa sáng phản chiếu khuôn mặt cô, sắc mặt anh dường như rất nghiêm túc, lại giống như là đang nói đùa, “Sau này tìm anh thiết kế nhẫn cưới theo yêu cầu, anh giảm giá cho em.”

Từng câu từng chữ lọt vào tai, kèm theo đau đớn của đôi môi, cô dần dần thoát khỏi sự mê hoặc trong nụ hôn lúc nãy của anh, cô bình tĩnh đáp lại: “Em hoàn toàn không phải của anh, anh đừng dùng thái độ người chủ tỏ vẻ khiêm nhường.”

“Đĩ nhiên rồi.” Anh buông tay thả cô ra, khoe miệng xinh đẹp vĩnh lên, “Trưởng công chúa của nhà họ Dung, lá cờ thứ nhất của dòng dõi thế gia tại thành phố S, làm sao đến phiên anh khiêm nhường?”

“Anh đang ghen hả?” Cô cau mày gơ tay lau môi, đi vài bước ra khỏi góc tối của cây cột.

“Đối tượng là em rể anh mình thân võ của em, người muốn em uống rượu cùng, hay là học trò kinh đô muốn kết thân với em?” Anh lạnh nhạt, vươn tay cài lại cúc áo sơ mi.

Lúc này xe đã dừng lại trước cửa khách sạn, Dung Tư Hàm không nói gì, cô hồ hững xách túi đi ngang qua người anh rồi ngồi vào ghế sau của chiếc xe đậu đằng trước.

“Đi thông thả.” Phong Trác Luân cúi đầu nhìn một bên mặt tỉnh táo của cô, anh đứng ngoài xe đuổi tay đóng cửa xe, cười nhạt.

Cửa xe vang lên một tiếng, cô gơ tay ấn nút cửa sổ ra hiệu tài xế lái xe, không hề nhìn lại anh một cái.

...

Mấy ngày sau hôn lễ, Lý Lị quả thật dùng mọi bản lĩnh của mình để nói dây tơ hồng cho Dung Tư Hàm, buổi chiều khi Doãn Bích Giới gọi điện đến, cô hiếm khi rảnh rồi nằm ở ban công trong nhà đắp mặt nạ, khi tiếp máy nói một tiếng “tự do” không rõ ràng lắm.

“Hai buổi gặp mặt hôm qua thế nào?” Doãn Bích Giới bên kia có chút há hê.

Cô vừa nghe những lời này liền vươn tay kéo mặt nạ lên một tí, bất đắc dĩ nói: “Người hỏi trưa thì bụng còn to hơn cả ba tở, người buổi tối thì...hình như rụng mất một cái răng.”

“Mẹ cậu đã lao lực khổ tâm, là cậu không biết thưởng thức cái đẹp của người ta.” Doãn Bích Giới nhần nhịn sự thôi thúc muốn cười, ra vẻ đầy tiếc nuối, do dự một giây cô nói thêm, “Hôm qua Phong Trác Luân đi rồi.”

Bàn tay cầm điện thoại của cô chợt khựng lại, từ trên ghế nằm đứng dậy đi vào phòng ngủ.

“Cũng không nói là về Hồng Kông hay đi đâu.” Doãn Bích Giới than nhẹ một hơi, “Tớ thấy tớ và Kha Khinh Đằng hoàn toàn không cần thiết giúp hai người lừa trên gạt dưới, dựa theo tình hình hiện tại của hai cậu có ai nhìn ra được cái gì mờ ám chứ? Ngay cả chút sơ hở cũng không có.”

Dung Tư Hàm “Ừ” một tiếng, cô ngồi trước gương trang điểm gỡ mặt nạ: “Chờ sau khi trở về tớ sẽ dọn về chỗ của mình, dù sao đồ đạc để lại chỗ anh ấy cũng không nhiều.”

Bên kia Doãn Bích Giới im lặng vài giây, vẫn không nhìn được nói: “Chuyện của hai người tớ không nhúng tay vào, nhưng ít ra tớ muốn nhắc nhở cậu, vứt bỏ sạch sẽ tất cả những gì trong lòng cậu đối với người chồng của em gái cậu đi.”

Dung Tư Hàm định nói cô lo lắng nhiều quá rồi, đột nhiên nghe được tiếng Lý Lệ gọi cô dưới lầu, cô liền nói qua loa mấy câu vào phòng tắm rửa mặt rồi xuống lầu.

Khi từ cầu thang đi xuống, từ xa cô đã thấy một người ngồi trên sofa, Lý Lệ từ phòng bếp bưng trà ra, lúc nhìn thấy vẻ mặt của bà có thể dùng “mặt mày hớn hớn” để hình dung: “Hàm Hàm mau lên, cấp trên của con có việc riêng tìm con đây.”

Nghe được hai chữ cấp trên Dung Tư Hàm theo bản năng toàn thân trở nên căng thẳng, lúc này đến gần nhìn thì trông thấy khuôn mặt bằng đồng quen thuộc.

Thẩm Chấn Thiên mặc áo sơ mi đơn giản chỉnh tề, trên tay cầm một xấp tư liệu, khuôn mặt trông lạnh lùng nghiêm trang hơn mọi khi: “Em hãy chuẩn bị hành lý ngay bây giờ, vé máy bay đã đặt xong rồi.”

Tác phong của anh ta vốn mạnh mẽ, chỉ cần ngồi thôi sự hiện diện không thể lung lay, từ trước đến giờ Dung Tư Hàm luôn có phần sợ anh ta, lúc này cô đứng tại chỗ, trong lòng khẽ trầm xuống: “Trước đó em đã nói vụ kiện lần này em không muốn ra tòa.”

“Vụ án được xét xử trước thời hạn, bởi vì số tiền liên quan quá lớn, mấy hôm trước chính phủ trực tiếp phái người tìm cục trưởng bàn bạc.” Thẩm Chấn Thiên như là hoàn toàn không nghe thấy lời nói của cô.

Trong lòng Dung Tư Hàm nhất thời rối loạn, nghĩ đến đối tượng thẩm tra cùng với người có liên quan, cô nín thở đứng tại chỗ không nói gì.

Lý Lệ khoanh tay đứng một bên, đầy hứng thú nhìn hai người họ tiếp xúc với nhau, đuôi lông mày của bà dần dần hiện lên chút vui sướng.

“Chuyên viên bộ phận hình sự không được thiếu ai cả, đã báo danh sách lên rồi.” Âm thanh của anh ta lạnh lùng nghiêm nghị, “Không phải dựa vào tính khí làm càn có muốn làm hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 5

Thẩm Chấn Thiên ở một đêm tại một khách sạn nhỏ trong thành phố S, sáng hôm sau anh ta cùng Dung Tư Hàm bay trở về văn phòng Sở Tư Pháp, hai người vừa đến ngoài cửa phòng thì nghe được bên trong đang thảo luận bùng bùng khí thế.

“Các người có biết không, lần này anh Thiên đích thân đến thành phố S đón Tư Hàm về đây.” Dung Tư Hàm lắng tai nghe, một chàng trai bình thường rất ngại ngùng đang cao giọng cười nói bên trong, “Ngày hôm qua, người của bộ phận dân sự đánh cuộc trước cuối năm anh Thiên và Tư Hàm sẽ chính thức ở bên nhau, tôi đặt hai ngàn, đủ để năm mới xài rồi.”

Dung Tư Hàm nghiêng đầu hơi xấu hổ nhìn sang Thẩm Chấn Thiên ở bên cạnh, anh ta vẫn tiếp tục duy trì khuôn mặt như nặt than kia, không dừng bước mà trực tiếp mở cửa ra.

Thấy bọn họ trở về, người bên trong sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, một cô gái trong đó phản ứng nhanh nhất, lúc này vội vàng nịnh nọt đi đến trước mặt Thẩm Chấn Thiên: “Anh Thiên, anh về rồi, bọn em định gọi đồ bên ngoài, anh muốn uống gì?”

“Cà phê, không đường.” Thẩm Chấn Thiên đặt chiếc cặp xuống, lời ít ý nhiều, “Cám ơn.”

Quan Công tha mạng, đám người thờ phào tán ra, cô gái kia nhìn sang Dung Tư Hàm: “Hàm Hàm, chị cũng vậy đúng không?”

“Đương nhiên rồi!” Thẩm Hạnh mới từ toilet trở về giành nói, không để ý tới Dung Tư Hàm mà tiến đến trước mặt cô gái kia, thần bí hạ giọng nói, “Chị ấy nhất định phu xướng phụ tùy với anh tôi... Đúng rồi, việc hồi nãy các người thảo luận, có thể cho tôi đặt năm trăm không?”

“Em nên đặt cả thế tiền lương của em đi.” Dung Tư Hàm ở bên cạnh đang thu xếp đồ đạc, liếc xéo Thẩm Hạnh, “Thế thì chờ đến cuối năm em có tiền trả tiền thuê nhà cho hai năm trước, đồ phái chủ nhà của em mỗi ngày gặp em đều như là gặp sát thủ giết cha không bằng.”

“Shit, sao em không nghĩ tới!” Thẩm Hạnh đầy hào hứng, vươn tay vỗ vai cô gái kia, “Để bộ phận chúng ta bàn bạc kỹ lưỡng hơn nữa!”

“Thẩm Hạnh.” Thẩm Chấn Thiên đưa lưng về phía bọn họ đang xem tài liệu, lúc này lạnh giọng mở miệng, “Em đến phòng hồ sơ, mang hai thùng tài liệu ra đây.”

Hai thùng tài liệu kia đoán chừng còn to hơn cả người Thẩm Hạnh, trong phòng nhẩn nhẩn tiếng cười, Dung Tư Hàm trông thấy sắc mặt cực kỳ bi thảm của Thẩm Hạnh bị chính anh trai ruột của mình gây khó dễ, tâm trạng lo lắng trước đó của cô đã mất đi một nửa, cũng cười theo mọi người.

...

Thẩm Chấn Thiên là chủ nhiệm bộ phận hình sự của Sở Tư Pháp, cũng là luật sư lớn tiếng tầm lưng lầy trong giới, từ khi Dung Tư Hàm vào Sở Tư Pháp đến nay, cô đã cùng Thẩm Hạnh đi theo Thẩm Chấn Thiên trải qua rất nhiều vụ kiện lớn nhỏ, gần như là tướng quân toàn thắng.

Tuy nhiên vụ án lần này gặp phải nan giải rất hiếm thấy, một giờ trưa Dung Tư Hàm và hai anh em họ Thẩm liên tục chỉnh lý tài liệu kiện tụng, gần như ngay cả thời gian uống một ngụm trà cũng không có, cho đến khi quá giờ tan tầm một tiếng thì Thẩm Chấn Thiên mới ngừng tiến độ.

“Em đi trước đây.” Lúc này Thẩm Hạnh mặt tươi như hoa vẫy tay với Dung Tư Hàm và Thẩm Chấn Thiên, “Bạn em hẹn em ăn cơm, Hàm Hàm mang theo va ly lớn vậy, anh à, anh phải phụ trách đưa chị ấy về nhà đó!”

Dung Tư Hàm đương nhiên biết Thẩm Hạnh có ý gì, cô hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Hạnh một cái, nhưng cô em kia lại cười sung sướng, bỏ chạy nhanh như chớp.

...

Trên đường không nói chuyện, Thẩm Chấn Thiên đậu xe dưới lầu căn hộ, Dung Tư Hàm cởi dây an toàn, cô nghiêng đầu nói “Cám ơn” với anh ta.

Anh ta theo thường lệ không có biểu cảm gì, vươn tay mở cửa xuống xe, đến cốp xe giúp cô xách hành lý ra, xoay người lại còn cầm một túi giấy.

“Giữ thế?” Anh ta đưa túi giấy cho cô, cô hơi khó hiểu giương mắt hỏi.

“Bánh ngọt.” Anh ta luôn lời ít ý nhiều, xoay người trở về ghế lái, “Em nghỉ ngơi sớm một chút.”

Dung Tư Hàm mở túi ra, bên trong đúng là có thứ rất khó mua, bánh ngọt của cửa hàng kia mỗi ngày đầu bếp chỉ làm có mấy phần, lần trước cô và Thẩm Hạnh trong lúc vô ý nhắc đến đó là món cô thích ăn.

Lúc muốn nói lời cảm ơn thì chiếc xe đã chạy rồi, cùng nhau làm việc nhiều năm như vậy, số lần nói cười với Thẩm Chấn Thiên đều rất hiếm, thật ra cô không biết làm thế nào để giao tiếp với anh ta, đành phải bắt đầu đi xách hành lý đi vào tòa nhà.

Ai ngờ vừa bước vào bên trong, điện thoại của Lý Lệ gọi đến, cô vươn tay ấn nút thang máy, sau đó nhận máy “A lô” một tiếng.

“Hàm Hàm.” Phó trưởng phòng Lý nói thẳng, “Cái cậu cấp trên kia của con, đừng do dự nữa.”

Âm thanh của mẹ tràn đầy khí khái, cô nghe thấy như là lọt vào trong sương mù, hồi lâu mới đáp lại: “Dạ?”

Lý Lệ ở bên kia đi tới đi lui trong phòng khách, hứng thú dò hỏi: “Sao từ trước tới giờ con chưa từng nhắc đến cậu ta với mẹ, cậu ta tên gì? Mấy tuổi? Người ở đâu? Ba mẹ làm việc chỗ nào? Có lý do gì không? Có con không?”

“Mẹ.” Cô đi vào thang máy, nhất thời cảm thấy đầu căng ra, “Mẹ đang vặn hỏi tội phạm sao?”

“Mẹ thấy cậu ta tốt hơn mấy đứa con trai của lão Lý lần trước nhiều, ngoại hình ổn, trông đúng đắn thật thà.” Lý Lệ nói thành khẩn, “Quả thật rất giống ba con hồi trẻ! Hàm Hàm, mẹ rất thích thằng bé này, mẹ thấy nó rất đáng tin cậy.”

Bên kia Lý Lệ lải nhải cô chẳng thèm nghe từ tế, vừa mở cửa ra liền thấy trong phòng khách có một người đàn ông xa lạ cởi trần đang đứng đưa lưng về phía cô.

Dung Tư Hàm hết hồn bởi cảnh tượng này, cô thét một tiếng rồi che miệng lại, còn người bên trong khi nghe tiếng mở cửa lúc này thuận thế xoay người, khuôn mặt búp bê thổi cho cô một cái hôn gió.

Trong điện thoại Lý Lệ cũng nghe được tiếng hét của cô, bà lập tức nghi ngờ hỏi: “Sao vậy Hàm Hàm?”

“...Không có gì ạ.” Cô thờ phào nhẹ nhõm, đóng cửa lại rồi hung hăng trừng mắt nhìn người kia, cô che đi động nói, “Mẹ, con về nhà rồi, con đi tắm trước, tối nay sẽ gọi lại cho mẹ.”

Lý Lệ không nghi ngờ gì liền tắt máy, Dung Tư Hàm đặt di động ở huyền quan, tỏ vẻ khó hiểu khoanh tay nhìn người đàn ông mà chẳng nói lời nào.

Anh chàng kia lúc này nhìn thấy ý sâu xa trong mắt cô rút cuộc cảm thấy áy náy, cười mỉm nói: “Đã lâu không gặp, Hàm Bảo thân ái!”

“...Đường Thốc, rút cuộc anh vào đây bằng cách nào?” Trán cô nổi vạch đen.

“Hoa Luân cho tôi một chìa nhà.” Đường Thốc cười lảng lờ, “Cô yên tâm, tôi chỉ là tới đây giúp anh ta sắp xếp lại vài bản vẽ phác thảo và mang quần áo để thay đổi qua bên đó, cái tên cuồng sạch sẽ kia nhất định muốn ngủ lại phòng làm việc, nhưng lại ngủ không ngon, đi dọn vệ sinh văn phòng bị anh ta giày vò đến sắp chết rồi.”

Hóa ra mấy hôm nay anh đều ở lại phòng làm việc.

Dung Tư Hàm cup mắt, nhưng chợt nhớ tới gì đó: “...Vậy tại sao anh phải cởi áo ra?”

“Thu dọn đồ đạc nóng muốn chết, máy điều hòa của nhà hai người vậy mà hỏng rồi!” Đường Thốc tỏ vẻ nén giận, trên khuôn mặt còn xinh đẹp hơn con gái lộ ra biểu tình “Tôi rất tội thân xin hãy cung nệm”, “Theo tôi thấy hai người nên đổi nhà đi.”

“Nhà của anh ấy, anh đi mà nói với anh ấy.” Lúc này Dung Tư Hàm đặt túi xách xuống, đến phòng tắm rửa tay, “Cuối tuần tôi sẽ dọn đồ về.”

“Ngao kiêu*!” Đường Thốc bám theo qua, một tay chống trên khung cửa phòng tắm nhìn cô, “Giữa nam nữ có chuyện gì mà không thể giải quyết trên giường hả? Anh ta có tiêu chuẩn như thế, cô lại còn muốn ngủ với đàn ông khác, cô ngủ có được không đây?”

() chỉ người bề ngoài rất mạnh mẽ nhưng thật ra rất e lệ và yếu đuối, tính cách ngoài lạnh trong nóng.*

Cô nghe được, đầu óc như là thiếu dưỡng khí, nghiêng đầu lờm anh ta: “Sao anh biết anh ấy có tiêu chuẩn gì?”

Lúc này trên mặt Đường Thốc lại lộ ra vẻ lảng lờ, anh ta búng ngón tay: “Tôi đi theo anh ta làm trợ lý riêng nhiều năm như vậy, cô cho rằng tôi chưa từng ‘nếm thử món ngon’ sao?”

Dung Tư Hàm đóng vòi nước tự động nghĩ ra cảnh tượng kia, sắc mặt dần dần tái nhợt.

“Đùa với cô chút thôi, đừng tưởng thật mà.” Anh ta đi theo cô trở về phòng khách, lúc này xách một túi đồ đặt ở sofa, “Chính là vì anh ta bảo tôi thuận tiện mua một vài thứ đem qua đây, trong phương diện này bao gồm cả bao cao su có thể sử dụng trong vòng một năm.”

Cô nghe được, suýt nữa là ngã xuống đất, ánh mắt nhìn vào cái túi to mà anh ta xách trong tay, cô cười lạnh nói: “Anh ấy còn định trở về sao?”

Anh ta nhún vai tỏ vẻ dĩ nhiên.

Dung Tư Hàm không nói gì, cô đến phòng bếp rót nước.

“Hàm Bảo.” Đường Thốc đứng trong phòng khách nhìn bóng lưng của cô, rất nghiêm chỉnh nói, “Cô cũng biết Hoa Luân là một nhà thiết kế nổi tiếng, thật ra anh ta bảo vệ việc sinh hoạt cá nhân của mình rất kỹ, bên giới truyền thông dùng hàng có được tin tức của anh ta, trước cô, tôi chưa từng thấy anh ta đối với bất cứ người phụ nữ nào ít nhất là giống như đối với cô vậy.”

Không ổn định, tùy tiện, không thích ràng buộc, lúc trước từ chỗ Doãn Bích Giới cô lần đầu tiên nghe nói đến anh, lúc cô em gái ruột của người anh em của anh lão đại hắc bang Trần Uyên Sam, vì anh nửa thật nửa giả mà biến thành chết đi sống lại.

“Tôi thấy một năm nay hai người tốt lắm, tranh cãi hục hặc to nhỏ không biết bao nhiêu lần. Chẳng qua hai ba câu là ổn thôi, chuyện lớn một chút thì có thể chiến tranh lạnh, hai người một khi đã điên lên, Hoa Luân sẽ ở lại phòng làm việc, anh ta một khi ở lại phòng làm việc thì sẽ giày vò tôi và đi dọn vệ sinh, tôi một...”

“Dừng dừng dừng.” Cô thật sự không chịu được khả năng nói nhiều của tên bà tám ngốc nghếch này.

“Dù sao chỉ ít là vì khoản tiền tôi mua bao cao su cả năm nay mà hãy dừng cho đủ, hai người dừng giận dỗi nữa.” Thấy cô từ phòng bếp đi tới, trò đùa của Đường Thốc rốt cuộc thắng lại.

Cô lắc đầu, sắc mặt lạnh nhạt lại hơi chua chát: “Anh không hiểu đâu.”

Đường Thốc thấy mình tận tình khuyên bảo cũng không làm nên sự, anh ta đành phải tiếp tục thu dọn đồ đạc trong tay.

...

Mấy điều hòa trong nhà hư rồi, tối hôm qua Đường Thốc đi không bao lâu thì cô đã ngủ, cũng quên kéo màn lại, nắng sớm dễ dàng chiếu vào, cô mơ mơ màng màng mở mắt từ sớm.

Nằm trên giường thật sự nóng đến khó chịu, cô muốn ngồi dậy rót nước, ai ngờ vừa mới nhồm người lên, cánh tay vòng quanh eo cô từ phía sau liền buộc chặt vài phần.

Dung Tư Hàm quả thật hết hồn, cô quay đầu trông thấy bóng lưng của Phong Trác Luân xoay người xuống giường.

Vóc dáng của anh rất tốt, lúc này nửa thân trên ở trần, anh lười biếng dựa vào một bên mà rót nước, từ phía bên cô nhìn qua có thể nhìn thấy mỗi một phần trên cơ thể anh, dáng người rắn rỏi lại cao to.

“Thế nào, không nhận ra anh ư?” Anh rót nước xong ngồi lại trên giường, đưa ly nước cho cô, “Mất nhìn mãi thế.”

Nắng sớm từ cửa sổ tiến vào chiếu trên sống mũi thẳng tắp của anh, đường nét đôi môi anh hình cung xinh đẹp, từng bộ phận trên khuôn mặt đều khắc sâu, hơi thở quyến rũ kia gần kề, khiến trong lòng cô dần ứ đọng.

Lúc này Phong Trác Luân cầm ly nước của cô đặt trên tủ đầu giường, rồi nằm trên người cô, anh cúi đầu từ cái mũi của cô nhẹ nhàng cắn xuống môi cô, vừa mút vừa hôn chậm chậm, một tay thành thực luồn vào tấm chăn mỏng, chơi đùa với bộ ngực trắng muốt được váy ngủ bao lấy, tay kia thì từ eo cô dịch xuống dưới, nhẹ nhàng cõi ra quần lót của cô.

Cô mở to mắt, một tay tìm được tay anh trong chăn rồi hất ra ngoài.

“Đắc ý sao?” Cô đối diện anh, “Đến thì lên giường, xong rồi thì phui mông bỏ đi.”

Tay anh chống hai bên gối đầu của cô, lười nhác nói: “Anh thủ thân như ngọc, cũng chỉ ngủ với em, em đâu có thiệt thòi.”

“Lần đầu tiên của anh cũng là ngủ với em à?” Cô im lặng vài giây, giương khóe miệng châm chọc.

Anh cười cợt nhả: “Nếu là thế thì em cảm thấy hôm ở trên du thuyền, em có thể có lần đầu tiên mất hồn như vậy sao?”

“Quả thật khắc sâu vào ký ức.” Cô bình tĩnh, “Ai có thể không cho anh chứ? Du thuyền, pháo hoa, bữa tối thấp thỏm, đàn violin, trang sức... Miễn cưỡng tính lại những người đã từng lên giường với anh, có người phụ nữ nào chịu đựng nổi mà không dâng lần đầu tiên cho anh chứ?”

Cho dù không nhắc tới những chuyện khác giữa bọn họ, nhưng mỗi một cuộc tình ngắn ngủi của anh đều hiện rõ trong mắt cô.

Phụ nữ trời sinh là sinh vật hoàn toàn không nói lý, cho dù là người phụ nữ mạnh mẽ cỡ nào, cũng vẫn có nhịp tim, động lòng, khó nhẫn nại, đam mê... Mà những điều này chứng kiến rõ ràng quá trình một người rơi vào tay giặc, có tránh cũng không thoát.

Không thể phủ nhận, hai mươi mấy năm nay, chỉ có anh đem tất cả đắm chìm vào vực sâu, thậm chí phóng đại gấp bội cho cô.

“Quả thật không chịu đựng được.” Lúc này anh xoay người nằm lại bên cạnh cô, cánh tay gối sau đầu, “Những người đàn ông trước kia của em đau khổ làm Liễu Hạ Huệ chắc đều gặp trở ngại.”

Dung Tư Hàm trở mình đưa lưng về phía anh, nhắm mắt lại.

“Nhưng mà anh chưa từng dùng những thứ đó đối với người khác, là Đường Thốc ngốc nghếch kia xem mấy chục bộ phim thần tượng mà tổng kết ra biện pháp.” Căn phòng yên tĩnh, tiếng nói khàn khàn của anh đặc biệt rõ ràng.

“Em muốn dọn về chỗ em?” Anh gạt lại đôi chân dài, sau đó lười biếng nói, “Đã nói hợp tan vui vẻ, lúc em muốn chia tay vậy mà ngay cả chào một tiếng cũng không nói.”

Trong lòng cô phức tạp, vẫn không nói gì.

Lúc này Phong Trác Luân nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt nhấp nháy rồi rút tay ra, anh xoay người nghiêng qua, dùng một chút sức ôm cả cô và chôn đặt trên đùi mình.

Dung Tư Hàm muốn chống lại anh, nhưng cơ thể cô nhỏ bé, bị hai tay anh giữ chặt toàn thân trên đùi anh, hoàn toàn không thể động đậy.

“Hàm Bảo.” Sau một lúc lâu trầm lặng, anh cúi đầu xuống hôn lên khóe mi cô, còn mút khóe mắt cô một cái, thấp giọng gọi cô, “Hàm Bảo...”

Giọng nói của anh vốn đã quyến rũ, tiếng gọi này của anh thân thiết hơn bất cứ ai, cô nghe thấy trái tim đều run rẩy, theo bản năng giương mắt nhìn anh.

Trong ánh mắt xinh đẹp kia chỉ có bóng dáng của một mình cô.

Cô không nhìn ra những cảm xúc khác của anh, nhưng cô biết giờ phút này anh có một vài tâm tư giống cô.

Khóe môi Dung Tư Hàm hơi giật giật.

Những người khác làm sao hiểu được chứ?

Cũng chỉ có thời điểm như vậy, khi ở trong căn hộ này, anh không phải là nhà thiết kế bận rộn đáp ứng yêu cầu của những minh tinh nổi tiếng, cô không phải là trưởng công chúa của dòng họ thế gia thực hiện sứ mệnh của Sở Tư Pháp.

Bọn họ không cần chăm biếm đối phương để khiến trái tim mình kiên vững, không cần lo lắng sau này họ sẽ đi đến bước nào.

Cô có thể cảm nhận anh một cách chân thành, cảm nhận được trong tính tình lười nhác thường ngày của anh, chỉ để lại một phần nghiêm túc và quan tâm cho cô.

“Anh...”

Đôi mắt Dung Tư Hàm giật giật, nhưng lại ma xui quỷ khiến mở miệng ra.

Phong Trác Luân dường như biết cô muốn hỏi gì, ánh mắt anh hơi thay đổi, cánh tay ôm cô siết chặt, như là không muốn để cô mở miệng anh lập tức cúi đầu dùng sức hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tầy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 6

Chuẩn bị vài ngày, rốt cuộc tới lúc ra tòa án.

Vách tường sơn nước sơn màu vàng sẫm, từng hàng ghế ngay ngắn gọn gàng, viên chức có mặt trong tòa án đều nghiêm trang, đám người dự thính lặng ngắt như tờ.

Ngoài cửa sổ là nắng hạ chói chang oi bức tại Hồng Kông, bên trong là sự yên tĩnh trang nghiêm mà Dung Tư Hàm đã quá quen thuộc.

Cơ thể cao lớn thẳng tắp của Thẩm Chấn Thiên được bao bọc trong bộ quần áo trang trọng màu đen, một bên mặt nhìn qua như là nước đá sắc bén: “Thưa quan tòa, tôi đại diện chính phủ đặc khu Hồng Kông khởi tố nghi phạm giám đốc Chung Bình trước chính phủ đặc khu Hồng Kông tội tham nhũng hơn một trăm triệu kinh phí, yêu cầu quan tòa tiến hành xét xử bị cáo Chung Bình theo pháp luật.”

Đang ngồi trên ghế bị cáo của vụ xét xử lần này là một người đàn ông trung niên già nua mà tiêu tụy.

Không ai ngờ tới một vị lãnh đạo Hồng Kông có ảnh hưởng lớn chính là nhân vật hiện giờ trong nháy mắt xé chiều phai mờ, cũng là danh tính phạm tội tham nhũng trở thành đầu đề tin tức gần đây.

Ra tòa bên phía Sở Tư Pháp chính là Thẩm Hạnh, Dung Tư Hàm ngồi bên cạnh mở sẵn tư liệu đưa qua cho Thẩm Hạnh, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua chỗ ngồi dự thính.

Chung Hân Dục ngồi giữa mấy người cận vệ, khuôn mặt tinh xảo kia giống như là xay ra từ da hình nộm, không thay đổi chút nào.

Bằng chứng đưa ra liên tục từ ban ngày cho đến gần tối, luật sư của bị cáo là Hoa kiều được đối phương mời từ nước ngoài đến, cũng là tên tuổi lớn trong ngành, lời nói sắc bén, rất biết bắt lấy sơ hở. Thẩm Hạnh tranh luận đến miệng lưỡi khô khan, Dung Tư Hàm ngồi một bên mày càng nhíu chặt, nhưng cho đến cuối cùng, quan tòa vẫn tuyên bố kéo dài vụ án sang tuần sau mới tiếp tục xét xử.

Các viên chức lần lượt ra khỏi tòa án, Chung Hân Dục từ chỗ ngồi dự thính đi đến chỗ gần quan tòa ở giữa, cô ta dịu dàng cười với quan tòa, Thẩm Hạnh lấy tay kéo bộ tóc giả xuống, bức tức nói, “Mẹ nó, cái quái gì đây!”

Thẩm Hạnh từ trước đến nay là người coi mờ phóng khoáng, Dung Tư Hàm biết Thẩm Hạnh tức giận, cô thờ dãi nhẹ giọng nói: “Lập luận của em không thua kém đối phương đâu.”

“Hai tháng nay em thức suốt đêm để chuẩn bị tư liệu cho vụ án lần này, chỉ xem túi mắt của em còn to hơn đôi mắt!” Thẩm Hạnh đưa tay chỉ vào hai mắt mình, “Hàm Hàm, em biết lão Chung là nhân vật tai to mặt lớn, trên người quán lấy lợi ích gia tộc nặng nề, nhưng nếu cấp trên đã thúc giục chúng ta ra tay thẳng thừng, thế quan tòa và bồi thẩm đoàn tại sao vẫn đi theo sau mộng nhà họ Chung?! Coi chúng ta là khi dễ trêu đùa sao?!”

“Chỉ cần kết quả, có đánh bao nhiêu trận cũng không sao.” Thẩm Chấn Thiên ở bên cạnh trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, anh ta cầm chìa khóa xe xoay người đi ra ngoài trước.

Tác phong của anh ta vốn mạnh mẽ, nói chuyện lại không tỏ ra giận dữ nhưng vẫn có vẻ uy nghiêm, lúc này Thẩm Hạnh cố sức lấy lại tinh thần, cầm túi xách hung dữ nói với Dung Tư Hàm: “Hai ngày cuối tuần bà đây sẽ đi xả để hạ hỏa, tuần sau tiếp tục chuẩn bị tư liệu, em không thể hấp tấp mà đánh sập được gia đình già đời này.”

Dung Tư Hàm bật cười, bình tĩnh hỏi: “Xả thế nào?”

“Nên xả thế nào thì xả thế đó! Xả cho đến khi cả người thông suốt mới thôi!” Thẩm Hạnh nóng nảy hất đầu, nói tạm biệt với cô rồi mau chóng xoay người đi thay quần áo.

...

Dung Tư Hàm thu dọn tài liệu xong, cô day day huyết thái dương từ tòa án đi ra ngoài, khi tới chỗ rẽ quả nhiên có người chặn lại.

Mấy người đàn ông cường tráng mặc đồ đen chặn đường, Chung Hân Dục mang giày cao gót, cao hơn cô mấy phần, lúc này cô ta mặt đối mặt với cô nói năng êm dịu: “Đồng nghiệp của cô quả thật đều rất lợi hại, không hổ là luật sư lớn tiếng tầm lưng lầy trong giới, có thể nhìn ra lần này làm bài tập đầy đủ.”

Lời nói cực đoan kia, ngay cả Dung Tư Hàm cũng lười mở miệng, cô ôm tài liệu chẳng nói gì.

Thấy cô không nói gì, ngữ khí của Chung Hân Dực càng thêm mấy phần hờ hững: “Nhưng tôi có lòng tốt nhắc cô một câu, đừng tiếp tục làm chuyện vô ích nữa —— cho dù các người có bao nhiêu đơn kiện và chuẩn bị, bác cả của tôi tuyệt đối sẽ không ngồi tù, hiện tại cô có thể nói lại những lời này của tôi cho đồng nghiệp của cô. Mau chóng dừng tay, đối với ai cũng tốt cả.”

Chung Hân Dực nói tiếng Quảng Đông, bắt giắc mang theo vẻ vênh váo ngạo mạn, kết hợp với mùi nước hoa trên người nồng nặc, Dung Tư Hàm thật sự không chịu nổi, cô gần như tức giận đáp lại: “Tôi thấy bác cả của cô đã quen với cuộc sống cao cấp, hiện tại ở phòng tạm giam khí sắc cũng không tệ, coi như chuẩn bị tốt cho cuộc sống lao tù sau này.”

“Đừng để hội hận không kịp.” Chung Hân Dực cười nhạt, trong ánh mắt không có nửa phần ý cười, “Nếu cô đã biết người đó không xuất hiện để tránh khơi dậy sự nghi ngờ, thế thì người đứng đằng sau nhà họ Chung là ai chắc cô cũng rõ ràng, cô làm khó tôi, chính là làm khó anh ấy.”

“Hơn nữa, dù sao nơi này cũng là Hồng Kông.” Chung Hân Dực nói xong thì vẫy tay ra hiệu mấy người cận vệ đi ra trước, khi đi ngang qua người cô, cô ta thấp giọng nói, “Hiện tại đã không phải là lúc trước, chỗ dựa của cô đã thuộc về tôi, cô muốn lấy gì để đấu với tôi chứ?”

Con đường yên tĩnh, Dung Tư Hàm đứng tại chỗ, trên mặt không có sự thay đổi quá lớn, chỉ là đồng tử thu lại.

...

Từ chỗ bảo vệ dưới lầu lấy bưu kiện, Dung Tư Hàm nhìn tên người gửi, cô vừa tháo ra vừa đi về phía thang máy.

Còn chưa bước vào căn hộ thì đã nghe tiếng la lối um xùm của Đường Thốc, Dung Tư Hàm khép cửa lại từ huyền quan đi vào trong, mùi hương nồng nặc từ phòng bếp bay ra tiến vào trong mũi.

Cô đặt bưu kiện xuống đi vào phòng tắm rửa tay, cô nhìn thoáng qua trông thấy Phong Trác Luân đang xắn tay áo làm gì đó, Đường Thốc ở bên cạnh vừa la lối um xùm “Thơm quá rất muốn ăn” vừa trợ giúp anh.

Bình thường thời gian anh ở lại căn hộ không nhiều lắm, nhưng từ lần trước sau khi từ phòng làm việc trở về, chiều nào tan làm cô cũng thấy anh ở đây.

Rửa tay xong đi ra, âm thanh của Đường Thốc từ la lối um xùm biến thành kêu rên thảm thiết, cô đi vào phòng bếp nhìn xem, cảnh tượng trước mắt quả thật khiến người ta dở khóc dở cười.

“Anh Luân tôi sai rồi!” Cả người Đường Thốc nằm sấp thành hình chữ đại (大) trên sàn nhà phòng bếp, riu rít giấy nẩy trên mặt đất, “Tha tôi đi! Cầm tôi đã trật khớp rồi! Nửa người dưới cũng tê liệt luôn!”

Cả người Phong Trác Luân tựa trên vách tường phòng bếp, bắt chéo chân, một tay sờ cằm, rồi đập một cước trên mông người nằm trên mặt đất: “Tôi thật cảm thấy cậu vẫn còn sức để đến quán GAY mà.”

“Sao thế?” Cô nhìn Đường ngoắc ngoếch nằm trên mặt đất càng diễn càng hăng say, khi nhìn qua Phong Trác Luân về mặt cô trở nên kinh ngạc, “Cầm anh sao lại thế này?”

Trên khuôn mặt vốn xinh đẹp rạng rỡ ngay cả chút tỳ vết cũng không có kia, nhưng lúc này trên cằm lại hiện lên vết máu không ngần không dài, nhìn thấy mà đau lòng.

“Hôm thuốc đặt ở đâu?” Anh vừa hỏi cô, vừa lười nhác nói với Đường Thốc trên mặt đất, “Đứng lên, tắt bếp ga rồi cắt móng tay đi.”

Dung Tư Hàm có thể đoán được ban nãy Đường Thốc đã khoa tay múa chân quá mức, bàn tay sướt qua cằm anh, cô ra khỏi phòng bếp đi lấy hôm thuốc, không biết nên khóc hay cười.

Đường Thốc đứng lên tắt bếp ga, rồi lấy kiềm móng tay ra vẽ như chó Bắc Kinh đáng thương mà cắt móng tay ngón út làm đốm đã để thật dài, Phong Trác Luân ngồi xuống sofa, ánh mắt thần nhiên dừng lại trên người đang đưa lưng về phía anh lấy thuốc.

Lúc này cô lấy nước thuốc khử trùng và băng cá nhân qua, thấy anh không có ý định tự làm, cô lờm anh một cái nhưng vẫn vươn tay nâng cằm anh lên, lấy bông thấm nước thuốc giúp anh sát trùng vết thương.

“Chắc chắn.” Ai ngờ anh thừa lúc cô đang thoa thuốc, cầm bưu kiện đã tháo ra nằm ở bên cạnh, anh lấy một tấm ảnh rồi giơ lên về phía cô, “Nhìn kỹ xem, so với anh thì mối tình đầu của em cũng chỉ cỡ này.”

Bưu kiện do Dung Tiển gửi tới, là một vài tấm ảnh được chụp tại hôn lễ, trên tay anh cầm tấm ảnh anh chụp chung với Cù Giản.

Cô thấy thế trầm lặng một lát, bàn tay dùng sức đè lên vết thương của anh.

Phong Trác Luân đau đến lông mày nhíu lên, đá nhẹ vào phía sau bấp chân cô, trọng tâm cô không vững, chân mềm nhũn trực tiếp quỵ gối giữa hai chân anh.

Đường Thốc ở một bên ngược mắt lên thấy vậy liền nhanh nhẹn bò kiểm móng tay xuống, giống như phía sau lưng có người muốn chặt chém anh ta mà chạy nhanh ra khỏi cửa còn lẹ hơn con chuột chạy trốn.

Trong tư thế này cô cao hơn anh một tí, Dung Tư Hàm nhìn gương mặt anh từ trên cao xuống, lúc này cô vươn tay bình tĩnh xé băng cá nhân, dán lên bờ môi anh, rồi đứng dậy muốn chạy đi.

Khuôn mặt tuần tú của người nào đó tái xanh, sao có thể để cô đạt được ý muốn, anh túm lấy cô, xoay người một cái vững vàng đặt cô nằm trên sofa.

Cô bị anh đè nhưng không hề tránh, cứ thế mà nhìn cằm anh bị thương, bờ môi bị dán lại, khóe môi cô cong lên lại híp mắt cười.

“Buồn cười bao nhiêu hả?” Phong Trác Luân xé băng cá nhân, thờ ơ nói, “Nhìn bọn họ cưới nhau ván đã đóng thuyền em còn cười được sao?”

Dung Tư Hàm thật muốn dán kín mồm anh, cô chỉ cười không nói gì.

Anh nhìn cô không chớp mắt một hồi, ngữ khí dường như thấp hơn bình thường mấy lần: “Nếu lúc trước anh ta không ở bên em gái em, hiện tại anh ta không kết hôn, em có thể sẽ...”

“Sẽ không.”

Chẳng đợi anh nói xong, cô đột nhiên nhìn mắt anh nói: “Cho dù người anh ấy thích không phải Lục Lục mà là người khác, cho dù hiện tại anh ấy vẫn độc thân, em có cơ hội ở bên anh ấy, em cũng sẽ không chấp nhận.”

Trong phòng chỉ mở đèn tường, bóng đêm dần dần kéo tới, người dưới thân đầm tĩnh thoải mái thốt ra như vậy, không giống như ngày thường đối chọi gay gắt với anh.

Phong Trác Luân cứ thế mặt đối mặt nhìn cô, anh cảm thấy hơi bối rối, lòng bàn tay dần dần nóng lên.

Hai người nhất thời không nói chuyện, anh lùi ra sau ngồi dậy, cánh tay dài kéo cô qua theo, anh vươn tay chậm chậm vuốt mái tóc dài vừa mềm lại mảnh của cô.

“Tại sao?” Ánh mắt dừng ở nơi khác, anh thản nhiên lên tiếng.

Cô hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Chờ đợi quá lâu rồi, có lẽ đó là thứ không nên thuộc về chính mình, nhưng phần nhiều là vì không còn mong muốn như hồi trước, chỉ có thể biến nó thành quá khứ.”

Cô không hối hận khi còn trẻ cố chấp chôn giấu người mình thích ở đáy lòng, chỉ là lúc ấy cô cảm thấy đối với cô cái gì cũng dễ dàng như trở bàn tay, luôn nắm chắc kết quả thắng lợi, tự cho rằng đối phương sẽ nhất định bằng lòng.

Cô là người kiêu ngạo, cũng dùng sự chân thành và kiên trì của tuổi trẻ để đi đổi lấy, nếu đổi không được thì cho dù khổ sở đến nơi xa xứ cô cũng không bằng lòng miễn cưỡng bỏ đi.

Hiện giờ tất cả đều là quá khứ, ai cũng bình yên, nhưng chỉ đáng tiếc lần kiên trì cuối cùng kia cô đã nguyện làm vì tình cảm.

Trong phòng khách chỉ nghe được tiếng đồng hồ đang chạy, bàn tay anh ôm vai cô siết chặt một chút: “Anh ngược lại phải cảm ơn anh ta lúc ấy đã làm tan vỡ trái tim thiếu nữ của em.”

Người này khi nói chuyện chưa từng có lúc lộn tai, cô nghe xong ý tứ của anh liền nghiêng đầu nhìn anh, anh ho nhẹ một tiếng rồi đứng dậy vào phòng bếp nấu bữa tối.

...

Buổi tối anh tắm xong đi ra, thấy cô đang ngồi xếp bằng trên ghế nằm cạnh cửa sổ sát đất xem ảnh chụp, cô cũng vừa tắm xong, mái tóc còn hơi ướt, sợi tóc lòa xòa trên bờ vai trắng nõn mịn màng.

Anh đứng ở phía sau nhìn cô một hồi, đôi mắt khẽ chuyển động.

“À.” Dung Tư Hàm khẽ mỉm cười, một cốc nước đá đưa tới trước mặt, cô vươn tay nhận lấy uống một ngụm, rồi đặt sang một bên tiếp tục vui cười.

“Ảnh gì thế?” Lúc này anh ngồi xuống bên cạnh cô, một tay đặt trên chỗ tựa lưng phía sau cô, cúi đầu nhìn lướt qua.

“Tiểu thư thô xù lông của người anh em Oa Từ của anh đấy.” Bình thường cô không hay cười như vậy, ánh mắt đều híp lại, “Lúc ấy em không nhìn thấy, cô ấy xù lông với người khác suýt nữa là ngã vào bể bơi rồi.”

Phong Trác Luân cúi đầu nhìn, nhưng hoàn toàn không nhìn đến tấm ảnh trong tay cô, mà là bầu ngực gồ lên ẩn hiện trong váy ngủ của cô.

Anh không bình luận, cô cũng tùy anh, tiếp tục lật xem, ai ngờ lúc này anh đột nhiên nhìn ra phía cửa sổ cất tiếng, âm lượng cao hơn bình thường một tí, “Đó là cái gì?”

Ngữ khí vô cùng đứng đắn, cô theo bản năng đặt ảnh xuống rồi ngẩng đầu lên.

Anh đã chờ đợi từ lâu, đầu hơi nghiêng qua nhanh chóng há miệng cắn môi cô.

“...‘Bà đi’ đi rồi phải không?” Phong Trác Luân âm ờ hỏi, bàn tay không thành thật mà vén váy ngủ của cô, nâng cô lên ép trên cửa sổ sát đất, “Chúng ta không nên lãng phí dịch vụ của Đường ngọc nghêch, huh?”

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 7: (18+)

Trước đây Phong Trác Luân đều ở nước Pháp, sau khi quay trở về Hồng Kông năm ngoái anh mới mua căn hộ này, nó vốn nằm trên tầng cao nhất tại một tòa nhà cao cấp, nhất là trong phòng khách có một loạt cửa sổ sát đất, cả bầu trời đêm và thành phố rõ ràng ngay trước mắt, vô cùng rung động, lại khiến người ta mê say trong dục vọng.

“Cái tên Đường Thốc ngu xuẩn kia đôi khi cũng có đất dụng võ.”

Ngoài cửa sổ là cảnh đêm Hồng Kông vô cùng tĩnh tế, Dung Tư Hàm dựa lưng vào mặt kính lạnh lẽo, ánh mắt hơi mông lung nhìn người trước mắt, một tay anh nâng mông cô lên, tách hai đùi cô ra để chúng quăn trên eo anh, khi anh nói chuyện hơi nóng phả trên cổ cô, khiến cô bất giác phát run.

“Một loạt cửa sổ sát đất này lúc ấy chính là cậu ta cực lực đề cử nhất định phải lắp đặt.” Anh thấp giọng cười cười, nhẹ nhàng mút da thịt sau tai cô.

Dung Tư Hàm gắng gượng dùng sức trừng mắt nhìn anh, trong lòng suy nghĩ người do một tay anh đào tạo làm sao không biết anh sẽ làm ra loại chuyện gì.

Người nào đó hôm nay dường như đặc biệt hứng thú, màn dạo đầu kéo dài dây dưa, váy ngủ của cô đã bị anh tuột xuống một nửa, thuận tiện để anh ngậm lấy đỉnh anh đào trên bầu ngực trắng nõn của cô, còn tay kia của anh thì thoải mái đẩy ra quần lót của cô, cứ thế linh hoạt quẩy luyến phía dưới của cô, khẽ khàng ve vãn xoa nắn cánh hoa đã hơi ảm ướt.

Dần dần miệng anh ngậm lấy bầu ngực của cô thậm chí phát ra âm thanh mút mát khe khẽ, phía dưới một ngón tay vẫn dò xét đi vào, bắt chước tiết tấu vào ra, tiếng thở hắt hắt của cô càng ngày càng nặng nề, có thể cảm nhận được vật đàn ông cứng nóng đang nhô lên nằm giữa mông mình, nhưng trông về mặt của anh hình như vẫn không vội.

“Em có biết Dorian Solot đã từng nói gì không?” Ngón tay anh từ chỗ cô vào ra, anh nhìn mắt cô chậm rãi mở miệng.

Đầu óc Dung Tư Hàm trống rỗng, hoàn toàn không còn nghe thấy anh đang nói gì, cô nhếch môi một môi hờ hờ.

Khóe miệng anh hơi cong lên, đột nhiên hai ngón tay dùng sức xoa bóp tâm hoa, đột nhiên rút ra ngón tay bên trong.

“Anh...” Cô vốn đã tới bờ vực, nhưng lúc này anh hoàn toàn khiến cô trống rỗng trong nháy mắt, cảm giác phình trương đầy ắp không thể nào tới, cô bực bội vươn tay véo mạnh anh một cái, nhìn anh muốn nói lại thôi.

“Thời gian kích thích càng dài, khoái cảm bùng phát càng mãnh liệt hơn.” Phong Trác Luân cởi quần ra, rút cuộc thay đổi vật đàn ông của mình đối diện với nơi ẩm ướt của cô, “Cho nên nói, lát nữa em đừng ngắt đi, hửm?”

Âm cuối lưỡi nhấc của anh dừng lại, kèm theo vật đàn ông nóng bỏng trong chớp mắt đã đẩy mạnh vào sâu trong cô.

“Ừm...” Chỉ trong thời gian một giây đồng hồ, cô nhận không được rên rỉ một tiếng tới cực hạn.

Cô bị anh đặt trên cửa kính, toàn thân vẫn còn run rẩy, anh hoàn toàn không cho cô thời gian nghỉ ngơi, ôm mông cô dùng sức ra vào, tốc độ của anh không nhanh, nhưng rất bền vững, mỗi một lần đẩy toàn bộ vào nơi sâu nhất rồi rút ra ngoài, sau đó lại dùng sức đẩy vào nữa.

Phương thức như vậy căn bản là tra tấn và khó chịu nhất, lúc anh đi vào ban đầu càng vào càng sâu, đẩy đến độ bụng cô phát đau mới bằng lòng rút ra, dịch hoa theo sự va chạm mà chảy nhỏ giọt xuống dưới, tiếng cơ thể tiếp xúc nhau nghe rất rõ ràng rành mạch.

“Quá chậm ư?” Thấy cô ửng đỏ nghiêm mặt muốn nói gì đó, anh có ý xấu ngăn chặn môi cô không cho cô nói chuyện, lúc này anh rút ra chính mình, thả cô xuống, để cô xoay lưng về phía mình dính sát trên cửa sổ sát đất.

Đàn ông thông thường thích tiến vào phía sau hơn, bởi vì đây là cách thức cho dù trên mặt tình cảm hay sinh lý đều dường như có thể khống chế đến điểm cao nhất. Thường ngày Dung Tư Hàm có thể lạnh nhạt hờ hững đối chọi gay gắt với anh, không cho phép bản thân rơi vào thế yếu, nhưng tại phương diện làm tình, hình như cô không có chút năng lực chống cự lại anh.

“Rất đẹp.” Cơ thể ướt mồ hôi của Phong Trác Luân dính sát vào bờ lưng trơn tru của cô, hai tay anh đặt tại hai bên eo cô, một lần nữa từ phía sau tiến vào trong, âm thanh khàn khàn mà mê hoặc, “Cả thành phố làm chứng cho em.”

Làm chứng em thân không một vật, bằng bộ dáng mềm yếu mà nguyên thủy nhất chỉ vì anh mà run rẩy không ngừng.

Nếu thật sự có người có thể chú ý tới cảnh tượng khiến người ta huyết mạch phun trào cạnh cửa sổ sát đất trong suốt của tòa cao ốc nhỏ, thì sẽ nhìn thấy một cô gái khôa thân xinh xắn bị ép tới mức bầu ngực bị biến dạng, đang một môi chịu đựng sự va chạm của người đàn ông cao lớn ở đằng sau.

“Ừm...” Cô có thể cảm nhận được tốc độ của anh vừa nhanh vừa mạnh, cho tất cả vào trong cơ thể cô, giác quan chấn động như sóng thần cuộn cuộn, khoái cảm khiến cho trước mắt cô đều là màu xám.

Lúc này anh lùi ra sau, cúi đầu có thể nhìn thấy nơi đó của cô đã ẩm ướt thế nào, dịch hoa từ bắp đùi cô uốn lượn thành dấu vết mập mờ.

“Kêu ra đi.” Anh đang ôm chiếc mông vừa vững vừa mềm của cô mà làm theo ý mình, lúc đâm vào anh dùng sức đi vào nơi đó, tấn công mạnh mẽ, “Dorian còn nói, khi làm tình người đàn ông cần chỉ đạo, em nên dùng cách rên rỉ để bày tỏ.”

Dung Tư Hàm cắn chặt răng, bị anh tấn công nằm bò trên cửa kính, chịu đựng thế nào chết cũng không hé răng.

“Anh muốn bày tỏ rằng.” Anh hôn lên một bên mặt cô, phía dưới càng vào sâu hơn, “Vừa nhỏ lại chặt...”

Đồ khốn!

Vào thời điểm thế này anh xấu xa hơn bình thường gấp trăm lần, cô tức tối ghê gớm, hung tợn dùng sức thít chặt chính mình.

Lần này thít chặt suýt nữa là anh thất thủ, anh lập tức nheo mắt lại không hề khiêu khích cô, xoay cơ thể cô trở lại rồi ôm trên người, đâm vào từ dưới lên, cho đến khi hai cánh tay cô bám lấy anh, hắt hắt đến mức nước mắt chảy ra anh mới đâm vào lần cuối cùng, sau đó anh rút ra bắn trên mông cô.

Sau khi làm xong toàn thân hai người đều thấm mồ hôi, cô yếu ớt ngay cả nửa ngón tay cũng không thể nhúc nhích, bị anh ôm lần nữa ngồi trở lại trên ghế nằm.

Anh uể oải vuốt ve bờ lưng trơn tru của cô, cúi đầu hôn lên vành tai cô, chợt nghe được tiếng nói hậm hực ở đầu vai anh, “...Cái người anh vừa nói tên ấy, rốt cuộc là ai thế?”

“Ồ, người đó à.” Cả người Phong Trác Luân dễ chịu, trên khuôn mặt dần dần hiện lên một tí biểu cảm vô cùng hèn hạ, “Chuyên gia giáo dục nổi tiếng nước Mỹ.”

Chuyên gia giáo dục? Coi cô ngốc như Đường Thốc sao? Có chuyên gia giáo dục lại đi dạy người khác kêu rên trên giường ư?

Anh từ từ nhắm mắt lại hưởng thụ dư vị sau khi làm xong, anh cảm nhận được cô ở trên vai anh hung hăng cắn anh một cái.

“Anh quên nói một từ.” Người bị cắn tâm tình lại rất tốt, lúc này bỗng cô đi vào phòng tắm, “Tình dục.”

...

Sáng hôm sau khi Dung Tư Hàm còn nửa tỉnh nửa mê thì đã mở mắt, cô ngủ không sâu, bên cạnh có chút tiếng động cô có thể cảm nhận được.

Bên người không có ai, Phong Trác Luân đang đứng trước gương thay quần áo, lúc này vừa cài xong khuy áo, anh như cơn mây đi tới mép giường, “Đánh thức em à?”

Cô lác đầu, đôi mắt hơi cụp xuống còn muốn ngủ tiếp.

Anh đứng tại mép giường nhìn cô một hồi, lúc này cúi người xuống cần như là hôn trên mặt cô.

Dung Tư Hàm ngẩn ra, cô vươn tay lấy chăn che lại, âm thanh hậm hực thản nhiên nói một câu, “Buồn nôn.”

Thời gian hai người ở bên nhau đã hơn một năm, bình thường anh hay ở bên ngoài làm thiết kế, cơ hội gặp mặt vốn đã ít, phần lớn thời gian đều dồn tâm trí đối chọi lẫn nhau, khiến đối phương tầm tước.

Mà một buổi sáng vừa tỉnh dậy yên tĩnh như bây giờ, anh chuyên chú nhìn cô, cho dù đầy mắt lạnh nhạt thế nào cô cũng thấy rõ một chút dịu dàng.

Dù sao hiện tại nơi này là một phía khác của thế giới, không có bất cứ ai, bọn họ ở bên cạnh nhau, thuộc về nhau.

“Đã không có thịt, lại không tê dại, buồn nôn chỗ nào?” Cách tắm chăn Phong Trác Luân xoa nắn bầu ngực và bên hông cô, giọng điệu bắt đầu không đứng đắn, “Nếu em muốn, bây giờ anh có thể liều mình ngay để em tê dại một chút.”

“...Vị chuyên gia giáo dục kia có dạy anh cái này không, phải xây dựng hoàn cảnh tốt cho đối phương nghỉ ngơi để lần sau tốt hơn.” Cô hơi buồn ngủ vẩy tay về phía anh, ra hiệu anh có thể đi rồi.

“Quả thật từng nói qua.” Anh nghe xong thì cười, vuốt mái tóc cô gạt đầu khen ngợi nói, “Cái này cũng đoán được, không hổ là người phụ nữ của anh.”

Cô nghe anh nói trong lòng khẽ động, hơn nữa khuôn mặt chôn trong chăn dần dần hiện lên ý cười dịu dàng.

“Anh ra ngoài một chuyến.” Anh giúp cô tắt đèn đầu giường, vươn tay đắp chăn cho cô, “Cơm nấu hôm qua ở trong lò vi sóng, em hâm nóng lên là được rồi.”

...

Khi Phong Trác Luân đến câu lạc bộ cao cấp kia, người phục vụ tại cửa hỏi tên anh, rồi đưa anh đến thẳng ngoài cửa một căn phòng rất to ở bên trong câu lạc bộ.

“Cô Chung ở bên trong.” Người phục vụ nói xong, cung kính giúp anh mở cửa.

Khuôn mặt anh không có biểu cảm gì, đẩy cửa ra bước vào trong.

Căn phòng rất lớn, một người phụ nữ ngồi tại sofa đang cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, phía sau cô ta đứng rất nhiều người đàn ông mặc âu phục màu đen, vẻ mặt dữ tợn, thần sắc hung ác.

Anh đi vào phòng ngồi xuống chiếc sofa ở bên cạnh cô ta, điều chỉnh tư thế ngồi một chút rồi lười nhác nói: “Bác cả của chị không phải đã sắp ngồi tù rồi sao, chị lại có thời gian nhàn hạ thoải mái.”

Chung Hân Dực đặt xuống tài liệu trong tay cười nhạt, lúc này cô ta cầm xấp giấy bên cạnh đặt lên bàn trà trước mặt anh.

Mí mắt Phong Trác Luân hơi nâng lên, vươn tay lấy thứ kia lật xem, đôi mắt anh trầm xuống, gõ gõ ngón tay không vội vàng nói: “Ngay cả sinh hoạt cá nhân của tôi cũng điều tra rõ ràng như vậy, quả nhiên là làm tròn phận sự, coi chính mình là chủ mẫu nhập môn.”

“Việc nên làm thôi.” Tia sáng buổi trưa chiếu vào khuôn mặt hoàn mỹ của cô ta, cô ta nghiêng đầu nhìn anh, “Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, cho dù cậu giấu kỹ thế nào, cũng sẽ có một ngày giấy không gói được lửa, huống chi cậu đã giấu rất lâu rồi.”

“Chuyện của tôi, rốt cuộc có quan hệ gì đến chị?” Lúc này anh buông xuống thứ trong tay, về mặt hồ hững từ sofa đứng lên.

“Cậu có biết cô ta làm gì không?” Chung Hân Dực mở miệng nói.

“Luật sư Sở Tư Pháp.” Anh đưa lưng về phía cô ta đi đến cửa vào, lúc này dừng bước chân, “Thế nào, chẳng lẽ người tiếp nhận vụ án của bác cả chị là cô ấy sao?”

Biểu cảm trên mặt Chung Hân Dực rốt cuộc trầm xuống mấy phần, cô ta mím môi không nói gì.

“Vậy tôi trở về nhất định nói với cô ấy, vụ án lần này phải đánh cho tốt.” Phong Trác Luân không nghe người phía sau đáp lại, trong giọng nói anh tăng thêm chút cân nhắc, “Nếu hôm nay chị tìm tôi là muốn cầu xin hay lợi dụng tôi, thế thì tính toán của chị lại thất bại rồi.”

Khuôn mặt Chung Hân Dực xuất hiện một chút méo mó khó mà nhận ra, cô ta cười lạnh: “Tôi khuyên cậu đừng quá đặt nặng người phụ nữ kia, đừng chờ đến lúc không có cách nào kết thúc.”

Anh không còn kiên nhẫn nghe cô ta nói chuyện, mở cửa đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Lúc này cô ta đột nhiên dùng tay ra hiệu với người đàn ông mặc đồ đen phía sau, “Đưa nó qua đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 8

Đêm qua giáo dục nghiên cứu cao thâm quá vất vả, khi vừa tỉnh lại Dung Tư Hàm cảm thấy trời bên ngoài đã sắp tối sầm.

Phong Trác Luân còn chưa trở về, căn hộ im ắng, nhưng bụng cô lại không cảm thấy đói, cô cuộn chăn ngồi dậy ngơ ngẩn một hồi, trong lòng suy nghĩ muốn gọi điện thoại cho anh, điện thoại của Thẩm Hạnh đúng lúc gọi vào.

“Mười giờ tại Lan Quế Phường, chị tới không?” Giọng nói của Thẩm Hạnh nghe như kẻ trộm, “Người của cả bộ môn được em gọi tới rồi, mọi người cùng nhau hạ hỏa.”

Nghĩ đến âm thanh DJ đình tai nhức óc trong Lan Quế Phường cùng những người trẻ tuổi sôi nổi, cô vừa định từ chối thì nghe được âm thanh Thẩm Hạnh ở bên kia không cho giải thích, “Chị đừng nghĩ tới từ chối, anh em cũng bị em kéo đến đây rồi, tất cả mọi người đang chờ đây, em cúp máy đây.”

Cô gái này tính tình hấp tấp lại độc đoán, trong di động lập tức truyền đến tiếng máy bận, cô bật đèn đầu giường, suy nghĩ một lúc rồi gửi tin nhắn cho Phong Trắc Luân, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm xong đi ra cũng không thấy anh trả lời tin nhắn, cô múm môi, lau khô tóc rồi đi qua tủ quần áo lấy đồ thay.

...

Con đường hành lang thật dài trong Lan Quế Phường có từng ngọn đèn vàng chiếu xuống đất khúc xạ ánh sáng lạnh lẽo phù hoa, đi qua chỗ rẽ đưa mắt nhìn cả đại sảnh có đủ loại thanh niên thiếu nữ đang cười nói cụng ly, hoặc là buông thả nhảy nhót sôi nổi.

Khi Dung Tư Hàm đến, trong sảnh nhảy đang vào giai đoạn cao trào, tiếng người ồn ào, cảnh tượng càng phóng túng hơn, xa xa trông thấy có mấy người phụ nữ trên người chỉ mặc áo hai dây hơi mỏng, nửa che nửa đẩy đuôi chân ve vãn người nam ngồi cùng bàn.

“Ở đây!” Cách đó không xa, Thẩm Hạnh rất tinh mắt, ở bên cạnh hàng ghế dài ra hiệu ý bảo cô sang đây.

Ngồi trên hàng ghế đều là đồng nghiệp trong bộ môn, thấy cô đến, mọi người lập tức tự giác đứng dậy, chừa chỗ trống bên cạnh Thẩm Chấn Thiên cho cô.

“Tư Hàm, đến đây, tôi kính em một ly!” Lúc này một đồng nghiệp nam mặt mày hớn hớn, ôm ngực mình nói, “Lúc em vừa đến Sở Tư Pháp, mỗi một chàng trai như tôi đều muốn theo đuổi em, nhưng sau đó mọi người đều hiểu được...không thể không lượng sức mình, nhất là khi có đối thủ cạnh tranh mạnh hơn.”

“Gần cuối năm rồi, Tư Hàm, em hãy làm gương xung hi cho bộ môn của chúng ta nhé!” Anh ta nói rất nghiêm túc, mọi người bên cạnh đều mỉm cười, bọn họ nhờ rượu mà tăng thêm can đảm, ánh mắt giống như đèn pha cùng hướng về Thẩm Chấn Thiên, còn có người đã bắt đầu đùa bỡn.

Thẩm Chấn Thiên ngồi một bên cầm ly rượu mặc bọn họ ầm ĩ, anh ta không nói gì, hôm nay dường như anh ta cũng uống chút rượu, khuôn mặt nhìn qua không lạnh lùng như mọi khi, ngược lại có thêm mấy phần dịu dàng.

Trong đầu của mọi người ở đây đều muốn nói đây tư hồng, Dung Tư Hàm bắt đầu đi cầm một ly rượu trên bàn định uống theo, ai ngờ lúc này Thẩm Chấn Thiên ngăn lại động tác của cô, anh ta vươn tay lấy một ly đồ uống khác đổi ly rượu trong tay cô.

“Con gái buổi tối đừng uống rượu.” Sắc mặt anh ta bình thản, ngữ khí vẫn có hơi hướng khi làm việc công, ánh mắt khóa trên người cô.

“Anh, em cũng là con gái vậy! Sao anh không cản em, không cho em uống?” Thẩm Hạnh ngồi xuống bên cạnh anh ta, lập tức cười gian xảo.

“A Hạnh, em đừng có gây rối nữa, em chính là đàn ông, sao có thể so sánh với Tư Hàm.” Đồng nghiệp khác cao giọng ngắt lời, “Anh Thiên đang đau lòng đây!”

Trong Lan Quế Phường vốn đã ầm ĩ, những người này lại ồn ào điên cuồng, Dung Tư Hàm thật sự không thể đối phó với bọn họ, chỉ sợ hôm nay bọn họ bỏ thuốc ép cô ngủ với Thẩm Chấn Thiên, cô uống mấy hớp đồ uống, rồi đi toilet để tránh xa rắc rối.

...

Từ toilet đi ra, cửa chính của gian phòng bên cạnh được mở ra, đứng trước cửa là mấy người đàn ông thân hình cao to, ánh mắt Dung Tư Hàm vừa nhìn qua, bước chân liền ngừng lại, sắc mặt cô hơi thay đổi, lập tức xoay người đi về hướng khác.

Bước chân có nhanh thế nào nữa thì trước khi đi tới chỗ đèn tường gần đó tại hành lang, cô vẫn bị chặn lại, mấy tên vệ sĩ trông quen mặt kia xúm lại đây ngay tức khắc, thái độ kiên quyết nhưng không mất đi lễ độ, nhìn thẳng cô gật đầu nói, “Cô Dung.”

Huyết thái dương của cô giật bắn bắn, ánh mắt khựng lại trên người bọn họ.

Trên mặt tên vệ sĩ dẫn đầu có một vết sẹo không nông không sâu, lúc này hắn ta nhíu mày, làm động tác “mời” với cô.

“Có chuyện gì?” Dung Tư Hàm lạnh nhạt cất tiếng.

“Thái tử đang ở bên trong.” Thái độ của tên vệ sĩ rất đúng mực, dừng một chút rồi nói, “Anh ấy biết cô ở đây.”

Đèn tường chiếu rọi lúc sáng lúc tối, Dung Tư Hàm thật sự không ngờ hắn cũng đến, lúc này trong lòng cô hận thói ruột khi đã tới đây, sắc mặt cô càng thờ ơ hơn, “Có gặp anh ta hay không, đó là quyền của tôi.”

Tên vệ sĩ không nhắc lại nữa, nhưng người thì vẫn chặn tại đó không cho cô đi, trong lòng cô dần dần phản cảm, vừa định nói với bọn họ thì trông thấy từ trong gian phòng có một người đi ra.

Người đàn ông kia đi đến trước mặt bọn họ, chỉ hơi nhướn lông mày, mấy tên vệ sĩ lập tức cung kính lùi ra sau vài bước, tản ra đi về phía cửa phòng.

“Xem ra trị an tại Hồng Kông mấy năm nay chắc là rất thái bình.” Người đàn ông kia trông hòa nhã, cong khóe miệng mỉm cười nhìn cô, “Hiện tại em lại chịu đến một nơi như vậy.”

Ngữ khí tuy là ôn hòa, nhưng mang máng khiến người ta cảm thấy lo sợ.

“Sao lại không nói lời nào?”

Diện mạo của hắn rất tốt, khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt, đứng trước mặt cô nhìn cô từ trên cao xuống: “Tôi còn nhớ lúc trước em luôn thích nơi thanh tĩnh, vào cuối tuần em sẽ tình nguyện ngủ nướng trong phòng cả ngày, chưa kể đánh squash bơi lội, ngay cả tennis cũng không chịu đi ra chơi, buổi tối cũng chưa bao giờ đi quán bar, có đến thì cũng về trước.”

“La Khúc Hách.” Cô gợn tay lên ngắt lời hắn, ngược mắt lên bình tĩnh nói, “Bắt đầu từ khi nào anh đã thích hoài niệm chuyện xưa.”

Ánh trăng như nước, gió đêm xuyên qua cánh cửa sổ đang mở ra, thổi nhẹ bay cổ áo của cô, hắn cúi đầu nhìn thấy cạp cổ trắng nõn của cô lộ ra một nửa mà không hề lên tiếng, đôi mắt u tối mấy phần khó mà nhận ra.

“Phần lớn đàn ông thích phụ nữ như thế này.” Bấy giờ La Khúc Hách hơi khom người xuống, hơi thở nhẹ phả vào trán cô, “Không đặt nặng đối phương, nhìn qua rất tuyệt tình, cảm được thì buông cũng được, thực ra nội tâm mềm mại, yêu ghét rõ ràng.”

Không đợi cô nói chuyện, hần bỗng nhiên vươn tay chạm vào tóc mái trên trán cô.

Lòng bàn tay hần nóng hổi, móng tay lướt qua làn da mịn màng của cô, bên trong hành lang lạnh ngắt như tờ, cô và hần cách rất gần, trong hơi thở rõ ràng còn mùi tình dục nồng nặc vẫn chưa tan biến trên người hần, hiển nhiên chắc là vừa rồi mới thỏa thích một trận.

“Buông ra.” Dung Tư Hàm rút ra từng chữ từ trong kẽ răng, “Anh còn chưa rửa tay.”

Khóe miệng tươi cười của La Khúc Hách lại sâu thêm vài phần, lúc này hần rút cuộc thả cô ra, chỉnh lại cổ áo, ánh mắt từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi khuôn mặt cô.

“Xem đủ chưa?” Cô nghiêng người chuẩn bị đi ra ngoài.

Hần không động đậy, đột nhiên cất tiếng: “Tôi không quên được.”

Bốn chữ ngắn ngủn, giọng nói kiên định lại rõ ràng mà nhắc nhở cô.

Đây là giọng nói hoặc là tiếng cười không cao không thấp mà đã rất lâu rất lâu trước kia có một khoảng thời gian cô đều lắng nghe bên tai.

Thế nhưng sau này cô không hao phí nhiều thời gian mà dần dần lãng quên âm thanh ấy.

“Em có thể quên, còn tôi thì không có cách nào quên được.” Hần vẫn cười, “Tôi không làm phiền em cũng biết hiện tại em sống rất tốt, tôi cũng hiểu được, từ đầu đến cuối cho dù tôi có tham dự vào cuộc sống của em hay không, em cũng có thể sống tốt.”

Cô không muốn lắng nghe nữa.

“Hàm Hàm, bất luận là ai, cho dù ngoại hình tương tự giọng nói giống nhau cũng không thể thay thế được, không phải là em.” Hần nói liền ngay tức khắc.

“Chung Hân Dục giống tôi sao?” Cô nghe hần nói xong, dừng bước đưa lưng về phía hần, trong âm thanh khó tránh khỏi một chút châm chọc.

La Khúc Hách không trả lời câu này của cô, ngược lại âm thanh trầm hơn mấy phần: “Vụ án của Chung Thành em đừng tiếp tục tham dự nữa.”

“Phu nhân tương lai của anh đã từng nhắc nhở tôi, làm khó cô ta chính là làm khó anh.” Dung Tư Hàm không dừng lại, đi thẳng về phía bên ngoài, “Nhưng tôi không phải đang làm khó anh hay là cô ta, đây là công việc của tôi, mà các người không đáng để tôi cần thiết phải làm khó.”

La Khúc Hách đứng tại chỗ đằng sau, nhìn bóng lưng của cô biến mất tại đầu hành lang, thật lâu không di chuyển bước nào, khuôn mặt hòa nhã dần dần ẩn vào trong bóng tối.

...

Khi ra khỏi hành lang, Dung Tư Hàm hít một hơi thật sâu, cố gắng không nhớ lại người mình vừa gặp hồi nãy, cô bước nhanh về phía hàng ghế dài.

Đồng nghiệp ở bên kia hình như đã tản ra bốn phía, chỉ có Thẩm Chấn Thiên ngồi một mình, bên cạnh anh ta liên tục có mấy người phụ nữ sấp qua, nhưng đều bị khí thế trầm lặng hờ hững của anh ta mà đành phải hậm hực bỏ đi.

“A Hạnh đâu rồi?” Cô đi đến hàng ghế, nhìn quanh một chút, hơi khó hiểu hỏi.

Thẩm Chấn Thiên ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt sáng lên, anh ta vừa muốn nói thì bỗng nhiên nghe được hàng ghế bên cạnh cách sàn nhảy gần nhất đang ầm ĩ lên, trong hỗn loạn tiếng nói cao giọng của một cô gái vang lên, rất giống với Thẩm Hạnh.

Bóng đêm tại đây, càng sâu càng loạn, súng ống ma túy đều có, không tránh khỏi sẽ có người sử dụng thủ đoạn bỏ thuốc, Dung Tư Hàm có phần lo lắng, lúc này Thẩm Chấn Thiên cũng đứng dậy, đi theo cô cùng hướng về phía kia.

Cách đó không xa liền trông thấy Thẩm Hạnh mang giày cao gót, thân hình cao một mét bảy mấy đang nắm áo của một người đàn ông, sắc mặt kích động nói gì đó, nhìn xem tư thế kia chắc là sắp đánh nhau.

Dung Tư Hàm sải bước nhanh hơn, càng đi về phía bên kia cô càng cảm thấy kỳ lạ, chờ đến khi tới bên cạnh Thẩm Hạnh, cô thấy rõ người đàn ông bị Thẩm Hạnh nắm áo, cô không khỏi hết hồn.

“Đường Thốc?” Khuôn mặt búp bê kia đang rú rít cầu xin tha thứ, trên người anh ta mặc chiếc áo sơ mi hồng nhạt đốm đốm, không phải Đường Thốc ngốc nghếch thì còn là ai?

“Hàm Bảo!” Đường Thốc bị túm chặt sắp sửa hết hơi, lúc này nhìn thấy cô, anh ta kích động như là thấy được tia sáng của sinh mệnh, ở trong tay Thẩm Hạnh, anh ta ra sức vẫy tay về phía cô, “Mau cứu tôi!”

“A Hạnh, sao vậy?” Cô vội vàng đến bên cạnh bọn họ, vỗ tay Thẩm Hạnh ý bảo buông tay ra, “Anh ta là bạn chị.”

“Cái tên rùa rụt cổ này!” Thẩm Hạnh tức giận gần chết, chỉ vào khuôn mặt Đường Thốc có vẻ chột dạ lại... dường như có chút còn chưa thỏa thích nói, “Cái tên rùa rụt cổ này!”

Đầu Dung Tư Hàm vì tiếng gào của Thẩm Hạnh mà kêu ong ong, cô nghiêng đầu nhìn Đường Thốc đang kéo quần áo của mình, vẻ mặt càng nghi ngờ hơn, “Anh ta không phải gay sao?”

Lúc này đến phiên Đường Thốc muốn bóp miệng của Dung Tư Hàm, anh ta còn chưa kịp nói thì ly rượu trên tay Thẩm Hạnh đã quăng xuống đất, “...Hàm Hàm, chị vừa nói gì thế?”

“Anh ta là gay mà.” Dung Tư Hàm nói chính xác.

“...Tháng trước hấn còn ngủ với em.” Biểu cảm trên mặt Thẩm Hạnh lập tức dữ dằn hơn, cô nín chặt Đường Thốc giống như nhìn thấy con quỷ đang muốn xoay người chạy trốn, phần nộ quá to, “Anh, con, mẹ, nó!”

Thẩm Chấn Thiên đứng bên cạnh, lông mày càng nhíu càng sâu, anh ta nghiêm mặt tiến lên giữ Thẩm Hạnh rồi giật tay cô em gái ra, Dung Tư Hàm hoàn toàn không biết đây là tình huống gì, lúc này ánh mắt cô hướng về phía gần đó, trông thấy trên băng ghế dài là khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp của Phong Trác Luân, đang nhàn nhả ngồi xem kịch vui.

Bên cạnh anh lúc này còn có một người đang ngồi, đó là một cô gái nhìn qua rất trẻ tuổi, nhưng hiện tại gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô ta trên chương trình tivi, là nữ minh tinh loli Milk 34D đang nổi tiếng như cồn.

Cô ta vô cùng thân thiết ôm cánh tay Phong Trác Luân, trò chuyện với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sơ Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 9

“Đồ rùa rút cổ! Tôi nhất định phải tố cáo anh! Tố cáo anh tội cưỡng hiếp! Bà đây sẽ đích thân lên tòa án, tiễn anh vào trong tù mười năm!” Thẩm Hạnh xông trận, bàn tay đã túm chặt tóc của Đường Thốc, mắt cô đỏ ngầu hung dữ mắng chữi, sau vụ phong lưu Đường Thốc nhất định chết thảm, bị Thẩm Hạnh túm chặt anh ta chỉ biết riu rít cầu xin, Thẩm Chấn Thiên cau mày nhìn hai người họ, sắc mặt tái mét lại sứt đầu mẻ trán.

Ánh mắt Phong Trác Luân vẫn đầy hứng thú nhìn Thẩm Hạnh và Đường Thốc, cho đến lúc này anh mới trông thấy Dung Tư Hàm ở cách đó không xa.

Cô lặng lẽ đứng giữa đám người ồn ào, vẻ mặt hờ hững nhìn anh.

Nói gần không gần, nói xa cũng không xa.

Sắc mặt anh thay đổi, bờ lưng vốn dựa vào ghế nay đã thẳng lên, nhưng hình như đáng về vẫn không hoàn toàn sừng sốt.

Tình hình chiến đấu bên cạnh vẫn kịch liệt như trước, Dung Tư Hàm đứng tại chỗ vài giây, sau đó xoay người lập tức đi ra ngoài.

“Chú sao thế?” Cánh tay Milk đang khoát lên tay Phong Trác Luân cảm giác được cơ thể anh hơi cứng ngắc, cô ta nghi hoặc theo ánh mắt anh nhìn qua bóng lưng đã biến mất ngoài cửa, “Cô gái kia là ai thế?”

Miệng anh hơi mím lại, đôi mắt chợt lóe hắt tay Milk ra rồi đứng dậy.

Ngay lúc này, Thẩm Chấn Thiên vốn còn đang khuyên can đã lạnh mặt giáo huấn Thẩm Hạnh vài câu, rốt cuộc Thẩm Hạnh hiểu được mình không thể thất thố như vậy ngay từ đầu, cô hùng hổ kéo Đường Thốc đi về phía cửa sập bên cạnh, Thẩm Chấn Thiên thanh toán xong rồi lập tức đi ra ngoài.

“Chú quen cô ta?” Trong con người của Milk lộ ra vẻ tỉnh ranh, ngửa đầu nhìn người đàn ông đứng bên cạnh dần dần có chút cười như không cười, “Cô ta là bạn gái của chú ư?”

Phong Trác Luân thấy Thẩm Chấn Thiên đuổi theo Dung Tư Hàm, lúc này anh trở về ghế ngồi xuống, ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay, rồi nhếch khóe miệng với Milk, sau đó ánh mắt dần trầm xuống.

...

Dung Tư Hàm không hề quay đầu lại nhanh chóng bước ra khỏi Lan Quế Phường, đi ra được một đoạn đường dài cô mới dừng bước chân, nghiêm mặt hít một hơi thật sâu.

Gió hè trong lành phả vào mặt, bầu trời đêm Hồng Kông sạch bóng, ngay cả trong không khí cũng lộ ra vẻ nhộn nhịp của đường phố vào ban đêm.

Bản thân cô cảm thấy biểu hiện của mình rất tốt.

Nếu là người phụ nữ khác, ban này sẽ làm thế nào nhỉ? Đi lên chất vấn anh vì sao không nhận điện thoại, châm chọc anh sáng sớm có việc ra ngoài chính là để một tiểu yêu tinh khoát tay anh sao?

Dung Tư Hàm không khỏi lắc đầu, khóe miệng giương lên nụ cười lạnh.

Cô cần gì đi làm chuyện không đáng chứ? Hôm nay có thể nhìn thấy tất cả chuyện này đều là do lúc trước cô tự chọn lựa.

Một mùa tình nhân, một tiếng tham hoan, đến lúc rồi thì tan, cũng chẳng tính là bạn trai bạn gái, cho nên khi này biểu hiện của cô quả thật thích hợp, không sai chút nào.

Cô đứng một lúc, định đi lên vài bước vẫy tay gọi xe taxi thì đã bị người phía sau đuổi tới gọi lại.

Thẩm Chấn Thiên lịch sự kéo cánh tay cô, xoay người cô đối diện với mình, khuôn mặt cương trực kiểm chế sự nghiêm túc, có một loại yên bình khiến lòng người khác thanh thản.

“A Hạnh cô ấy...” Cô cười với anh ta mang theo sự cảm kích, cùng anh ta sóng bước đi về phía trước.

“Tôi cũng không biết con bé và người đàn ông kia có quan hệ gì.” Giọng nói của anh ta lạnh lùng, “Tôi nay nó tự biết trở về, không sao đâu.”

Dung Tư Hàm nín cười, cô nghĩ thầm người gặp chuyện không may chắc chắn là Đường Thốc, đêm nay tên gốc kia một là thành thái giám nửa đời sau không thể sinh nở, hoặc là đoán chừng sẽ chết luôn.

“Một mình em ở đây đối phó với nơi hoang thả phóng túng thế này, em không thấy sợ sao?” Thẩm Chấn Thiên đi lên bờ dốc, đột nhiên cất tiếng hỏi cô.

“Em đến đây đã sắp tám năm rồi.” Ánh mắt cô dừng tại đèn đường trên phố, “Ban đầu làm thế nào cũng không thích ứng được, rất nhớ nhà, nhưng sau đó lại thành thói quen, không có gì đáng sợ cả.”

Ngay từ đầu cô cảm thấy rất nhiều chuyện vượt qua sự tưởng tượng mà mình trông mong khi ở thành phố S lúc trước, cô nghĩ rằng mình không thể chịu đựng, không thể chấp nhận, nhưng sau này lại trở thành thói quen, mà thói quen bị ép buộc cuối cùng trở thành tê dại.

Kỳ thật tình cảm cũng như thế.

“Sau này nếu muốn ở hẳn đây, đối với một cô gái như em mà nói là không dễ dàng.” Thẩm Chấn Thiên trầm mặc nhìn cô một hồi, lúc này vươn tay gọi xe, đưa lưng về phía cô nói, “Có chuyện không làm được thì tìm tôi và A Hạnh.”

Anh ta hiếm khi nói nhiều như vậy, cô nghe được mà ngẩn ra, qua một lúc lâu mới vén tóc mái, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

...

Trong phòng làm việc lặng ngắt như tờ, Phong Trác Luân tựa vào sofa, đang vẽ bản thảo trên tay, cửa phòng lúc này đột nhiên bị mở ra, Đường Thốc thất thểu đem cái mặt bánh chưng đi vào, lê lét vào tới nơi rồi đóng cửa lại.

“Bị cưỡng hiếp?” Phong Trác Luân không ngẩng đầu nói.

Đường Thốc nghe ba chữ này nhất thời dòng lệ tuôn rơi, đôi chân mềm nhũn suýt nữa quỵ xuống đất, anh ta bụm mặt khóc hu hu.

Phong Trác Luân đặt bản thảo xuống, liếc xéo anh ta: “Cậu muốn giả heo ăn thịt hổ, cậu cho rằng đó là con hổ bình thường sao?”

“Không phải con hổ, mà là trùn Godzilla...” Đường Thốc yếu ớt như là chiếc lá khô trong gió, “Nhiều phụ nữ như vậy, sao tôi lại cố tình trêu chọc loại người như thế chứ!”

Phong Trác Luân cười nhạo một tiếng, nói câu “Đáng đời”.

“Nói, tôi qua mấy giờ anh về?” Lúc này Đường Thốc sứt sứt mũi, ngồi xuống bên cạnh anh, “Vị tiểu thư Milk kia rốt cuộc bám lấy anh bao lâu, anh không thật sự có quan hệ gì với cô ta chứ...”

Nói đến một nửa, Đường Thốc bỗng nhiên nhớ tới gì đó, trừng to mắt nhìn anh: “Tôi qua không phải Hàm Bảo ở đó sao! Anh...?”

Đường Thốc vừa nói ánh mắt vừa nhìn xung quanh anh, quả nhiên thấy trên sofa vẫn còn đặt tấm chăn và gối đầu.

Phong Trác Luân dừng bút trong tay, im lặng một hồi mới nói: “Có người đưa cô ấy trở về.”

Trong phòng yên lặng, sắc mặt anh hờ hững giống như chẳng hề liên can tới mình.

“Tuy rằng tôi không biết anh làm sao có kiên nhẫn tiếp đãi tiểu thư Milk kia, nhưng dù sao hiện tại người ở bên anh chính là Hàm Bảo.” Đường Thốc suy nghĩ một hồi mới mở miệng, vừa nói vừa nhìn sắc mặt của anh, “Thực ra tôi đã muốn nói từ lâu, mỗi lần hai người thật vất vả mới an an ổn ổn, thì anh sẽ làm ra chuyện đẩy cô ấy ra xa, tôi thấy anh không phải không thích...”

“Tôi hoàn toàn không biết hôm qua cô ấy sẽ đến đó.” Đường Thốc còn chưa nói xong, Phong Trác Luân thả bút và bản thảo lên bàn trà rồi nói với anh ta, “Tôi đi mua cốc cà phê.”

...

Khép lại cửa phòng đi ra, sắc mặt Phong Trác Luân ngày càng u ám hơn, khóe mắt khó nén vẻ mệt mỏi.

Thang máy “đình” một tiếng, anh vừa định cất bước đi vào thì thấy Chung Hân Dục đối diện anh từ trong thang máy đi ra.

“Cô Chung, tôi thật sự không có hứng thú với tình yêu cảm đoán đâu.” Anh nhếch khóe miệng, “Cứ vài ngày chạy đến chỗ tôi, thật sự được chứ?”

Chung Hân Dục ung dung: “Thật ra Milk rất thích cậu, cậu trở về một năm nay, mỗi khi được nghỉ con bé gần như quấn lấy cậu.”

“Đi thẳng vào vấn đề chính đi.” Anh không thèm nhìn cô ta, hờ hững nói.

“Ngày hôm qua thái tử cũng ở tại Lan Quế Phường.” Cô ta tao nhã đứng thẳng, “Theo tôi được biết, vị ‘kim ốc tàng kiều’ của cậu cũng ở đó.”

“Giới giải trí không dùng chị làm phóng viên tin đồn, thật sự là một thiếu sót.” Sắc mặt anh không có chút kiên nhẫn, “Chị muốn nói thế thôi sao?”

“Đương nhiên không chỉ vậy.” Khuôn mặt Chung Hân Dục dần dần hiện lên một tia cười lạnh, “Chẳng hạn như, trước kia khi cậu vẫn ở nước Pháp, còn chưa quen biết cô ta...”

“Cô ta đã ở trên giường của thái tử.”

Khóe mắt Phong Trác Luân giật giật, rốt cuộc anh xoay mặt qua nhìn thẳng cô ta.

...

Dung Tư Hàm khom lưng đóng va ly lại, kéo khóa xong rồi dùng chút sức kéo vào góc tường.

Thứ cô muốn mang đi thật ra cũng không nhiều lắm, một số quần áo thường mặc và đồ dùng cá nhân.

Màn đêm dần tối, cô vươn tay tắt đèn phòng khách, đặt chìa khóa trong ngăn tủ ở玄关, rồi kéo hành lý mở cửa ra ngoài.

Mùa hè sắp kết thúc, buổi tối phải khoác thêm một cái áo khoác nhỏ mới không thấy quá lạnh, Dung Tư Hàm kéo hành lý, từ trong tòa nhà đi ra phía ngoài cửa tiểu

khu.

Khi ra ngoài phố có đèn đường, cô lơ đãng ngẩng đầu lên, đối diện là một người rất quen thuộc, nhưng giờ phút này người cô không muốn nhìn thấy nhất đang hướng về phía cô.

Cô nắm chặt va ly, tiếp tục đi về phía trước.

“Rốt cuộc tìm được nhà tiếp theo rồi à?” Khi đi đến trước mặt cô, Phong Trác Luân dừng bước, sắc mặt thành thoi, “Để anh đoán xem, là người đêm qua đưa em về, hay là...công từ nhà nào?”

“Phong Trác Luân.” Trong lòng Dung Tư Hàm đột nhiên như bị gai đâm, trầm mặc hai giây cô ngẩng đầu đón nhận ánh mắt anh, “Anh thật dễ tiện.”

Anh vẫn cười thoải mái như bình thường, thậm chí có chút xác xược lẫn độc đoán: “Không dễ tiện thì làm sao có đàn bà nguyện ý chủ động ôm ấp yêu thương, tìm hoan mua vui chứ?”

“Cũng đúng.” Cô bình tĩnh lạnh nhạt, “Chờ mong tin tức của anh và cô ngôi sao nổi tiếng kia được phát liên tục trên tivi và tạp chí. Về sau ra ngoài tôi có thể nói mình đã từng ngủ với vị người tình thiên hạ này.”

“Ai biết được em đã từng ngủ với bao nhiêu người?” Anh đột nhiên cất tiếng, nụ cười ngày càng lạnh hơn, “Em cũng biết hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, kỹ thuật vá lại lần đầu tiên...mọi chuyện đều có thể.”

Dung Tư Hàm nghe anh nói xong liền sững sờ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh, trong đầu đang suy nghĩ lời nói của anh rốt cuộc có ý gì, ai ngờ lúc này anh đột nhiên hơi cúi người xuống, nâng cằm cô thấp giọng nói: “Tốt xấu gì cũng từng đồng giường cộng chằm, trước khi đi phải hôn tạm biệt một cái chứ.”

Hồ hấp của anh nóng hổi hơn mọi khi, thậm chí có phần khó chịu khác thường, cô mang máng cảm giác được ngay cả lòng bàn tay nóng cháy của anh cũng khiến người ta cảm thấy oi bức, đứng gần nhìn anh dường như thấy được đầy mắt anh đầy tơ máu.

Hình như anh đang phát sốt.

Toàn bộ ý nghĩ của Dung Tư Hàm không còn rõ ràng, lúc này cô không kịp đẩy ra, đã bị hai tay anh giữ chặt rồi hôn xuống.

Môi lưỡi quần quýt là phương thức mà cô quen thuộc nhất, giờ phút này lại mang theo đầy thú tính, cô bị nút mạnh đến mức lưỡi phát run đau đớn, trong khoang miệng dần dần lan ra mùi máu.

Trong đôi mắt cô, khuôn mặt anh cực kỳ xa lạ, không có chút ám áp, giống như máy nghiền thành thực mà cắn cô, dường như mượn nụ hôn này để xác nhận chút gì đó.

Phần nộ, không biết làm sao, đau đớn.

Cô thật sự không còn cách nào chịu đựng nữa, cô dùng sức đẩy anh ra, toàn thân Phong Trác Luân không còn sức lực, bị cô đẩy anh liền thả cô ra, lùi về sau hai bước mới đứng vững.

“Phụ nữ như quần áo.” Anh giơ tay lau môi, ánh mắt nhìn cô chăm chú, “Muốn đổi thì đổi, ai lấy mặc cũng như nhau, không phải sao?”

Từng chữ lọt vào tai, đầy mắt cô cuối cùng hơi cay cay.

Đoán Bích Giới từng hỏi cô, Đường Thốc cũng từng hỏi cô, rốt cuộc cô có thích Phong Trác Luân không?

Một người đàn ông chỉ cần tươi cười đã gây họa, từ trong ra ngoài đều tỏa ra sự lảng mạn, ai sẽ không muốn người đàn ông như vậy?

Cho dù biết rằng kết quả là một giấc mơ dài về người xa lạ, coi như làm tình nhân cũng đã mãn nguyện.

Thời gian ở bên anh là những ngày tháng mệt mỏi nhất mà cô đã trải qua từ khi có ký ức đến nay.

Nhưng thứ có thể nắm bắt rõ ràng trong ký ức cô làm thế nào cũng không tránh khỏi những ngày tháng này.

Rất nóng bỏng, rất oanh liệt, rất tận tình.

Cô không thể nào chịu đựng tình cảm của mình “sống đầu đường xó chợ” như vậy được nữa, không cách nào khoan dung trái tim bất định và thái độ buông thả của anh.

Thế như vậy là thích, hoặc là yêu sao?

Cô chỉ biết rằng hiện giờ là lúc thật sự rời khỏi, cái cô nhận được chính là sự đáp lại thế này của anh.

Những người khác trên đường về nhà đi ngang qua bọn họ, có lẽ là một gia đình vui vẻ ra ngoài dạo chơi cuối tuần.

Thời gian rực rỡ phồn hoa, nó nên là kế ước của thế xác lẫn tinh thần, lúc ở cùng nhau thì phải ở bên cạnh nhau.

Dung Tư Hàm kéo hành lý qua, cười với anh: “Sao lại không? Hôm nay qua rồi, còn có ngày mai, không có anh, còn có người khác.”

Phong Trác Luân lặng lẽ đứng tại chỗ, nhìn cô đi ngang qua người mình, anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

...

Dung Tư Hàm xách hành lý từ trên xe taxi bước xuống, từ trong túi xách lấy ra chìa khóa của nhà mình.

Trong đầu vẫn còn khuôn mặt của anh và lời nói danh thép, sắc mặt cô hơi tái nhợt, thầm nghĩ trở về căn hộ ngủ một giấc thật ngon.

Đi qua vườn hoa tiến vào bên trong, cách đó không xa có một chiếc xe thương nghiệp màu đen đậu dưới lầu căn hộ, cô không để ý, đi qua chiếc xe tiến vào cổng chính của khu chung cư.

“Hàm Hàm.”

Một tiếng ầm ập ôn hòa, bàn tay nắm thẻ chìa khóa dừng một chút.

Cửa kính xe bên chỗ ghế phó lái từ từ hạ xuống, trong ánh trắng lành lạnh, là khuôn mặt tuấn tú của La Khúc Hách.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 10

Màn đêm như gần như xa, đặc biệt thanh tĩnh, La Khúc Hách mở cửa xe bước xuống, đi mấy bước liền tới trước mặt cô.

“Sắc mặt em không tốt lắm.” Hắn cúi đầu nhìn kỹ cô, âm thanh trầm thấp mà dịu dàng, “Không thoải mái chỗ nào?”

Dung Tư Hàm không biết nên nói gì với hắn, cô cảm va ly im lặng đứng đó.

“Bác sĩ Ninh lúc trước giúp em làm kiểm tra sức khỏe hiểu rõ tình trạng của em, bất cứ lúc nào anh ta cũng ở bệnh viện, tôi đưa em qua đó.” Hắn còn nói thêm.

Thật giỏi, rất hiểu ý người khác, vô cùng thân thiết khăng khít, nhưng giọng nói càng ôn hòa gần gũi của hắn, cô lắng nghe lại càng thấy chói tai hơn.

“Không cần.” Cô liếc hắn một cái, cảm thấy mở cửa chuẩn bị đi vào trong.

“Hàm Hàm.” Lúc này La Khúc Hách tiến lên một bước giữ lại bàn tay xách hành lý của cô, giọng điệu uể oải mà bất đắc dĩ, “Hôm qua sau khi gặp lại em đến giờ tôi vẫn chưa gặp mặt, em có thể cho tôi một chút thời gian, lắng nghe tôi nói không?”

“Nghe anh nói cái gì.” Cuối cùng cô thực sự không kiềm chế nổi, hất tay hắn ra quay đầu nhìn hắn, “Nghe anh nói anh yêu tôi sâu đậm bao nhiêu, làm thế nào cũng không quên được?”

“Tôi chưa bao giờ phủ nhận điểm này, em đừng nghi ngờ.” Hắn gần từng tiếng, hai mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, “Từ lúc em bắt đầu học đại học năm ba cho tới hai năm trước, chúng ta đã ở bên nhau bốn năm, em hãy đặt tay lên ngực tự hỏi, trong bốn năm đó tôi đối xử với em thế nào. Hàm Hàm, tôi đã đem tất cả kiên nhẫn và tôn trọng đối với phụ nữ trong cuộc đời này đều cho em hết, tôi không thẹn với lương tâm.”

Ánh mắt xinh đẹp của hắn ngày càng dịu dàng, tựa dòng nước hợp với ánh trăng tiến vào tầm mắt cô: “Mất đi em quả thật là lỗi của tôi, tôi không phủ nhận, đến cuối cùng là tôi tổn thương em, là tôi lừa em, tôi tự cho rằng mình có thể cân bằng giữa em và những việc khác rất tốt, nhưng tôi vẫn đánh mất cái thứ nhất.”

“Hàm Hàm, những lỗi lầm đó không thể sửa lại, không ai có cách để thay đổi, hai năm nay tôi ép chính mình không đi thám thính tin tức của em, nhưng tôi chưa có ngày nào sống được thoải mái, hôm nay tôi đến đây chính là muốn nhìn em một chút, không có ý gì khác.”

Âm cuối thốt ra, bên tai không còn nghe thấy âm thanh nào nữa, La Khúc Hách đứng trước mặt cô mím môi, trong ánh mắt ảm đạm cảm xúc cuộn cuộn, hắn giơ tay lên muốn kéo cô tới gần mình.

“Tôi biết chuyên ngành phụ của anh là tâm lý học, tôi cũng biết những lời anh nói hôm nay nếu đặt trên những người khác, đối phương nhất định sẽ cảm động ngay cả bản thân muốn gì cũng không biết mà lập tức trở lại bên anh lần nữa.” Dung Tư Hàm bình tĩnh nhìn thẳng hắn, rồi nói, “Nhưng mà La Khúc Hách, lòng tin của một người có cực hạn, anh vất cạn kiệt rồi thì sẽ không còn thừa.”

“Mỗi người đều nên có một cơ hội được tha thứ.” Hắn nghe xong lời cô thì trầm mặc một lúc, chờ cô xoay người chuẩn bị tiến vào trong thì hắn nhìn bóng lưng cô nói, “Hàm Hàm, tôi chỉ tin những gì tôi cho em thì không có bất luận kẻ nào có thể cho được.”

...

Căn hộ có mướn đi giúp việc đến quét dọn định kỳ, trên cơ bản vẫn rất sạch sẽ, Dung Tư Hàm đặt hành lý xuống, hít sâu một hơi ngồi xuống sofa, từ từ nhắm hai mắt, dụi dụi khóe mắt.

La Khúc Hách không hổ là thương nhân lòng dạ sâu thẳm, nhận thả thóa đáng lại thông minh tuyệt đỉnh.

Tuy rằng những lời bùi tai khi nãy của hắn có bao nhiêu thật tình, nhưng hắn quả thật nói đúng một phần, cô biết.

Với thân phận con trời quyền thế cao quý như vậy, hắn theo cô bốn năm trời từ nghiên cứu sinh đến khi làm việc tại Sở Tư Pháp, quả thật cho cô sự tự do nguyên vẹn, cho cô tất cả những gì cô muốn, giống như hồi trước khi cô còn ở với ba mẹ tại thành phố S, chiều chuộng bảo vệ không đành lòng để cô chịu tổn thương, chỉ cần cô nhíu mày không muốn, hắn tuyệt đối không bắt buộc tí nào.

Chỉ cần có cô gái nào không muốn được đàn ông đối xử như vậy.

Hơn nữa cô từng thích Cù Giản nhiều năm không có kết quả, sau đó không dám dấn sâu vào tình cảm, hắn là người bạn trai chân chính đầu tiên của cô, là hắn cẩn thận, là hắn dùng mọi giá, dồn hết tâm sức vì cô.

Không nói đến chuyện hắn lừa gạt cô bao nhiêu trước đó, ít nhất trong bốn năm bên nhau, hắn thậm chí chưa từng ép buộc cô lên giường với hắn, không tính toán so đo cô từng có bao nhiêu người đàn ông.

Cô không khỏi nhớ lại biểu cảm lạnh lẽo khắc nghiệt trên khuôn mặt tuấn mỹ của Phong Trác Luân ban nãy, cô cắn răng ép nước mắt chảy ngược vào.

Mà cô trao thứ quý giá của người con gái cho người kia thì sao đây?

...

Sau khi ra khỏi thang máy đi vào căn hộ, cơ thể Phong Trác Luân hơi lão đảo, tay cầm điều hòa từ xa, anh nửa híp mắt chỉnh khí nóng, sau đó nằm trên giường bọc chăn đi vào giấc ngủ.

Vừa tỉnh lại, không sờ trán cũng biết được toàn thân anh nóng kinh khủng, anh vừa chuẩn bị xuống giường lấy thuốc hạ sốt thì lúc này di động đặt trên đầu giường chợt vang lên.

Tiếng chuông nghe ra quý dị trong đêm hôm khuya khoắt, anh nhắm mắt với lấy di động, nghe được đầu dây bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc giống như cương thi, “Mở cửa.”

Anh cầm di động im lặng hai giây, xoay người xuống giường đến huyền quan mở cửa.

Ba giờ sáng xông vào nhà người ta như là nhà mình, ngoài hai vợ chồng Doãn Bích Giới và Kha Kinh Đằng thì trên thế giới này không còn tồn tại người thứ ba.

Doãn Bích Giới bồng con trai Kha Án Thích vẫn còn ngủ say, cô như là đi vào bất trộm, đôi mắt sắc bén nhìn xung quanh, cẩn thận đặt con trai bọc trong tấm chăn lên sofa, sau đó cô bật đèn phòng khách.

Phong Trác Luân hoàn toàn không chịu nổi cô, lúc này anh bóp trán dựa vào vách tường, âm thanh khàn khàn nói: “Tội phạm quốc tế chạy trốn tới nhà tôi à?”

“Cậu ấy đâu?” Doãn Bích Giới khoanh tay nhìn anh, lạnh lùng nói.

“Đi rồi.” Anh vò tóc, lấy ly rót nước ấm vào, từ trong hộp thuốc lấy ra thuốc hạ sốt.

Kha Kinh Đằng tắt ánh đèn quá sáng mà vợ mình bật lên trong phòng khách, rồi đổi thành đèn tường dịu đi một chút, nhàn nhạt nói: “Cậu muốn đi bệnh viện không?”

“Đi bệnh viện cái gì, để anh ta chết luôn đi.” Doãn Bích Giới cười lạnh một tiếng, đi tới trước mặt Phong Trác Luân, đánh giá anh từ trên xuống dưới, “Tôi nói cho anh biết, nếu không phải lo lắng đến chuyện chăn gối nửa đời sau của cậu ấy, thì bây giờ tôi sẽ nổ tung ‘của quý’ của anh, anh tin không?”

Phong Trác Luân nhếch miệng, nói với bạn thân đứng ở bên sofa: “Kha Từ, có phải vợ cậu lắp máy theo dõi trên người tôi không?”

“Trước khi tôi xuống máy bay có gọi điện cho cậu ấy, cậu ấy nói ngày mai xin nghỉ không đi làm nên chúng tôi đi thẳng qua đây.” Doãn Bích Giới giơ tay ngắt lời anh, sắc mặt càng hung hăng hơn, “Tôi vốn không muốn lo loại chuyện vặt vãnh này, nhưng anh, mẹ nó, nhỏ nhen như vậy, có biết cậu ấy thân gái một mình xách hành lý ra bên ngoài vào ban đêm là chuyện rất nguy hiểm không?! Anh coi chỗ này là bãi cỏ, bên ngoài chỉ có trâu bò heo dê thôi sao?”

“Đàn ông bám theo cô ấy nhiều như vậy, cô ấy làm sao khiến bản thân lâm vào cảnh khốn cùng chứ.” Anh đặt xuống cái ly nắm chặt trong lòng bàn tay, sắc mặt lạnh nhạt xa cách, “Là cô quá xem thường cô ấy thôi.”

Doãn Bích Giới nhìn anh im lặng hai giây, sau đó đôi chân muốn nhanh chóng bay qua chỗ anh.

Kha Kinh Đằng luôn đứng một bên xem cuộc chiến, lúc này anh mau mắn tiến lên giữ cô lại, kéo cô lùi lại.

“Phong Trác Luân, bây giờ tôi cảm thấy để anh quen biết cậu ấy là việc mà tôi hối hận nhất.” Doãn Bích Giới nhìn anh, sắc mặt lộ vẻ khinh thường, “Anh tự cho là những tổn thương này đều gia tăng trên người cậu ấy, bản thân anh có thể dễ dàng thối lui, cảm thấy trái tim chính mình có thể suy tính, không chế được, vậy thì anh hoàn toàn sai rồi.”

Kha Kinh Đằng đứng phía sau nhìn vợ mình và bạn thân đối đầu gay gắt, anh hơi nhíu mày, khó thể nhận ra.

“Tổn thương cậu ấy mấy phần, trong lòng anh khó chịu bao nhiêu chính anh rõ ràng nhất, anh quen Phó Chính mà phải không? Nhìn anh ta đi.” Cô ném ra một câu cuối cùng, sau đó đến sofa bồng con trai lên rồi xoay người không hề nhìn lại mà đi về phía cửa, “Tôi chờ đến ngày bản thân anh bị tra tấn đến không còn cách nào giải cứu.”

Đèn tường trong phòng mờ mờ bao phủ sắc mặt của Phong Trác Luân, lúc này Kha Kinh Đằng vươn tay vỗ vai anh, thấp giọng nói hai câu rồi đi theo sau ra cửa.

...

Sau khi xin nghỉ với Thẩm Chấn Thiên, Dung Tư Hàm ngủ thẳng từ tối đến giữa trưa ngày hôm sau, thức dậy thì đặt mua đồ ăn bên ngoài giao đến nhà, buổi chiều lại ngủ tiếp.

Doãn Bích Giới biết cô muốn nghỉ ngơi, sáng sớm ở trong điện thoại đã nói với cô lần này sẽ ở lại Hồng Kông một thời gian, đợi mấy hôm sau sẽ đến thăm cô.

Không phân chia ngày đêm, chỉ muốn đắm chìm vào trong mộng, không suy nghĩ cũng không làm gì.

Tám giờ tối cô tỉnh lại một lần, tắm rửa sạch sẽ thay đồ xuống lầu đi đến siêu thị gần nhà mua chút đồ.

Bên trong siêu thị rất nhiều người ồn ào nhốn nháo, cô chọn vài thứ cần thiết không có trong nhà, rồi đẩy xe đến khu đồ ăn.

Lấy một số thứ bỏ vào trong xe, cô cụp mắt xuống nhìn, bước chân liền dừng lại.

Trong hai phần đồ trong xe thì có một phần gần như là những món ưa thích của Phong Trác Luân.

Quả thật cô được nuông chiều từ bé, trước khi sống cùng anh, cô gần như chưa bao giờ dính vào phòng bếp, không xuống bếp làm bất cứ thứ gì, không muốn giao đồ ăn tới nhà thì đi đến tiệm ăn, nhìn thấy cá sống và hải sản cô sẽ nhảy ra thật xa.

Nhưng trù nghệ của anh rất tốt, mỗi lần khi anh qua đột bận rộn trở về thì sẽ xuống bếp, luôn nghĩ cách vừa hôn vừa lừa cô đi vào học làm theo, tay nắm tay dạy cô làm cá nấu com, dần dà tay nghề của cô cũng nâng cao, làm ra những món hợp khẩu vị của anh.

Cô trầm lặng một lát rồi đẩy xe đi tính tiền.

...

Từ trong siêu thị đi ra, bóng đêm càng sâu hút, so với lúc mới đi tới thì trên ven đường giờ đây chỉ còn thừa thớt mấy người.

Dung Tư Hàm xách hai túi đồ to lớn, trong đầu còn chưa tỉnh ngủ mà suy nghĩ một chuyện, vừa chậm rãi đi về nhà.

Đằng trước là một nơi rất ít người, cô không để ý có gì lạ thường mà vẫn đi tiếp, ai ngờ cô vừa đi qua chỗ rẽ thì đôi chân khựng xuống, đột nhiên bị một đôi tay từ phía sau bịt miệng lại.

Trong hơi thở là mùi hương xa lạ lại cảm thấy ngạt thở, bàn tay người kia thô lỗ lại dùng sức mạnh, cô mở to mắt vùng vẫy hai cái rồi bị kéo vào góc tối.

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Tình Sơ Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 11

Có lẽ có người tình nguyện chết vì súng đạn còn hơn bị chìm trong nước.

Đó là một cảm giác hô hấp bị ép ngừng lại, là một cảm giác lơ lửng trôi mất chờ cái chết.

Vậy thì thời điểm như thế nào mới khiến người ta sợ hãi nhất trong đời, không có hô hấp, không có tiếng động.

Đồ đạc trên tay Dung Tư Hàm đã rớt xuống mặt đất, trước mắt chỉ nhìn thấy bóng đêm vô biên vô hạn, tay người kia bịt chặt mũi và miệng cô, ngay cả chút khe hở cũng không chừa ra.

Miệng cô không thể phát ra tiếng, trong tình thế cấp bách cô dùng hai tay hết sức gỡ bàn tay kia ra, ngay cả khi sự giằng co mạnh mẽ đến nỗi móng tay trắng bệch người kia cũng không buông tay ra.

“Con kia, đây là cảnh cáo mày.” Giọng nam trầm thấp lại dữ tợn tiến vào lỗ tai, “Lần sau thứ bịt mặt mày không phải là tay nữa đâu.”

Âm thanh kia từng câu từng chữ thấm vào da mặt, cảm giác như con rắn quấn vào người, xương cốt lạnh băng.

Dung Tư Hàm hoàn toàn không có cách nào để suy đoán ý tứ của gã kia là gì, cảm giác ngạt thở sắp không chịu nổi, cô dần dần không còn sức động đậy nữa, dường như khi chỉ còn một tí sức lực cuối cùng, người kia mới đột nhiên thả cô ra đẩy cô ngã xuống đất, rồi gã nhanh chóng biến mất trong góc tối.

Cô ra sức hít thở từng hơi một, hít vào không khí trong lành, toàn thân lạnh lẽo cuộn tròn trên mặt đất, khi ý thức còn thừa lại một tia tỉnh táo cuối cùng, trong đầu cô chỉ hiện lên bóng dáng của một người.

...

Cửa phòng bệnh truyền đến hai tiếng gõ “cốc cốc”, Thẩm Chấn Thiên từ trên ghế đứng dậy nhìn người nằm trên giường bệnh sắc mặt tái mét một cái rồi đi qua mở cửa phòng.

Thẩm Hạnh vội vã đi vào, trong tay dắt theo Đường Thốc giống như dắt ngựa, đi được hai bước rồi mau chóng thả nhẹ bước chân.

Dung Tư Hàm nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, môi hơi thâm đen, toàn thân không còn vẻ sinh khí như bình thường.

“Anh.” Thẩm Hạnh đến trước giường bệnh nhìn cô một hồi, nhíu chặt mày hỏi Thẩm Chấn Thiên, “Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Sao Hàm Hàm lại như vậy? Chị ấy không khỏe hay là vì nguyên do nào khác?”

Thẩm Chấn Thiên im lặng vài giây, sau đó thấp giọng nói: “Không phải bản thân cô ấy, là có người ra tay, hơn nữa không phải chỉ là qua đường mà là rắp tâm hãm hại, trên người cô ấy không mất tiền, quần áo cũng rất chỉnh tề.”

Anh ta sẽ không bao giờ quên cảnh tượng đó khiến người ta sợ hãi bao nhiêu, một buổi tối yên tĩnh cô cứ thế mà nhắm mắt lại nằm cuộn tròn trên mặt đất, đồ đạc rơi rải rác bên cạnh.

Nếu không phải anh ta vừa mới giải quyết xong một vụ án đúng lúc đi qua chỗ hẻo lánh kia mới nhìn thấy cô, trễ thêm chút nữa tình huống có lẽ không thể tưởng tượng được.

Đường Thốc vẫn đứng bên cạnh cúi người lo lắng nhìn Dung Tư Hàm, nghe xong lời này anh ta nhíu mày, trên khuôn mặt luôn luôn vui đùa kia cũng tỏ vẻ khó chịu.

“Có người ra tay?!” Lúc này Thẩm Hạnh cúi đầu nhìn kỹ mới thấy hai vết bầm nhàn nhạt ở trên hai má Dung Tư Hàm, không dám tin nói, “Chị ấy thân gái một mình ở tại nơi xa lạ này làm sao có kẻ thù chứ? Buổi tối thần không biết quỷ không hay chặn gần nhà chị ấy để ra tay ác độc thế này ư?”

Thẩm Chấn Thiên lắc đầu, biểu cảm trên mặt cứng lại.

Lúc này Đường Thốc đem vòng eo thon nhỏ của mình dè dặt thoát khỏi tay của Thẩm Hạnh, anh ta cầm đi động nhẹ tay nhẹ chân vừa bấm dây số vẫn không nói mấy được trước đó, vừa bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

...

Sau khi bác sĩ tiến vào kiểm tra lần nữa thì Dung Tư Hàm mới khôi phục chút ý thức, cô từ từ mở mắt ra.

Mũi người được mùi thuốc khử trùng quen thuộc trong bệnh viện, phòng bệnh to như vậy im lặng đến nỗi không có chút tiếng động.

Hô hấp rốt cuộc đã trở lại bình thường, nhưng trong đầu còn hơi choáng váng, cô dùng vài phút ổn định lại tâm trạng lo sợ trong đáy lòng, cô hít sâu một hơi, nghiêng đầu liền nhìn thấy Thẩm Chấn Thiên đang lặng lẽ ngồi một bên nhìn cô.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ lơ mờ, anh ta tiếp xúc với ánh mắt của cô, lúc này từ trên ghế đứng dậy, đi đến mép giường nhỏ giọng hỏi: “Em cảm thấy khỏe hơn chút nào không?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, môi giật giật, nói câu “Cám ơn”.

“Bây giờ cách trời sáng còn mấy tiếng nữa, em ngủ tiếp đi.” Anh ta thân nhiên nói xong, vươn tay kéo chăn đắp lên người cô, rồi trở về ghế ngồi.

Anh ta chẳng hỏi cô câu nào, cũng không mở miệng bày tỏ nửa phần cảm xúc của bản thân.

Nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng, sự quan tâm thầm lặng mà rất mạnh mẽ của anh ta.

Người đàn ông kia ngồi thẳng lưng gần như nửa đêm chưa chớp mắt, cứ chấp nhất âm thầm chờ đợi lâu như vậy, trông chừng thóa đáng, nghiêm túc thành khẩn.

Đáy lòng Dung Tư Hàm cảm động, ánh mắt ôn hòa gật đầu với anh ta, rồi cô trở về giấc ngủ một lần nữa, nắm chặt lòng bàn tay rồi từ từ nhắm mắt lại.

...

Nắng sớm rọi vào hành lang bệnh viện, tia nắng loáng thoáng mạ vàng trên nhánh cây, vào lúc sáng bệnh viện không có nhiều người đi lại, tĩnh lặng mà yên bình.

Đường Thốc giống như tú bà lầu xanh vừa chạy vừa gào thét từ trong thang máy lầu ba, anh ta đuổi theo sau một người tuy rằng bước chân không dài nhưng vẫn đi rất nhanh.

Sắc mặt Phong Trác Luân không tốt lắm, nhìn kỹ trên khuôn mặt bình thường biếng nhác và hờ hững sẽ thấy mồ hôi đầy trán, cả khuôn mặt ửng đỏ có phần bất thường.

“Anh chạy tám trăm mét hả, Hàm Bảo đang ở đó đâu có biến mất, anh lại đi nhanh như vậy, muốn cháy thành vệt nướng hủ!” Đường Thốc hét cách, đành thấp giọng quát lên.

Người đàn ông này phát sốt tới ba mươi chín độ năm, nằm mê man trên giường tại nhà, nếu không phải Đường Thốc gọi điện thoại suốt đêm nhưng không thông nên mới dùng chìa khóa dự phòng mở cửa đi vào, có lẽ hiện tại anh đã vào bệnh viện cũng nằm trên giường bệnh luôn rồi.

Lúc này Phong Trác Luân dừng bước trước cửa phòng bệnh, anh dừng vài giây, rồi cúi đầu cảm nắm cửa nhẹ nhàng mở ra.

Ngước mắt nhìn thì trông thấy cảnh tượng một người đàn ông xa lạ ngồi cạnh giường bệnh, đang khom lưng đưa ly nước cho người nằm trên giường bệnh.

Nét cười dịu dàng trên khuôn mặt cô gái có vẻ hết sức chói mắt, ánh mắt anh chợt lạnh lẽo, bàn tay nắm thành quyền thật chặt, ngay sau đó anh mau chóng thu lại một chút biểu cảm hoảng hốt mà trước đó còn hiện trên khuôn mặt.

Dung Tư Hàm nghe được tiếng mở cửa, khi quay đầu nhìn thấy anh thì ngẩn ra, bàn tay cô cầm ly nước hơi run run.

“Haiz, sao anh không đi vào trong?” Đường Thốc đuổi tới sau đó nhìn thấy Phong Trác Luân chắn cửa phòng bệnh, anh ta từ phía sau đẩy anh, “Anh đã không khỏe rồi khó khăn lắm mới chạy tới đây, người ngay bên trong anh lại đột nhiên khựng lại là sao?!”

Phong Trác Luân bị Đường Thốc đẩy về phía trước, anh lảo đảo một bước, ánh mắt anh di chuyển giữa Dung Tư Hàm và Thẩm Chấn Thiên, khóe miệng anh cong lên ý cười như có như không: “Xem ra anh tới không đúng lúc, đã vào bệnh viện rồi cũng còn có người chăm sóc tốt đến vậy.”

Thẩm Chấn Thiên không biết anh, lúc này nghe anh nói xong, anh ta lại nhủ mảy nhưng khó có thể nhận ra.

“Đường Thốc.” Dung Tư Hàm buông ly nước xuống, không thèm nhìn anh một cái, “Anh bảo anh ấy đi ra ngoài đi.”

“Bảo Đường Thốc đuổi làm gì? Tự anh đi là được rồi.” Mối anh phát ra tiếng, giọng nói rất khàn đặc, nhưng bước chân lại không động đậy.

Hai người kia giằng co, ngay cả ông trời cũng không can nỏi, Đường Thốc sao dám xen vào, anh ta đã bịt miệng đang chuẩn bị chuồn ngay.

“Tôi đi ra ngoài một chuyến.” Bầu không khí trong phòng bệnh đầy áp lực, hai người kia không nói lời nào nhưng bên trong loáng thoáng giằng co gay gắt, Thẩm Chấn Thiên nhìn Phong Trác Luân vài giây, lúc này anh ta cầm lấy ly nước trong tay Dung Tư Hàm đặt sang một bên, bình tĩnh đứng dậy.

Anh vợ tương lai mạnh mẽ đã định rút lui, Đường Thốc cũng vội vàng theo sau đi ra, Thẩm Chấn Thiên đi đến cạnh cửa thì quay đầu liếc nhìn hai người bên trong lần nữa, sau đó vươn tay đóng cửa lại.

...

Trong phòng bệnh không còn người ngoài, lúc này Phong Trác Luân đặt tay lên miệng ho hai cái, cơ thể cao gầy không khỏi lảo đảo ra phía sau.

Đáy lòng Dung Tư Hàm phức tạp, cô vẫn chịu đựng không nhìn anh, cô cắn môi vén chăn lên định xuống giường đi toilet, nhưng cô vừa đặt chân xuống thì mắt cá chân phải liền đau nhói không thể kiểm chế.

Một chân cô bị tẹo, người đứng bên cạnh không xa nhanh tay nhanh mắt, anh tiến lên một bước lập tức giữ lại cánh tay cô.

Cái ôm chặt chẽ quấn quýt từ đầu đến chân, tuy rằng người kia không có sức lực, nhưng mà cánh tay lại ôm rất chặt, cô kê sát lồng ngực của anh đến nỗi khuôn mặt phát đau, bị cơ thể nóng hổi giống như lò nướng của anh bao bọc, ngay cả hơi thở cũng sắp mất đi.

“Buông ra.” Mắt cá chân cô đau nhói, lại bị hơi đến khó chịu, cánh tay đặt bên hông anh dùng sức đẩy anh ra.

“Không buông.” Phong Trác Luân cúi đầu, chiếc cằm ra oai tì lên đầu cô, đôi mắt rớt cuộc hiện lên vài phần dịu dàng, “Em còn đẩy nữa, tay anh thả lỏng một chút là cả người ngã ra đằng sau, tới lúc đó anh sẽ kiện em.”

Sắc mặt Dung Tư Hàm lộ vẻ phức tạp, cô dấn sát lồng ngực của anh, trầm mặc hai giây, giọng nói cô càng thấp hơn mà lặp lại: “Buông ra.”

“Em xác định?” Lúc này anh hơi thả lỏng một tí, gục đầu xuống nhìn mắt cô, hơi nóng phả trên mặt cô, “Em đứng vững được sao?”

Trên khuôn mặt tuấn tú kia nhìn thế nào cũng hiện lên vẻ hèn hạ, cô còn chưa lên tiếng, anh đột nhiên vươn tay nâng cằm cô lên, ánh mắt lập tức lạnh lẽo khi trông thấy vết bầm trên hai má cô.

“Vây mà biến thành thế này.” Đấy mắt anh gọn sóng cuộn cuộn, nhưng ngoài miệng vẫn trấn tĩnh lại biếng nhác nói, “Hủy hoại nhan sắc rồi xem ai còn cần em nữa.”

Cô làm sao có thể nhẫn nhịn, thế là cô nhấc chân lên dùng sức đạp lên giày anh, anh tỉnh rụi như đã lờng trước, thừa dịp cô nhấc chân, anh đề cô lên sofa trước mặt.

“...À, có bộ mặt này của anh là đủ rồi, cho nên anh không có yêu cầu gì đối với dung mạo của em.” Anh cứ vậy đặt cô tựa lưng lên sofa, bịt miệng cô rồi chậm rãi nói, “Em xem người ta chẳng có hứng thú cướp sắc của em, còn muốn làm cho em xấu.”

Ai có thể có da mặt dày hơn anh? Lại càng vênh váo hơn anh chứ?

Lời nói tổn thương hôm trước còn rõ ràng trước mắt, nhưng tại sao bây giờ anh lại có khả năng xoay chuyển tình thế thành đúng lý hợp tình, thoải mái thân mật giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Phong Trác Luân nhìn cô chăm chú, lúc này từng nụ hôn của anh hạ xuống, bắt đầu từ ánh mắt rồi đi xuống, nụ hôn kia vừa nhẹ nhàng lại nồng nàn, khi đi qua vết bầm ở bên hai má dường như nụ hôn nắn nà lâu hơn.

“Hàm Bảo.” Anh sốt cao nóng đến mức cặp mắt đỏ ngầu giống như con thỏ, nhưng trong đôi mắt ấy rất cuộc không che dấu được vẻ đau lòng.

Từng hơi thở càng ngày càng nặng nề, môi lưỡi anh nóng rực dán lên môi cô.

“Để anh ôm một lát, được không?” Anh nhìn cô một hồi, đầu tựa vào gáy cô thấp giọng ní non, tựa như nói mơ trong lúc ngủ mơ.

Không cần ai nói, anh cũng biết một môi, biết rằng che dấu sự căng thẳng một môi bao nhiêu.

Em đừng cử động, không cần nói gì, để anh ôm một lát, được không?

Chỉ cần em đừng dễ dàng ung dung xoay người bỏ đi mà không hề quay đầu lại như vậy.

Lời nói của anh khiến thần chí người khác không thể tỉnh táo lại.

Dung Tư Hàm mặc cho tất cả hơi thở của anh phả vào gáy mình, trong miệng vốn đã chuẩn bị vài câu trả lời nữa mai đều đã biến mất không còn gì nữa.

Hơi thở vô cùng quen thuộc hoàn toàn bao bọc cả người cô, ánh mắt cô trống rỗng, nhưng lại cảm giác được vành mắt hơi cay cay.

Khi toàn thân chìm ngập trong sự sợ hãi, cô chỉ nhớ bản thân mình từng tồn tại một hy vọng xa vời.

Cho dù là ai cứu thoát cô khỏi cảnh nguy hiểm, trong tiềm thức của mình cô chân thành nguyện ước đó là anh.

Trong phòng bệnh lặng lẽ yên tĩnh, cô vốn tưởng rằng anh thật sự ngủ thiếp đi nên muốn đánh thức anh để anh đi điều trị gấp, ai ngờ lúc này anh đột nhiên từ sofa đứng dậy, bế bổng cả người cô lên, nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh.

“Anh phát điên gì đó?!” Cô hét hồn, hai tay vội vàng ôm lấy cổ anh, “Đi đâu thế?”

“Về nhà.” Phong Trác Luân hít sâu một hơi, vươn tay mở cửa, bước đi hoàn toàn không thấy được vẻ yếu ớt mà đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 12

Đường Thốc rầu rĩ nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Thẩm Chấn Thiên, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Thẩm Chấn Thiên cùng anh ta đi ra khỏi bệnh viện, cách một đoạn đường dài thì bỗng nhiên dừng bước, Thẩm Chấn Thiên quay đầu trầm giọng mở miệng: “Người bạn này, cậu quen biết sao?”

Hai chân của Đường ngốc nghếch mềm nhũn, anh ta ép bản thân đứng rít lên, trầm ngâm một lát rồi mới dè dặt nói: “Tôi...tôi là trợ lý của anh ta.”

“Nghề nghiệp của anh ta là gì?” Sắc mặt Thẩm Chấn Thiên lạnh lùng.

“...Nhà thiết kế trang sức.”

“Anh ta là bạn trai của Dung Tư Hàm?”

Đường Thốc suýt nữa đặt móng xuống đất, mặt trời chói chang rọi vào đầu, chưa đến hai giây toàn thân cộng với quần lót của anh ta đều ướt đầm.

Ông lớn của tôi à, nếu nói phải, không chừng bây giờ anh ta sẽ bị anh vợ ném ra giữa đường, từ nay về sau không được vào cửa chính của nhà họ Thẩm; nếu nói không phải, trong chớp mắt sẽ nhảy ra thêm một tình địch lớn mạnh, nụ cười của Hoa Luân sẽ vừa hèn hạ vừa khó coi mà hành hạ anh ta, bóp nát thành mẩu vụn rồi ném vào thùng rác.

Thế là, trước khi có đại bị gió mạnh thổi đi, Đường Thốc đứng cảm đón nhận ánh mắt của Thẩm Chấn Thiên, sau đó thốt ra: “Anh ta là bạn trai của tôi!”

Lông mi Thẩm Chấn Thiên giật giật.

Đường Thốc khóc lóc.

...

Cùng lúc đó, Phong Trác Luân bế người trong lòng rất quen đường từ cửa sau bệnh viện đi ra, quẹo bảy tám vòng rồi đến một con đường khác.

Đêm qua Dung Tư Hàm vừa mới trải qua sự đe dọa ngạt thở, hiện tại là ánh mặt trời mới mọc quá sáng chói, cô mặc đồ bệnh nhân bị một người đàn ông bị sốt đến mức thần chí mơ hồ bế ra khỏi bệnh viện, quan trọng là đối phương không cảm thấy có gì bất hợp lý.

“...Anh thả em xuống mau, tự em đi được.” Dù sao da mặt cô cũng không dày bằng anh, lúc này cuộn trong lòng anh, cô ngược mắt nhìn cảm anh mà buồn bực không thôi, “Phong Trác Luân anh có nghe không hả?”

Người kia thật sự đã sốt đến hồ đồ, con người lại trở nên điên cuồng như vậy!

Lúc này bên cạnh có hai ba học sinh trung học, một cô nữ sinh trong đó nhìn thấy cảnh tượng này ánh mắt chớp liên tục, một tay giữ lại người bạn đi cùng, không thể đè nén cảm xúc mà giạt mình: “Anh mau xem hai người kia! Đang quay phim thần tượng hả? Anh kia đẹp trai quá, sao em chưa từng thấy nhỉ?”

Người đi cùng cô gái là một nam sinh, đáng vẻ trông rất bình tĩnh, gờ tay gỡ tay cô gái ra: “Tan học em hãy tới nhà anh, anh nói cho em biết.”

Nếp sống thời nay rất coi mới, cho dù trong lòng đã có chuẩn bị Dung Tư Hàm nghe xong cũng hơi buồn cười, Phong Trác Luân đang bế cô bỗng nhiên dừng bước, anh nghiêng đầu hướng về cậu nam sinh kia biếng nhác chỉ bảo: “Tuổi trẻ không nên quá độ, chú ý hạn chế, ‘ngày tháng’ sau này còn dài.”

Cậu nam sinh lập tức hướng về anh ném qua ánh mắt đã hiểu và hơi tiếc, sau đó cậu ta nắm tay cô gái vẫn còn lưu luyến Phong Trác Luân đi, không hề quay đầu lại mà tiến về phía trường học.

“...Anh rốt cuộc có phẩm hạnh không hả.” Dung Tư Hàm nằm trong vòng tay anh đảo mắt khinh thường, nhàn nhạt nói.

“Không có.” Phong Trác Luân lại đi về trước mấy bước, bởi vì phát sốt và đi bộ mà khuôn mặt đỏ mồ hôi càng tỏ ra vẻ yêu nghiệt có một không hai, anh chìa tay đón một chiếc taxi, cúi đầu cười như không cười nhìn cô, “Anh có phẩm hạnh hay không, cái này em biết mà.”

...

Bên trong căn hộ bừa bãi hỗn độn, giống như vừa mới bị cướp bóc, lúc đi ra ngay cả cửa cũng không khóa, Phong Trác Luân đá cửa mở rộng ra, lập tức đi vào trong phòng đặt cô lên giường.

Tay anh vừa mới thả lỏng, đôi chân lộn lộn đường xa mềm nhũn yếu ớt, anh liền ngã xuống nằm sấp trên người cô.

Dù sao một người đàn ông cao một mét tám lăm, cơ thể vừa gây lại to lớn, về điểm này trọng lượng vẫn nặng, ở bệnh viện Dung Tư Hàm đã bị anh đè trên sofa một lần, hiện tại bị thân thể đầy mồ hôi của anh đè lên nữa, cô thật sự không chịu nổi mà kéo tóc anh, “Đứng lên!”

“Dung đại tiểu thư, em vọng ân phụ nghĩa quá đi.” Anh “cầm lòng gà làm cò lệnh*”, còn rất thích ý mà di chuyển đầu mình dần dần tới gần chỗ dưới cổ, “Vừa mới hưởng thụ cái ôm công chúa lâu như vậy, còn được học sinh trung học tưởng là đang quay phim thần tượng mà em cũng thấy chưa đủ, những người phụ nữ khác đoán chừng sẽ mừng rỡ đến nỗi không ngậm miệng lại được.”

() miêu tả một người dựa hơi thượng cấp để ra lệnh, dùng khẩu khí kiêu ngạo để sai khiến. Ngoài ra, còn có nghĩa là chuyện bé xé ra to, mượn chuyện khác để nói chuyện mình.*

Dung Tư Hàm nghe anh nói xong thì trầm ngâm một lát, không mặn không nhạt nói: “Nội dung phim mới của tiểu thư Milk kia rốt cuộc xuất phát từ đâu, hiện tại em đã hiểu rồi.”

Phong Trác Luân ung dung tiếp nhận câu nói này, lúc này anh vừa thành thạo lại tự nhiên vùi đầu giữa bầu ngực trắng nõn của cô, nhắm mắt lại nhỏ giọng lẩm bẩm: “75C là đủ rồi, yêu cầu của anh lại không cao.”

Cố tỏ ra đáng yêu, con người thì dễ tiện không gì sánh bằng.

Trong đầu cô thoáng hiện lên câu này, tay vừa gờ lên định kéo đầu anh ra thì trên đầu Phong Trác Luân giống như mọc thêm con mắt, anh nhắm mắt bắt lấy tay cô một cách chính xác, kéo đến môi mình rồi dùng sức hôn mạnh.

Hơi thở tại bờ môi anh không nóng như ban nãy, sắc mặt cũng khá hơn nhiều, bỗng cô đi trên đường thật sự khiến anh bớt sốt không ít.

Trong phòng tĩnh lặng hồi lâu, lồng ngực anh hơi phập phồng, anh nhòm người lên lật người qua ôm cô nằm trên gối đàn hoàng, rồi kéo chân bọc cô thật chặt, anh ôm cô từ phía sau, nhắm mắt lại ra vẻ sắp ngủ.

“Phong Trác Luân.” Cô không động dậy, ánh mắt dừng lại góc tường trắng tinh sạch sẽ trong phòng ngủ, đưa lưng về phía anh, cô bình tĩnh nói, “Như bây giờ...rốt cuộc có nghĩa gì?”

Sau khi thốt ra lời tổn thương lại dường như ân hận lo lắng khẩn trương, có nghĩa gì đây?

Cô biết khởi đầu của bọn họ là thời điểm mà rất nhiều cô gái trẻ mong mỏi —— bởi vì bạn thân của mình quen biết đối phương, sau khi gặp nhau thì tách biệt, sau đó lại vào một thời gian và địa điểm đặc biệt mà gặp lại, cảm giác mới mẻ chìm ngập tất cả giác quan của bản thân, có lẽ còn chưa hoàn toàn hiểu biết đối phương, ở chung không bao lâu nhưng đã cảm thấy hợp ý, suy nghĩ rằng dù là thứ ở bên nhau cũng không có gì không tốt.

Anh có ngoại hình đẹp trai, nghề nghiệp lại không giống người bình thường, biết nói mấy thứ tiếng, đi qua rất nhiều quốc gia, biết rất nhiều thứ mà cô không biết, biết tán tỉnh, lại càng biết lãng mạn hơn. Cho dù trước khi quen anh cô đã trải qua đủ loại sự việc, đã không còn tuổi trẻ liều lĩnh không lo hậu quả, nhưng cô cũng cảm thấy bỏ qua người như vậy là rất đáng tiếc.

“...Không thể cứ phóng túng suốt đời trong đam mê như lúc đầu mãi.” Cô nhắm mắt trầm lặng thật lâu, “Giữa chúng ta không có lòng tin, càng đừng nói đến kiên trì.”

Không phải anh muốn thế nào thì là thế đó.

Lúc này không phải cô tàn nhẫn, bởi vì nếu thật sự bỏ đi sự đam mê thì giữa bọn họ còn có cái gì?

Ngoại trừ mối quan hệ trước mắt không biết gọi là thế nào, bọn họ chẳng còn gì nữa.

Căn phòng trống trải, âm thanh của cô đặc biệt rõ ràng.

Phong Trác Luân nghe rõ từng chữ một, hai tay anh ôm cô càng siết chặt hơn.

“Em đang hỏi anh muốn cái gì?” Âm thanh của anh nghe ra cũng bình tĩnh, “Cảm giác?...Hay là tình yêu?”

Dung Tư Hàm cười cười, không nói gì nữa.

...

Vừa tỉnh dậy trong lòng ngực đã không còn ai.

Phong Trác Luân dụi mắt, vung chăn ra nhôm dậy ngồi trên giường.

Cô đi rồi.

Anh nhặt lên tấm chăn rơi xuống đất rồi ném lên giường, anh nhúu mày vươn tay sờ trán mình, bởi vì ngủ say, anh ra hết mồ hôi nên nhiệt độ đã giảm xuống.

Mất cá chân của cô bị trọ thì tự cô làm sao xuống giường, từ trong nhà đi ra, vào thang máy rồi xuống lầu gọi xe chứ?

Hay là có người tới đón cô? Là người đàn ông xa lạ lạnh lùng kia? Hay là...La Khúc Hách?

Trên di động là một loạt dãy số điện thoại, anh nhìn từ đầu đến cuối, rồi ấn nút vào dãy số cuối cùng.

“Cuối cùng anh chịu nhận máy rồi!” Đường Thốc bên kia rít gào với anh như là mắ chứng cuồng loạn, “Phong Trác Luân tôi là ông lớn của anh đấy! Mẹ nó toàn thân tôi từ trên xuống dưới bây giờ chỉ còn một cái quần lót bị Thâm Ultraman ném bỏ dưới lầu rồi! Chỉ bởi vì tôi nói với anh trai cô ấy anh là bạn trai tôi! F*ck!”

Anh cầm di động bên tai đi đến cạnh cửa sổ sát đất, rót ly rượu tại quầy rượu, ngửa đầu uống mấy hớp, cười nhạt: “...Anh trai cô ấy là ai?”

“Thì là cái tên mặt than anh gặp lúc chạy tới cướp người ấy.” Đường Thốc gào thét xong thì thoải mái, lại khôi phục về bản tính ngốc nghếch, “Đều tại anh không tốt! Người ta mới dùng nhiều cách như vậy, giờ thì làm sao đây!”

Phong Trác Luân ném di động lên quầy rượu mặc Đường Thốc tự do phát tiết, anh ngồi xuống ghế nằm, ánh mắt không tiêu cự nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt không còn phong thái quyền rũ như mọi khi, nụ cười vô vị.

Cô là người quật cường lại có chút lạnh lùng, vậy mà thật sự mờ lờ trước với anh.

Nhưng anh có cái gì?

Anh có thể cho cô những gì?

...

Một người đàn ông mặc đồ đen dừng xe lại, đẩy cửa đi vào nhà, đi thẳng một mạch đến cạnh bàn ăn.

Có hai người ngồi tại chiếc bàn thật dài, La Khúc Hách mặc đồ thường ngồi ở phía đầu, đang cầm dao cắt thịt bò, Chung Hân Dực ngồi ở phía cuối, cơ thể nhìn qua hơi cứng nhắc, không hề động đậy.

“Thái tử.” Người đàn ông kia cung kính đứng tại chỗ cách bàn ăn ba mét, xin chỉ thị với La Khúc Hách, “Hai vợ chồng kia từ Mỹ đến đã đưa cô Dung về căn hộ của cô ấy, có thuộc hạ trông chừng gần đó.”

La Khúc Hách đặt dao nĩa xuống, rồi chà tay.

“Kể ra tay ngày hôm qua đã xử lý rồi.” Người đàn ông kia nói tiếp.

La Khúc Hách gật đầu với người kia, hắn ta cung kính khom lưng rồi lui ra phía sau La Khúc Hách.

Bờ môi Chung Hân Dực hơi bầm tím, đôi lông mi tinh xảo nếu nhìn kỹ thì đang phát run liên tục.

“Quả nhiên là đại tiểu thư của nhà họ Chung, ở Hồng Kông một tay che trời, từ chính trị đến thương nghiệp, từ trắng đến đen, thật là không có chuyện gì làm không được.” Lúc này La Khúc Hách cười với Chung Hân Dực ở đối diện, hắn đá văng chiếc ghế ra sau rồi đứng dậy.

“...Phục kích lại còn đe dọa.” Hắn đi từng bước đến phía cuối bàn, một tay chống lên mép bàn cúi đầu nhìn cô ta, “Làm việc quang minh chính đại biết bao, tôi thấy ngay cả cướp bóc, cưỡng hiếp sau này cũng thành thạo vênh váo nhĩ.”

“Thái tử...” Miệng cô ta phát run, ép chính mình bình tĩnh lại.

“Hân Dực.” La Khúc Hách cười dịu dàng, khuôn mặt anh tuần nhìn qua hết sức mê người.

Lúc này hắn chậm rãi cầm con dao tại cái đĩa của cô ta, lấy mũi dao nhẹ nhàng chia ngay lỗ tai cô ta: “Có phải vị trí phụ nhân của nhà họ La còn thấp quá không, tôi đưa luôn vị trí của tôi cho em nhé, em nói được không?”

Một giây, hai giây... mũi dao áp sát mấy phần, loáng thoáng có máu chảy ra.

Chung Hân Dực không dám nói chuyện nữa, cô ta cắn răng chịu đau đến mức móng tay đâm thủng chiếc váy, nước mắt tuôn trào ra.

“Ở ngay dưới mắt tôi dám động tới cô ấy, em không phải muốn giống như gã kia chứ, lúc chết cũng không được toàn thây, hửm?” Tay hắn ném con dao lên cái đĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 13

Bàn tay La Khúc Hách vừa động, lấy con dao nằm trên đĩa cắm vào bên phải vách tường trắng xóa.

La trạch rất lớn, trong không gian trống trải, âm thanh bén nhọn của con dao gọt qua gỗ nước sơn đặc biệt rõ ràng.

Phần trang điểm trên khuôn mặt Chung Hân Dực hoàn toàn bị nước mắt xóa nhòa, lỗ tai lại đau nhói, cả người cô ta ngồi cứng ngắc trên ghế, sự sợ hãi cực độ cùng với oán giận chôn dưới đáy mắt.

Hắn cứ thế mà đứng bên cạnh nhìn cô ta, cô ta hoàn toàn không biết tiếp theo hắn sẽ làm gì.

Mấy phút ngắn ngủi khiến người ta ngạt thở.

Trong phòng khách lặng ngắt như tờ, lúc này La Khúc Hách giống như là chuyện ban nãy chưa từng xảy ra, hắn kéo ra một cái ghế bên cạnh cô ta rồi ngồi xuống: “Bác cả của em ở trong đó tình hình thế nào rồi, điều kiện sinh hoạt đã dứt lốt hết chưa? Trước khi em tới, ba em đã gọi điện nói với tôi.”

Hắn thậm chí mỉm cười, nhìn qua ẩm áp tựa gió xuân.

Cổ họng của cô ta nghẹn lời, trì hoãn hồi lâu mới dám nhìn vào mắt hắn mà nói: “Bác cả nói...không thể chịu nổi nữa, muốn bảo anh mau chóng giúp...”

“Bảo ai?” Hắn đột nhiên dịu dàng ngắt lời cô ta.

Sắc mặt Chung Hân Dực không còn tí màu máu, trắng bệch như ma quỷ.

“Bảo tôi, có phải không?” Ngón tay thon dài của hắn chạm rai gỗ hai cái trên mặt bàn, “Quả thật, ngay cả tôi cũng phải nương nhờ cô Chung, vậy thì nhà họ La tất nhiên dựa vào nhà họ Chung và giám đốc Chung, Chung Thành.”

“Không phải!” Cô ta nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, ra sức lắc đầu, người phụ nữ luôn luôn được nuông chiều đưa tận lên trời, giờ đây yếu ớt vô lực mà vội vàng cầu xin, “Chỉ cần anh bằng lòng ra tay, cả Hồng Kông này không có chuyện nào mà anh không xử lý được. Nếu như bác cả thật sự bị Sở Tư Pháp xử tội ngồi tù, hai bàn tay trắng, nền tảng chính trị của nhà họ Chung gia sẽ bị hủy hoại triệt để, liên lụy ảnh hưởng đến toàn bộ nhà họ Chung, thái tử em cầu xin anh, có thể nhìn đến những chuyện trước kia nhà họ Chung làm cho anh, nhìn đến...”

Nhìn đến cô ta hai năm nay nói gì làm vậy mà đi theo hắn, vứt bỏ tất cả kiêu ngạo của bản thân chỉ vì để chuyện của hắn được thuận lợi.

Cho dù trong lòng hắn chưa bao giờ có hình bóng của cô ta, cô ta vẫn hèn mọn và vô vọng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Tôi biết.” La Khúc Hách vươn tay nâng cằm cô ta lên, ngữ khí ôn hòa vài phần, “Không cần cầu xin, nể tình em tôi sẽ tiện tay giúp đỡ.”

Trong mắt hắn thu lại tất cả vẻ tàn ác, giống như rất chân thành, tựa như...mỗi lần khi hắn nhìn người phụ nữ kia.

Ngay cả trái tim cô ta cũng muốn tan chảy.

“Tiện tay giúp đỡ cũng cần xem người bác cả tự cho là thông minh của em phải đáng mức độ được.” Trong nháy mắt hắn rút tay về, vẻ mặt vẫn lộ ra nụ cười thần nhiên, “Sau này đừng ở trước mặt tôi nhắc tới chuyện này nữa câu, em thông minh hơn ông ta.”

Chung Hân Dực ngớ ra tại chỗ, toàn thân lạnh thấu xương.

Người đàn ông mặc đồ đen vẫn đứng phía sau hắn vừa mới nhận một cú điện thoại, lúc này hắn ta tiến lên thăm thì mấy câu bên tai hắn.

“Trước khi người của vợ chồng Kha thị đến, cậu bảo bọn họ rời khỏi đi, chỉ chừa lại vài người thôi.” La Khúc Hách hồ hững nói, “Ăn náu cho tốt, đừng để lại dấu vết.”

Nói xong với người đàn ông kia, La Khúc Hách không liếc nhìn Chung Hân Dực cái nào mà kéo ghế ra đứng dậy, lúc đi tới trước cầu thang hắn mới dừng bước, đưa lưng về phía cô ta, âm thanh ôn hòa: “Em xem, lần trước em đến văn phòng của nó, tìm nó nói những lời kia đã thành công tách bọn họ ra, chuyện này em làm rất tốt; nhưng mà lần này em động tới cô ấy, chẳng những khiến nó không nói lời nào mà quay đầu lại, hơn nữa còn khiến tôi thay đổi ý định không cứu bác cả của em, đó là lỗi của em. Bây giờ em vẫn là phu nhân tương lai của nhà họ La, hãy ngoan ngoãn làm chuyện em cần làm, hiểu biết cái nào đúng sai, bớt rước phiền toái cho bản thân.”

Giọng nói êm tai nhẹ nhàng như vậy, dường như thật sự chân thành khuyên nhủ.

Nhưng Chung Hân Dực làm sao không biết được ẩn giấu đằng sau sự dịu dàng này, dù là cô ta, bác cả của cô ta, nhà họ Chung, nhà họ La, thậm chí...mỗi một cá nhân, chỉ cần hắn thay đổi ý nghĩ, tất cả đều lật ngược trong lòng bàn tay hắn.

Thật ra từ trước đến giờ cô ta đều rất sợ hắn, sợ đến nỗi không thể cảm nhận một chút đau khổ.

“Lần sau gặp lại.” Hắn ném lại mấy chữ cuối cùng rồi cong khoe miệng lên lần.

...

Nhìn con đường đi vào khu chung cư đầy máy móc, Dung Tư Hàm thật sự có chút hối hận đã gọi điện thoại cho Doãn Bích Giới sang đây đón cô.

“Một chút tin tức cũng không điều tra ra.” Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đằng một trái một phải ngồi cạnh cô, Doãn nữ vương vén tóc mái, ánh mắt nghiêm nghị cúi đầu nhìn cô, “Tự cậu nói đi, rốt cuộc cậu đụng đến ai hả?”

Với năng lực của hai người Kha Doãn, ngay cả kẻ đe dọa cũng không tìm ra, mọi chuyện giống như bị một cái lồng chụp kín mít, một tí tin tức cũng không lộ ra.

“Kẻ mạnh thế nào cũng không đàn áp được trùm địa phương.” Lúc này Kha Khinh Đằng lạnh giọng cất tiếng.

Dung Tư Hàm trầm mặc một hồi, nhìn thẳng mắt Doãn Bích Giới, thản nhiên nói: “Cậu và Kha Khinh Đằng không cần đi điều tra chuyện này nữa, địa bàn của hai người tại Hồng Kông không sâu bằng những nơi khác, tớ sợ sẽ liên lụy đến hai người, hơn nữa lần này cậu còn mang theo Ân Thích, thằng bé mới một tuổi đấy, tuyệt đối không thể có sơ xuất gì.”

“Tớ thật muốn cảm ơn cậu kính già yêu trẻ đấy.” Doãn Bích Giới cười lạnh với cô, “Dung Tư Hàm, từ hồi sơ trung đến giờ ngay cả kiểu áo ngực cậu thích là gì tớ cũng biết, hiện tại cậu bị người ta uy hiếp bóp cổ, cậu khẳng định muốn tiếp tục giấu tớ những chuyện đã xảy ra mấy năm nay tại Hồng Kông hả?”

“...Nếu đã giấu giếm thì giấu tới cùng thôi.” Cô bình tĩnh nhếch khóe miệng, “Không đáng để lấy ra nói nữa.”

“Được, được.” Doãn Bích Giới tỏ vẻ lạnh lùng, mặt không biểu cảm gần từng tiếng, “Tớ không ép cậu nữa, cậu tiếp tục bảo vệ lòng tự trọng và kiêu ngạo của cậu, tớ và Kha Khinh Đằng giữ lại cái mạng của cậu.”

Lời nói lạnh lùng nghiêm nghị còn mang theo sự tức giận, Dung Tư Hàm nghe được chột mềm lòng không thể tả nổi.

Sau một lúc lâu trầm lặng, cô nhắm mắt vươn tay nắm chặt tay của Doãn Bích Giới.

...

Vợ chồng Kha thị phái người canh giữ gần khu chung cư của Dung Tư Hàm, cô ngồi trong nhà ăn nói trực tiếp ngắn gọn mà báo với Thẩm Chấn Thiên xin nghỉ một tuần.

Tình tình của cô từ bé đến giờ, cho dù bị giày vò, trong xương cốt vẫn là người rất khép kín, hiện tại cô thật sự không có tâm tư đi làm bất cứ chuyện gì, cũng như tiếp xúc với bất cứ ai.

Tuy rằng cô không hoàn toàn khẳng định kẻ sai người đến đe dọa cô rốt cuộc là ai, nhưng cô cũng có thể đoán ra người có khả năng cao nhất.

Quả thật nơi này không phải thành phố S, là Hồng Kông, cô không có ai làm chỗ dựa, nhưng cô lại càng không muốn ba mẹ tại thành phố S biết được chút gì.

Từ trước đến nay cô đều tự cho rằng mình có thể nắm chắc mỗi một phần trong cuộc sống, mặc dù gặp phải chuyện gì, dính dáng với loại người thế nào, cô vẫn có thể thoát khỏi.

Điều đáng buồn nhất là đã tới hoàn cảnh như vậy, thế mà cô chỉ muốn dựa vào một người.

Mà người kia, chẳng hề bằng lòng giao cho.

...

Ba ngày liên tiếp, Dung Tư Hàm không bước chân ra khỏi căn hộ nửa bước.

Chưa từng liên lạc với bất cứ ai, ngủ, ăn, tắm rửa...lặp đi lặp lại, không suy nghĩ gì hết.

Tối trưa, trong tủ lạnh chỉ còn một chút nguyên liệu nấu ăn, cô lấy trứng gà và cà chua làm chút thức ăn, sau đó bưng bát ngồi trong phòng khách im lặng xem tivi.

Rửa bát xong trở lại phòng khách, cô vừa ngược mắt lên thì toàn thân cứng ngắc tại chỗ.

Trong phòng khách lại có một người đang ngồi.

Phong Trác Luân cao lớn ngửa mặt dựa vào sofa, ánh mắt giao với tầm mắt của cô, cả người anh quần áo không chỉnh tề, cổ áo sơ mi từ trong lật ra ngoài, cầm mồi thuốc, trên quần dài còn in dấu tàn thuốc, người có chứng nghiện sạch lại lời thôi nhếch nhác thế này, trên khuôn mặt anh vẫn lộ ra nụ cười thờ ơ.

“Anh quay phim à?” Cô tỏ vẻ hồ hững, ngón tay giật giật, chẳng có chút bối rối mà đến cạnh sofa đóng lại cửa ban công đang mở rộng.

“Đừng đóng vội.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, thanh thần ung dung báo cáo con đường hành động của mình, “Anh còn phải từ chỗ này tèo qua ban công của hàng xóm sát vách em, rồi từ cửa của bọn họ mà đi thang máy xuống tầng hầm rồi đi qua tòa nhà bên cạnh.”

Dung Tư Hàm gật đầu: “Làm Romeo không để cho thuộc hạ của Bích Giới nhìn thấy, rất chuyên nghiệp.”

Ánh mắt anh lấp lóe, đôi mắt hơi trầm xuống, không hề tranh cãi biện bạch.

Vừa ngồi xuống, giữa bọn họ lần đầu tiên không có chàm chọc nhau, không phải mất tự nhiên khó chịu, không phải cơ thể quẫn quýt mảnh liệt.

Mà càng giống như cân cân giữa sự bình tĩnh và hoang mang.

“Anh tùy tiện.” Cô không có gì để nói, liền xoay người đi vào phòng ngủ thoa thuốc lên mắt cá chân bị thương.

Phong Trác Luân thấy cô đi vào phòng ngủ, anh trầm mặc vài giây, sau đó đứng dậy đi theo sau.

Cô lấy thuốc thoa rồi ngồi bên mép giường, co chân lên nhẹ nhàng xoa xoa, nghe tiếng chân anh bước vào cô cũng không ngẩng đầu lên.

Mái tóc dài hơi xoắn rũ xuống một bên mặt cô, chỉ nhìn thấy được cái mũi thẳng cao vênh lên, ngón tay và bàn chân cô trắng nõn, anh đứng cạnh cửa ngấm nhìn, lại cảm thấy mình không thấy rõ gì cả.

Dung Tư Hàm thoa thuốc xong muốn lấy thuốc dán dán lên, ai ngờ lúc này có một bàn tay đột nhiên chộp lấy thuốc dán trong tay cô, lúc này cả người Phong Trác Luân ngồi xổm trước mặt cô, anh nín thở không nói gì, nhắc chân cô lên đặt trên đầu gối mình.

Cô không giãy dụa.

Anh cúi đầu, một tay cẩn thận nắm bàn chân cô, tay kia thì chậm rãi dán thuốc lên chỗ bị thương.

Sau khi dán xong anh không buông tay, cứ ngồi thế hơi ngược mắt lên, nhìn cô không chớp mắt.

“Em hỏi anh muốn gì, anh chỉ có thể cho em một thứ trong đó.” Trên khuôn mặt anh không có nửa phần ngang ngạnh của ngày thường, anh gần từng tiếng nói.

Anh chỉ có thể cho cô tình yêu.

Nóng bỏng, động lòng, hợp ý, quán quýt thân mật, anh động lòng, anh không thể nào mất đi phần tình yêu này với cô.

Mà cảm giác, vô tình cắn nuốt cơ thể, dần dần mơ hồ, trở thành thói quen, ăn sâu vào xương tủy, cả đời này không thể thoát khỏi.

Vì thế anh không thể cho cảm giác, đây là đường lui cuối cùng của anh.

“Trước đó tại hôn lễ của em gái em, Doãn Bích Giới đã từng nói rằng anh không có cách nào tiến lui thỏa đáng.” Phong Trác Luân nhìn cô, trong giọng nói mang theo một chút tự giễu, “Lời tiên đoán của cô ấy cùng với bản lĩnh bạo lực chồng mình đều chuẩn như nhau. Quả thật, lúc ban đầu anh không nên động tới em.”

Nếu không phải lúc đầu anh bị hấp dẫn không thể kiềm chế thì làm sao anh sẽ cho phép bản thân rơi xuống tình cảnh này.

Anh đã từng chơi đùa rất vui, chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, càng đừng nói đến cảm giác.

“Chuyện đã đến nước này, bây giờ anh động rồi cũng phá giới rồi.” Trong nụ cười anh có mấy phần thê lương và dứt khoát mà cô nhìn không hiểu, “Dung Tư Hàm, thứ anh có thể cho em, chỉ có mối tình này thôi.”

Anh cũng giống như cô, đã không còn cách nào chấp nhận đời sống lang thang của trước đây nữa, trong nháy mắt đi ngược lại mối quan hệ.

“Cho dù anh là bạn trai thứ mấy của em, cho dù mối tình này có thể duy trì bao lâu, bây giờ điều anh muốn chỉ có mối tình của anh lưu lại trong cuộc sống của em.” Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn chân của cô.

Đây là quyết định sau ba ngày ba đêm do dự của anh.

Mặc dù điều này vô vọng không thể nhìn thấy trong tương lai.

Dung Tư Hàm cúi đầu nhìn anh, sóng gió cuộn cuộn trong lòng.

Lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên.

Phong Trác Luân thả mắt cá chân của cô xuống, đứng dậy đi qua mở cửa, cô mang dép lê cũng đi về phía huyển quan.

Anh nhìn thoáng qua mắt mèo, khóe miệng cong lên mở cửa ra.

Đứng trước mặt anh chính là Thẩm Chấn Thiên, bên cạnh anh ta là Thẩm Hạnh, còn có Đường Thốc đang run rẩy trốn đằng sau Thẩm Hạnh đã tiết lộ địa chỉ cho hai anh em họ Thẩm.

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 14

Thẩm Chấn Thiên đứng ngoài cửa, nhìn thấy Phong Trác Luân và Dung Tư Hàm ở bên trong, khuôn mặt như băng đá của anh ta không hề cho thêm biểu cảm.

Thẩm Hạnh đứng bên cạnh anh ta đương nhiên không bình tĩnh như vậy, ánh mắt Thẩm Ultraman dừng trên khuôn mặt hào hoa phong nhã của Phong Trác Luân suốt một phút đồng hồ, sau đó nghiêng đầu tò vò tiếc nhìn ông anh của mình.

Lúc này Đường Thốc nom nớp lo sợ từ đằng sau Thẩm Hạnh bước ra, lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóatic với Dung Tư Hàm: “...Hàm Bảo, anh Thiên và A Hạnh muốn đến xem tình hình của cô thế nào, tôi liền dẫn bọn họ đến đây, cô...có tiện không?”

Vừa dứt lời, Đường ngọc nghé rất muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Tiện gì chứ? Phong Trác Luân bộ dạng thê kia đứng bên cạnh cô, hai người không phải vừa mới đánh nhau một trận thì chính là vừa lăn lộn trên giường xong, có thể tiện không chứ?!

“Vào đi.” Người mờ lờ lại là Phong Trác Luân, anh lộ ra biểu cảm cười như không cười, thành thoi nghiêng người, giống như ông chủ nhà mở cửa rộng ra, rồi xoay người đi vào trong.

Thẩm Chấn Thiên đứng tại chỗ, mặt mày càng lạnh lùng hơn.

Dung Tư Hàm hơi xấu hổ, cô xoay người đến túm lấy dép ra cho bọn họ, rồi dẫn người vào phòng khách.

Đường Thốc rón ra rón rén đi vào cuối cùng, lúc đi ngang qua phòng bếp đôi mắt vô tình nhìn thoáng qua, trông thấy Phong Trác Luân cầm ly đang dựa trên cánh cửa.

“Hôm nay cậu mặc quần lót tư giác hay là tam giác nhỉ, có thích hợp triển lãm ra ngoài một vòng không?” Phong Trác Luân nhìn anh ta nói chậm chậm, “À...Tôi nhớ ra rồi, lần trước cậu nói với tôi cậu đặc biệt làm một chiếc quần lót hình nhóc Maruko, bây giờ đang mặc trên người sao.”

“Hoa Luân...Anh Luân...Luân gia...” Đường Thốc khóc không ra nước mắt, ngồi xổm xuống ôm đùi anh, “Xin anh hãy thương xót, anh cũng thấy tình huống trước sau có địch của tôi, Ultraman đừng nhóc Maruko của tôi ép tôi nói ra địa chỉ nhà của Hàm Bảo cho cô ấy biết! Và lại anh vợ của tôi cũng rất đáng sợ!”

“Thế cậu không sợ tôi ư?” Anh chậm rãi nói, “Tôi vẫn là người phát tiền cho cậu đấy.”

“Sao anh biết tôi không sợ?!” Ánh mắt Đường Thốc rung rung, khẩn thiết cầu xin, “Người ta nói khoảng cách sinh ra tình đẹp, tình địch thúc đẩy tình yêu, tôi đưa anh vợ qua đây cho anh, chính là vì đưa Hàm Bảo lên giường anh đấy, anh có hiểu được nỗi khổ tâm của tôi không hả!”

“Hiếu.” Lúc này Phong Trác Luân nhìn sofa trong phòng khách, điệu bộ tao nhã cười với anh ta, “Tiền lương tháng sau giảm phân nửa, nội trong hai mươi phút đưa người đi ngay, tôi chuẩn bị lên giường nhờ lời tốt lành của cậu đấy.”

Đường ngọc ghéech miệng sùi bọt mép.

...

Thẩm Chấn Thiên vốn ít nói, chỉ có Đường Thốc và Thẩm Hạnh ngồi bên cạnh là trò chuyện sôi nổi, Dung Tư Hàm lắng nghe hai người này nói chuyện, trong khốc mắt lại nhìn người nào đó đang cầm ly tựa vào mép bàn ăn.

Trong lòng cô hỗn loạn, trò chuyện có mấy câu chẳng ăn khớp, trong lòng Đường Thốc nhớ nhưng tiền lương nửa tháng của mình, lúc này anh ta nhưn mây dùng giọng điệu như phát thanh viên trên truyền hình: “Hàm Bảo, cô nghỉ ngơi sớm một chút đi nhé, muốn làm nên nghiệp lớn, khí lực càng phải cao*, nhân dân Hồng Kông chờ cô trở về!”

() cảm ơn em Móc đã dịch hộ câu này.*

Thẩm Hạnh không chút do dự đập anh ta một cú, xua tay với Dung Tư Hàm mặt đầy vạch đen: “Anh ta lại mắc bệnh ngốc rồi, hôm nay không mang thuốc theo.”

Đường Thốc bị đá nằm bò trên sofa, đứng dậy không nổi.

“Chúng tôi đi trước.” Lúc này Thẩm Chấn Thiên đột ngột đứng dậy, cúi đầu nhìn Dung Tư Hàm nói, “Công việc của em tại Sở Tư Pháp đã có người tạm thời tiếp nhận, khi nào em cảm thấy khỏe lại có thể làm việc bình thường thì báo cho tôi biết.”

Dù sao ở bên ngoài anh ta cũng là cấp trên của cô, cô gật đầu lập tức đứng lên nói với anh ta: “Cám ơn anh.”

Giọng điệu bất giác mang theo chút trang trọng, bầu không khí lập tức ngưng đọng.

Thẩm Hạnh túm lấy Đường Thốc ở đằng sau rồi nói mấy câu cuối cùng với Dung Tư Hàm, Thẩm Chấn Thiên đi tới huyền quan trước, ai ngờ khi đi qua bàn ăn Phong Trác Luân đột nhiên lên tiếng.

“Cám ơn anh đã quan tâm đến cô ấy.” Anh dùng tiếng Quảng Đông chính gốc, lưu loát trôi chảy, âm cuối mang theo vẻ lười nhác thường ngày của anh, “Phương thức quan tâm cấp dưới của cấp trên tại Sở Tư Pháp thật khiến cho người khác cảm thấy thân thiết, đến nhà thăm hỏi, tình sâu ý nặng.”

Đường Thốc thính tai, từ phía sau nghe được lời nói của Phong Trác Luân anh ta sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Thẩm Chấn Thiên nhìn Phong Trác Luân với vẻ mặt càng lạnh lùng hơn, cuối cùng anh ta lịch sự gật đầu với anh, không nói thêm gì nữa rồi bước ra ngoài.

...

Đám người Thẩm Chấn Thiên đi rồi, Dung Tư Hàm cầm một chồng tài liệu vụ án và tai nghe, iPad, ngồi trên ghế nằm tại ban công.

Đã vào cuối tháng chín, nắng chiều ấm áp dạt dào chiếu rọi lên người, trong gió nhẹ còn mang theo cảm giác mát lạnh, âm nhạc thư giãn, cô cầm tài liệu đọc được hai hàng thì cảm thấy bình tĩnh rất nhiều, không còn bồn chồn như hai ngày trước.

Căn hộ thật im lặng, đọc một lúc cô neho mắt lại nhìn ra sau, ánh mắt vừa nhìn qua thì cảm thấy có điều bất ổn.

“Anh...”

Thừa dịp cô ở ban công, Phong Trác Luân vênh vào vọt vào phòng tắm tắm rửa, cởi ra tất cả quần áo, hiện tại trên người anh chỉ dùng khăn tắm của cô, khó khăn lắm mới bao quanh bộ phận quan trọng, mái tóc ướt sũng vẫn còn nhỏ nước, anh cứ thể cười như không cười mà nhìn cô.

“Anh mặc quần áo vào đi!” Cô thật sự không còn cách nào chịu đựng nữa, cô đặt tài liệu xuống rồi đứng lên, hơi nghiêng khuôn mặt đỏ ửng không thêm nhìn thẳng anh, gằn xanh trên trán gật gật.

“Quần áo ném vào thùng rồi!” Giọng điệu lười nhác của anh lại vô cùng nghiêm túc, “Anh cứ thể này trèo lên ban công nhà em, bác gái hàng xóm sát vách của em hỏi nãy thêm muốn cơ ngực của anh, anh coi như đèn đáp cho bà ấy chút lợi lộc.”

Dung Tư Hàm trầm lặng hai giây, sau đó cô xoay người vươn tay ra mở cửa sổ ban công, làm tư thế xin cứ tự nhiên.

Phong Trác Luân là ai chứ, anh không lo gì mà nhưn lông mày, thật sự chống cánh tay, chuẩn bị từ ban công của cô trèo sang bên cạnh.

Đồ con rùa rụt cổ không biết xấu hổ...

Trong lòng cô hung hăng mắng một trận, nín thở hai giây, cô đen mặt kéo cánh tay anh ngăn cản động tác của anh, rồi nhìn anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh là đồ cuồng bại lộ hay là gì hả, bọc khăn tắm lại đàng hoàng đi!”

Trong lúc nói chuyện cô ngừng đầu nhìn tỉ mỉ, phát hiện biểu cảm bây giờ của người này thật sự chỉ có thể dùng “phoi phới” để hình dung.

“Em vẫn không đành lòng để người ta nhìn anh trần truồng.” Phong Trác Luân cúi đầu nhìn cô, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, “Em cũng không muốn để anh đi.”

Vừa hèn hạ lại còn ra vẻ hung phẫn đạt được ý đồ.

Bình thường đa số thời điểm cái miệng của anh đều ti tiện, nụ cười nhạt nhẽo không thể phân biệt thật giả, nhưng cười tươi rói như bây giờ, đặc biệt dạt ý xuân... lại mẹ nó rất đẹp trai.

Ánh mắt Dung Tư Hàm lấp lóe vài giây, thừa dịp anh còn chưa phản ứng lại, cô đột nhiên giơ tay kéo xuống khăn tắm bao quanh người anh, rồi xoay người đi ra ban công.

“Em phải chịu trách nhiệm với anh đó.” Cô thở ra một hơi, mà người bị trần truồng lại chẳng thấy hoang mang chút nào, giọng điệu biếng nhác khoe khoang của anh vang lên ở đằng sau.

...

Đến cuối cùng người chịu trách nhiệm vẫn là Phong Trác Luân.

Tiến trình ban đầu của anh hoàn toàn dựa vào tính toán của mình, khi anh muốn nhận đồ án thiết kế thì liền thiết kế, anh muốn nghỉ ngơi bao lâu cũng không có chút ảnh hưởng.

Dung Tư Hàm không đuổi anh đi, anh đương nhiên cũng tự đắc, dùng thuốc hạ của Doãn Bích Giới giúp mua sắm nguyên liệu nấu ăn, mấy ngày nay ba bữa cơm trong nhà đều do anh tự làm, cũng không bước ra cửa nửa bước, hoàn toàn coi như nhà của mình.

Lúc ăn cơm hai người không nói chuyện nhiều lắm, cô cúi đầu ăn cơm trong lòng vẫn hơi loạn, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn về anh.

“Sướng không.” Lúc này Phong Trác Luân múc bát canh cho cô, biếng nhác đùa giỡn, “Vừa dùng sức lực của anh còn dùng cả sắc đẹp của anh, em tự nấu khao anh một bữa, hừm?”

Cô lập tức đảo mắt khinh thường, hậm hực cầm lấy bát canh trong tay anh, nói “Năm mơ!”

Sau bữa chiều cô ở ban công phơi quần áo, hình như nghe thấy có tiếng người nói chuyện ở huyền quan, loáng thoáng như là Đường Thốc, chờ đến lúc đi ra nhìn thì chỉ còn một mình Phong Trác Luân dựa vào tường nhìn thứ gì đó trong tay.

“Vừa nãy có ai tới sao?” Cô hỏi anh.

“Đường ngốc nghếch.” Lúc này anh ngẩng đầu, vẫy tay ý bảo cô đi qua, “Mang đồ tới.”

Biểu cảm của anh chưa bao giờ đứng đắn, cô do dự một tí, nhưng vì hiếu kỳ vẫn đi qua.

Phong Trác Luân đưa vật trong tay cho cô, rồi khoanh tay nhìn cô.

Dung Tư Hàm cúi đầu nhìn, suýt nữa là ngạt thở.

Hai chiếc quần lót tình nhân. Một chiếc là kiểu nữ, in hình nhóc Maruko; chiếc còn lại là kiểu nam, in hình bạn học Hanawa.

() Maruko và Hanawa đều là nhân vật nằm trong bộ truyện “Nhóc Maruko”, Hoa Luân có nghĩa là Hanawa trong tiếng Nhật.*

“Anh ta đem thứ này tới làm gì?” Giọng nói của cô cứng nhắc.

Anh nhìn sắc mặt hơi bực bội của cô, nhướn mày: “Em thích chiếc nào?”

“Cái này.” Cô im lặng hai giây, bình tĩnh nói ra chiếc quần lót kiểu nam.

“Được, dù sao cái đó em mặc vào cũng bị anh coi ra thôi, em cầm nó đi.” Anh không để ý chút nào, đột ngột kéo cô vào trong lòng.

“Em suy nghĩ xong chưa?” Anh ôm lấy cô như là bế đứa con nít đi đến ban công.

Cô biết anh đang nói gì, nhưng không biết trả lời ra sao.

“Hàm Hàm.” Lúc này Phong Trác Luân buông cô ra, cúi đầu nhìn cô nói, “Chúng ta thật sự ở bên nhau, làm bạn trai bạn gái danh chính ngôn thuận, em đã nghĩ xong chưa?”

Dung Tư Hàm sụp mắt xuống, giọng nói nhàn nhạt, không nghe ra vui buồn: “Nếu em nói không.”

“Thế thì anh đi ngay bây giờ, sẽ không tới tìm em nữa.” Giọng nói của anh có vẻ thờ ơ, nhưng cô nghe được sự nghiêm túc của anh.

Trong lòng cô đấu tranh trăm điều, thật sự không biết nên làm sao cho phải.

“Nếu em nói không được, giữa chúng ta cũng chỉ còn mối quan hệ thật giả lẫn lộn trước kia, nếu em nói được, thế thì bỏ đi tương lai, mọi thứ của hiện tại, anh đều trao cho em, cho dù có thể cho được bao lâu.” Anh hơi khom lưng, vuốt mái tóc cô, “Tuy rằng anh không có khả năng làm chồng như Kha Khinh Đằng, nhưng ít nhất anh có thể để lại cho em một người yêu tốt nhất trong ký ức.”

Anh nói không thiếu phần nào, cô lắng nghe, mũi hơi sụt sùi.

Chỉ có như vậy, bọn họ không biết hiện tại có thể kéo dài bao lâu.

Anh rút cuộc bằng lòng nghiêm túc duy trì mối tình với cô, không giống như trước đây nữa, có lẽ sau khi trút hết tình cảm vào mỗi mối tình thì chính là tổn thương mạnh mẽ nhất đối với lẫn nhau.

Thật tốt, ít nhất anh thừa nhận động lòng, động tình với cô.

“Không nói lời nào là không phản đối, anh coi như em ngầm chấp nhận.” Lúc này anh xoay cô ra đằng trước, ôm lấy cô từ phía sau, cúi đầu hôn lên mái tóc cô, hơi thở có chút nặng nề, “...Ngày nào đó chấm dứt, anh sẽ tự tay làm nhẫn kết hôn cho em, nhìn em cưới một người đàn ông tốt đáng để em trao tình cảm suốt đời.”

Bao nhiêu khắc nghiệt một mình anh chịu là được rồi.

Chỉ cần trong lòng em ghi nhớ còn có một người như anh đã từng tồn tại trong cuộc sống của em.

Cho dù hiện tại ngăn ngui bao nhiêu, chỉ cần em còn nhớ anh có thể cho em tất cả.

Anh không dùng giọng điệu ngạo mạn lại châm biếm của thường ngày.

Mỗi một câu của anh đều là thật tình.

Anh không thể chạy trốn, cô làm sao có thể một mình đi ra?

Hốc mắt Dung Tư Hàm hơi đỏ, cô đưa lưng về phía anh, hồi lâu sau mới khẽ kháng gật đầu.

...

Tắm rửa xong Dung Tư Hàm nhận được điện thoại của Lý Lị từ thành phố S gọi tới, Phong Trác Luân tắm rửa xong đi ra, vừa lau tóc vừa nhìn cô ngồi xếp bằng ở ban công tươi cười

nghe điện thoại.

Cô ôn hòa nhẹ giọng nói với đầu dây bên kia, lúc này anh buông khăn xuống, bước chân nhẹ nhàng đi qua, lập tức ôm lấy eo cô từ phía sau.

“Hàm Hàm, hôm nay là trung thu, con có mua bánh trung thu ăn không?” Anh có thể nghe thấy âm thanh vui vẻ của Lý Lị ở đầu dây bên kia, “Lục Lục và Cù Giản gửi qua đây rất nhiều, ba mẹ ăn không hết!”

Từ cái ôm của anh, Dung Tư Hàm cười lắc đầu: “Ngọt quá, con không thích ăn.”

Lý Lị bên kia còn nói vài câu, nhưng cô thì không nói nổi nữa.

Người ở phía sau cô tắm rửa xong toàn thân mát mẻ thơm tho, cánh tay anh càng ôm càng chặt, từ phía sau mà hôn liên tục lên cổ cô, rồi đi thẳng xuống, ám muội mà cực kỳ khiêu khích.

“Hàm Hàm, trong nhà có khách tới, nói chuyện sau nhé.”

Lúc này trong nhà tất nhiên bận rộn, bên cô may mắn được giải phóng, bàn tay nắm chặt di động lập tức thả lỏng.

Anh táo bạo hơn, đẩy cô ra đằng sau ngồi xuống, rồi bồng cô lên đặt trên đùi mình, nở nụ cười quyến rũ: “Ngọt quá à, anh thích ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sơ Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Trung thu là tháng mọi người đoàn viên.

Gió đêm xào xạc, thời tiết hanh khô cuối hè pha lẫn với cảm giác mát mẻ của đầu thu phả trên làn da mát rượi mà thoải mái, Phong Trác Luân ôm Dung Tư Hàm ngồi trên đùi mình, lắng lắng hôn môi quần quýt, chưa đến một lúc cô đã cắn môi anh rồi bỗng dưng bật cười.

Phong Trác Luân nhích ra một tí, nhú mày nhìn khuôn mặt cô.

“...Lúc cái miệng của anh không nói bậy bạ cũng rất giống con người đấy.” Cô điềm tĩnh tự nhiên nói với anh, trong lòng dần dần mềm mại.

Dường như cảm giác đối đầu gay gắt, thấp thỏm lo âu chưa bao giờ tồn tại giữa hai người.

Thật sự bình yên tốt đẹp khiến người ta say lòng, tốt đẹp đến nỗi... tựa như từ nay về sau có thể mãi nguyên.

“Đợi lát nữa em sẽ không cảm thấy như vậy đâu.” Ánh mắt anh nhìn cô sâu thẳm mà âm u, lúc này anh vươn tay tách hai đùi cô ra đặt hai bên thắt lưng của mình, bàn tay từ làn da trắng nõn nệm nằng trên đùi chậm chậm tiến lên phía trước, vén làn váy của cô, nâng mông cô lên rồi bẻ cô đi về phía trước.

Anh cúi đầu hôn cô, môi lưỡi quần quýt mát mát, ánh trắng sáng ngời rọi một mảng lớn trên ban công, mái tóc anh ướt sũng vẫn còn nhỏ nước, theo nụ hôn đan xen với nhau, một giọt nước nhỏ trên khuôn mặt cô.

Nụ hôn này mang theo kỹ xảo cực cao lại độc đoán trước sau như một của anh, tựa như sắc thái tình dục nổi lên cuộn cuộn khiến người ta khó hít thở, hai tay Dung Tư Hàm ôm lấy cổ anh, nhắm mắt đáp lại rõ ràng.

Nhiệt độ liên tục tăng cao, tay anh lúc này từ bóp nắn bờ mông cô chậm chậm biến thành cời ra quần lót của cô, ngón tay từ đường rãnh dần dần xâm nhập.

Chạm vào một mảnh ẩm ướt trơn trượt, trong đôi mắt Phong Trác Luân từ từ dâng lên ý cười, anh cắn môi cô nói: “Nhanh như vậy, Hàm Bảo rất ngoan.”

Khuôn mặt Dung Tư Hàm hơi ửng đỏ, nhưng cô cong lên khoe miệng, ngón tay từ lồng ngực anh trượt xuống bụng anh: “...Anh có muốn phối hợp với em hay không, nhanh chút đi?”

Đây dù sao cũng không phải một cô gái bình thường, không dịu dàng đáng yêu, không đơn giản trực tiếp, nhưng đủ ngạo kiều cũng đủ...khẩu vị đối với anh.

Hấp dẫn, anh chỉ biết giữa bọn họ là sự hấp dẫn trí mạng không thể trốn tránh.

“Anh làm sao có thể nhanh chứ?” Một tay Phong Trác Luân nói lòng áo tắm, nâng cao mông cô, đẩy chính mình từng tắc một tiến vào chính xác nơi ẩm ướt trơn trượt kia, “Vào tình huống bình thường đàn ông nội trong 10-15 phút, kỹ năng cao siêu thì 20-60 phút, trạng thái hai người đều tốt thì nói mấy tiếng đồng hồ cũng không phải không có khả năng... Em nói đi, đêm nay anh phải nhanh bao nhiêu? Chọn một khoảng thời gian đi.”

Dung Tư Hàm suy tư nửa ngẹn họng, cô hung hăng liếc anh, nhưng cơ thể không thể tự chủ mà trượt xuống chậm rãi ngồi lên chỗ kia của anh.

“Em không nói vậy để anh chọn.” Anh cúi đầu cắn nửa phần ngực trắng nõn lộ ra rõ ràng trong cổ áo mở rộng của cô, “Anh chọn...cà đêm”

Cô còn chưa thoát ra lời thì đã bị thắt lưng cường tráng của anh đột ngột đẩy lên trên, đâm một cái thật sâu khiến cô ngẹn cổ họng.

Quá sâu... Anh điều chỉnh tư thế thật tốt hoàn toàn lấp đầy cô, tràn ngập đến mức gần như muốn tràn ra, cô khẽ thở hồn hển, vịn bờ vai anh muốn hướng lên trên tháo chạy, anh làm sao có thể để cô như ý, anh bóp nắn bờ mông trắng nõn bóng loáng đẩy sát một cái rồi bắt đầu di chuyển.

Đã mấy ngày chưa làm, anh vốn ham thích hưởng thụ việc làm tình chất lượng cao, hiện tại cô rõ ràng ở trong lòng, chất chứa đầy ắp anh, bởi vì hành động thờ ơ của cô mê ly, trong lòng anh lại bốc lên ngọn lửa dục vọng chưa bao giờ mãnh liệt như vậy.

Anh muốn hoàn toàn nhào nặn cô vào trong cơ thể, muốn khiến cô thuộc về anh trọn vẹn chỉ cần tại khoảnh khắc này thôi.

“Nhẹ chút...” Bình thường cô có bước bình bao nhiêu đi nữa thì sau đó vẫn miễn cưỡng mở miệng xin anh tha, “...Đau.”

Phong Trác Luân nhìn cô lên xuống theo động tác của mình, dáng vẻ nũng nịu cần môi hờ nhẹ thờ dốc, anh chẳng thèm để ý mà còn trêu chọc: “Bây giờ thì đau, đợi lát nữa không phải muốn khóc hô cứu mạng à?”

Anh vừa nói vừa động, còn có ý xấu vươn tay xuống chỗ hai người giao nhau, mượn dịch hoa dinh dính của cô xoa nhẹ nơi cô ngậm lấy anh, mở rộng cái miệng nhỏ kia để cô càng chứa sâu hơn: “Thả lỏng, em chưa ngậm tới cùng.”

“Đồ khốn.” Dung Tư Hàm thật sự bị chọc giận bởi tính lưu manh không kiêng nể gì của anh, cô dùng cánh tay yếu ớt cố sức đánh lên trán anh một cái.

“Xi ——” Phong Trác Luân hít một hơi lạnh, lúc này ngừng động tác anh đột nhiên nâng mông cô bồng cô đứng lên, để cô tựa vào gạch men sứ cửa sổ ban công, anh thả ra hai cái đùi đang nằm trên cổ tay mình, khàn giọng cười nhẹ, “Ôm lấy cổ anh, lát nữa đừng ngã xuống.”

Anh đổi tư thế nhanh chóng, cô xấu hổ không thôi, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cánh tay tựa ngó sen trắng quả thật quấn chặt cổ anh.

Phong Trác Luân thấy thế thì càng đắc ý, ở tư thế này thuận lợi nâng cô giữa không trung, hướng tới nơi non mềm ẩm ướt dính dính giữa hai chân cô đang mở rộng, đưa vào trong sâu hơn từng chút một.

Ban công không bật đèn, nhưng ánh trăng tròn vẫn rất sáng tỏ, như vậy thuận tiện cho tư thế làm tình của anh ra vào mạnh mẽ, tiếng rên rỉ trong miệng Dung Tư Hàm càng dài càng nặng, bị anh đâm vào đến nỗi bụng vừa quặn đau vừa tê dại, khoái cảm tăng cao.

Anh càng hứng trí càng hăng, đùi đẩy lên trên một chút, còn có ý tạo ra tiếng vang giữa cơ thể, lắng nghe âm thanh là lướt kia ngay cả ngón chân cô cũng run lên, đôi mắt ửng đỏ cô tức giận dùng sức thít chặt chính mình.

Đoạn cuối của anh cũng dần dần run lên, lúc này đối diện với nơi mất hồn mềm mại được mở rộng ra của cô, anh càng cảm thấy chính mình bị cô kẹp chặt đến mức muốn bùng nổ.

Mấy cú cuối cùng đâm vào rất sâu, anh đè cô trở về gạch men sứ, cắn lấy môi cô, dùng hết sức đưa mình vào tận cùng bên trong.

Cô nhìn khuôn mặt tuần tú lông lợ sắp tới cao triều của anh ở khoảng cách gần, cô rên rỉ một tiếng thật dài, hé miệng thờ dốc từng hơi, toàn thân rớt cuộc không động đậy chút nào.

Chấm dứt vào lúc mệt rã rời, giờ đây anh lấy mình ra, vẫn đặt trên người cô không động đậy, anh nhủ mảy khàn giọng nói bên tai cô: “Nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục, không ăn được bánh trung thu, anh trai cho em ăn no.”

Anh trai anh em gái anh đó!

Dung Tư Hàm thậm chí nhắm mắt muốn cắt đứt chỗ làm việc xấu của anh, cô tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, anh thấy thế càng cười tươi hơn, rồi cười thành tiếng, anh cúi đầu mút mát quyền luyến ánh mắt cô, nhắm mắt lại che giấu sự vô vọng càng sâu sắc ở đáy mắt.

Tốt biết bao, đây là người của anh, đây là người mà anh đã dùng thời gian dài muốn ra sức đẩy đi, nhưng càng quấn càng chặt hơn.

Anh may mắn cỡ nào, cho dù anh từng tổn thương cô nhiều lần như vậy, dù anh đã làm rõ với cô anh không thể cho cô gì cả, dẫu rằng có lẽ ngày mai sẽ là ngày bị ép chấm dứt, cuối cùng anh còn có ngày hôm nay.

Chỉ mong người sống lâu.

Chỉ mong ký ức xinh đẹp này, cả đời này chỉ có mình anh cho cô thôi.

**

Phong Trác Luân quả thật nói được thì làm được.

Dung Tư Hàm không yên ổn cả đêm, vào lúc hơn mười hai giờ trưa cô cuối cùng xem như yên ổn ngủ say một lúc, anh lại từ phía sau nhích lại gần, bàn tay vuốt ve từ trên xuống dưới còn muốn làm lần nữa từ phía sau.

“Anh đủ rồi đó...” Mí mắt cô run lên, xoay người véo cái mũi cao xinh đẹp của anh, cô nhắm mắt giọng điệu mất kiên nhẫn nói, “Trâu bò lợn ngựa cũng không như vậy.”

“Em mừng anh là gia súc à?” Anh mặc cô véo mũi mình, cười đến lông lợ, kéo vòng eo trơn bóng qua đây, “Anh vốn không muốn dùng tư thế kia, em đã quả quyết anh là vậy, anh không thể để em thất vọng được.”

Bàn tay Phong Trác Luân khéo léo dùng sức, Dung Tư Hàm nhanh chóng bị anh kéo qua đặt thành tư thế quỳ phía dưới, cô quả thật muốn đánh anh, thừa dịp anh biếng nhác ở phía sau cô đùa nghịch lại muốn vào nữa, cô vung tay tát một cái trên mặt anh.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, bạn học Hoa Luân bật mũi kêu rên rồi thối lui, cô không thèm để ý tới anh, nằm về chân lần nữa hất tay bảo anh đi mở cửa.

Thế là khi Doãn Bích Giới bỗng con trai cùng Kha Khinh Đằng đứng ở cửa, trông thấy cảnh tượng buồn cười, một người đàn ông xinh đẹp ở trần đang cầm khăn giấy chặn máu mũi.

“Lý luận không chơi với lừa của anh đâu rồi?” Vừa thấy cảnh này, Doãn nữ vương lập tức khai hỏa, cười lạnh đẩy anh ra tiến vào, “Không phải nói cậu ấy theo ai anh đều không quan tâm ư?”

Phong Trác Luân chặn máu mũi, ngoài miệng thần nhiên chấp nhận: “Bây giờ cô ấy đi theo tôi.”

“Ai tin anh.” Giờ đây Doãn Bích Giới mất kiên nhẫn đi tới trước mặt anh, cô nhét Kha Án Thích trên tay mình vào trong tay anh, lông mày dựng thẳng nói với con trai mình, “Đi tiểu đi ị đều làm trên người anh ta đi, con không cần khách khí.”

Lúc này Kha Khinh Đằng ngồi xuống một bên, tặng anh bạn thân một nụ cười vui sướng khi người gặp họa, Phong Trác Luân còn chảy máu mũi, lúc này anh lúng túng bồng lấy bạn nhỏ Kha mặt than đi tiểu, khuôn mặt tuần tú dần tái xanh.

Doãn Bích Giới đi thẳng vào phòng ngủ, Dung Tư Hàm nghe được âm thanh bên ngoài đã mặc quần áo vào, thấy cô bạn tiến vào phản ứng đầu tiên của cô chính là bị tai lại.

“Thế nào, cậu đã quyết định rồi vẫn còn định ngủ với anh ta hả?” Nữ vương đi tới cách giường một khoảng cách thì dừng lại, ánh mắt ngắm nhìn cô từ trên xuống dưới, nhủ mảy, “Có phải tôi qua anh ta cưỡng hiếp cậu, cậu mới đồng ý đúng không?”

Cô cài xong nút áo đồ ngủ, duỗi ra đôi chân yếu ớt xuống giường: “Cậu đã làm mẹ rồi, nói chuyện có thể đừng ngoằn ngoèo khiến người ta hết hơi không?”

Cô bước xuống giường đi vào phòng tắm, ai ngờ Doãn Bích Giới cũng theo vào, còn khóa trái cánh cửa.

Dung Tư Hàm nhìn khuôn mặt cô bạn, cô im lặng một lúc mới nói: “Cậu muốn tìm bất mãn thì đi tìm Kha Khinh Đằng đi.”

“Tớ hỏi cậu nghiêm túc đấy, cậu thật sự quyết định cứ cùng anh ta tiếp tục vậy sao?” Lời nói của Doãn Bích Giới tựa như khẩu súng trên chiến trường, “Bên ba mẹ cậu tính sao hả?”

“Không đến mức đến bước đó.” Dung Tư Hàm lắc đầu, sắc mặt phần nào trở nên lạnh nhạt, “Chỉ là coi như chính thức ở bên nhau.”

Doãn Bích Giới nhíu mày, trầm ngâm một lát lại nhìn mắt cô nói: “Dung Tư Hàm, tớ không phải không muốn cho cậu ở bên anh ta, tớ cũng nhìn ra được anh ta thật lòng thích cậu, nhưng mà thế này có ý nghĩa sao? Không có bất cứ hứa hẹn nào hoặc là sự trách nhiệm tối thiểu để làm điều kiện tiên quyết, cậu làm sao chịu đựng được loại quan hệ này chứ? Hồi trước khi chơi đùa trà thủ, cậu cũng không thật lòng, nhưng hiện tại nếu hai bên đều thật lòng, tại sao không chọn phương diện nghiêm túc hơn?”

Người yêu nhau không ai không muốn ở bên nhau cả đời, nếu đã biết kết quả nhưng vẫn chỉ cần một khoảng thời gian ở bên nhau không nói đến tương lai, vậy rốt cuộc cần bao nhiêu giấy vò và nhẫn nại.

Cô nghe xong lời nói của Doãn Bích Giới sắc mặt càng lạnh nhạt hơn, cô cắn môi nói: “Tớ thật sự không muốn suy nghĩ.”

Không muốn suy nghĩ

Cô chỉ có thể cho rằng anh như bây giờ chính là vì tính tình của cả nhân anh, không thích bị gò bó, không muốn nghiêm túc, chỉ vì tính nết tùy tính sở dục của anh.

Cô không muốn suy nghĩ vì sao anh chỉ bằng lòng với hiện tại, không muốn suy nghĩ rốt cuộc tại sao anh không chịu trách nhiệm, không muốn suy nghĩ tại sao anh chưa bao giờ nhắc tới bất cứ chuyện gì về bản thân anh, người nhà, quá khứ, công việc... Bởi vì mọi thứ về anh, anh không sẵn lòng trao ra tất cả.

Nếu như suy nghĩ, thế thì mọi thứ hiện tại đều sẽ tự sụp đổ.

“Trước hết không nói chuyện này.” Lúc này Doãn Bích Giới hạ giọng, từ lớp trong túi xách lấy ra một thứ, sắc mặt phức tạp đưa cho cô.

Dung Tư Hàm cầm lấy xem, nhất thời sắc mặt hơi thay đổi.

“Kha Khinh Đằng chưa có xem, tớ lấy thẳng qua đây. Trên cơ bản tất cả tin tức hồi đó đã bị xóa bỏ toàn bộ, người tớ phải đi trải qua quá trình rất phức tạp mới lấy được tấm ảnh này.” Doãn Bích Giới quan sát sắc mặt cô bạn, cô lạnh giọng cất tiếng, “Cậu thật sự từng ở bên anh ta?”

Trong tấm ảnh là khuôn mặt nghiêng của Dung Tư Hàm, nhìn ra được là ở trong câu lạc bộ, cô ngồi trên sofa, một người đàn ông ở đằng sau chống lên lưng ghế sofa, sắc mặt dịu dàng đang nói chuyện với cô.

“La Khúc Hách.” Doãn Bích Giới thấy cô chẳng nói gì, sắc mặt càng nghiêm nghị hơn, “Thái tử gia nhà họ La một tay che trời nói vậy cũng không cường điệu, cậu có biết anh ta rốt cuộc có bao nhiêu thế lực không? Chỉ riêng một mặt tối của anh ta, nếu tớ và Kha Khinh Đằng muốn hành động ở Hồng Kông, hai bên thiệt hại cuối cùng vẫn là anh ta chiếm ưu thế. Tớ suy đoán lần này động tới cậu cũng chỉ có người bên phía anh ta mới có thể làm được đến mức chẳng để lại tí dấu vết nào.”

Cô cúp mắt xuống, trả lại tấm ảnh cho Doãn Bích Giới: “Là chuyện hồi trước rồi.”

“Hồi trước? Nếu lần này động đến cậu thật sự là anh ta, còn có thể gọi là hồi trước sao?” Doãn Bích Giới lấy ra bật lửa, đốt một góc của tấm ảnh, cô thấp giọng hỏi, “Phong Trác Luân có biết không?”

~

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tính Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16

Edit: Ngưng Tâm / Beta: Sam

“Chắc là không biết.” Dung Tư Hàm lắc đầu, nhìn tấm ảnh dần dần biến mất trong ngọn lửa, cô nhíu mày, “Tớ chưa từng nói bất kỳ chuyện gì về anh ta với ai, bây giờ tớ và anh ta không còn quan hệ nào cả, anh ta cần gì tồn công động tới tớ?”

“Vậy có phải cậu đã chọc người nào bên cạnh anh ta không?” Lúc này Doãn Bích Giới thối ngón tay rồi cắt bật lửa, dùng ánh mắt đều chọc nhìn cô, “Quay phim truyền hình TVB lâu như vậy mà không cho tớ được một cái đĩa DVD làm kỷ niệm hả?”

Dung Tư Hàm liếc mắt nhìn cô, nặn kem đánh răng lên bàn chải đánh răng: “Cậu im đi.”

“Chẳng trách trong hai năm cậu học đại học năm ba đến sau khi tốt nghiệp, khoảng thời gian đó tớ cứ cảm thấy cậu thần bí, thì ra lúc đó đang quen thái tử gia giàu sang quyền thế, cậu hãy thành thật nói với tớ, cậu và anh ta đã quen bao lâu rồi?” Lúc này sắc mặt nghiêm nghị ban nãy của Doãn Bích Giới mới thả lỏng, cô bắt đầu tỏ ra mờ ám, “Chuyện tình nóng bỏng như vậy xem tính tình của cậu cũng sẽ không chủ động cho tớ biết.”

“Khoảng bốn năm.” Cô cầm cái ly súc miệng trả lời qua loa.

Doãn Bích Giới nghe được một con số thì “bật” nhảy dựng lên, Dung Tư Hàm cho là cô bạn muốn rút súng bắn, cô lập tức cầm cái ly ôm đầu ngồi chồm hổm

“Quý thần ơi!” Doãn Bích Giới lập tức cúi người xuống bồn rửa tay, do dự một lát rồi hỏi từng chữ một, “...Anh ta với Phong Trác Luân, ai bên hơn?”

“Kha Khinh Đằng bên nhất là được rồi.” Dung Tư Hàm cắt cái ly xong thì lấy khăn mặt, tức giận nói, “Tớ và La Khúc Hách chưa từng có gì.”

Doãn Bích Giới há hốc miệng, nhìn về mặt cô cũng có chút kinh ngạc: “Bốn năm cũng chưa từng có gì? ...Không phải vì anh ta không được cho nên cậu mới chia tay anh ta chứ?”

Sắc mặt của cô đen lại, giọng hơi nặng nề như không muốn nói nhiều nữa: “Không phải.”

Đường như Doãn Bích Giới cũng nhìn ra được sắc mặt của cô bạn phần nào bất mãn với La Khúc Hách nên không hỏi nhiều nữa, cô mở cửa phòng tắm rồi cùng Dung Tư Hàm đi tới phòng khách: “Chuyện này tớ sẽ không nói với Kha Khinh Đăng, trong khoảng thời gian này bọn tớ không trở về Mỹ, đợi giải quyết xong chuyện của cậu rồi hẵng nói.”

Dung Tư Hàm nghiêng đầu nhìn một bên mặt tinh xảo của người phụ nữ mạnh mẽ bên cạnh, cô thở dài buồn bã nói: “Doãn Bích Giới, nếu không tớ gả cho cậu nhé.”

Cho tới bây giờ cô luôn cảm thấy hết sức may mắn, mình có được một tình bạn chống lại bất cứ thử thách nào.

Đối với cô, Doãn Bích Giới đã là người nhà, thói quen, cho dù cô quả thật cũng có chuyện chưa thành thật, nhưng cô biết bất kể chuyện gì xảy ra, đối phương sẽ luôn hiện diện, không chùn bước mà hết lòng hết dạ giúp đỡ.

Bạn học nữ vương nghe xong những lời này thì dừng một chút, dùng một ánh mắt ghét bỏ liếc cô: “Coi như xong rồi, tớ sợ tớ không thể thỏa mãn cậu giống như Phong Trác Luân.”

Trong phòng khách Phong Trác Luân đang thay tã cho bạn nhỏ Kha Ân Thích dưới sự hướng dẫn của Kha Khinh Đăng, bé Kha mặt than nhỏ thật sự không phụ kỳ vọng của mẹ ruột mình, trên tay Phong Trác Luân đã dính chất lỏng màu vàng đáng ghê.

Lông mày anh đã nhíu thật chặt, thấy các cô đi ra, về mặt anh không lười nhác như ngày thường mà phần nào tức giận nhìn Doãn Bích Giới: “Nếu không phải trên người chồng cô có súng thì con trai cô đã bị tôi ném vào trong thùng rác rồi.”

Doãn Bích Giới lạnh lùng cười với anh: “Anh dám? Vậy người phụ nữ của anh cũng sẽ bị tôi bóp chết.”

Dung Tư Hàm thấy thế cũng cười, bởi vì nhìn bộ dáng vú em kia của anh mà khóe miệng cô càng vênh cao hơn.

Phong Trác Luân bị bạn nhỏ Kha Ân Thích giầy vò nên đi nhanh vào toilet, anh đang cúi đầu rửa tay tí m, vừa ngẩng đầu nhìn trong gương lại thấy được khuôn mặt tươi cười dịu dàng của cô đang đứng bên cạnh anh.

Bình thường cô không bao giờ bộc lộ biểu cảm vui giận của bản thân, cũng đã rất lâu rồi anh chưa thấy về mặt này của cô, anh tắt vòi nước, bản thân không tự chủ được kéo cổ tay cô ôm vào trong lòng.

“Em thích trẻ con ư?” Anh cúi đầu hôn lên khóe mắt của cô thấp giọng hỏi.

Dung Tư Hàm suy nghĩ mở miệng nói: “A... Không thích trẻ con khóc lóc ồn ào, thích những đứa ngoan ngoan đáng yêu hơn.”

Nếu là đứa nhỏ của cô và anh, dù là con trai hay con gái, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ tập hợp ngũ quan của hai người bọn họ, nhất định là đẹp nhất.

Cho dù trong lòng cô hiểu rõ nhưng cô không có cách nào khống chế được mà sẽ suy nghĩ đến điều này dù cho khả năng không xảy ra.

Phong Trác Luân nhìn kỹ về mặt của cô, có thể đoán được ít nhiều lúc này cô đang suy nghĩ đến điều gì.

Mỗi anh giật giật, vén tóc mai của cô về phía sau rồi cúi đầu hôn cô, lời nói chứa trong miệng tựa như ní non: “Ai đáng yêu bằng Hàm Bảo của anh...”

Cô đón nhận nụ hôn của anh, trong lòng hết sức mềm mại nhưng có thể ít nhiều cảm nhận được sự khác biệt bên trong nụ hôn của anh.

Trước đây nụ hôn của anh luôn là kỹ xảo hung hăng ngang ngược khiến cô không cách nào khống chế mà mê muội; bây giờ mỗi một nụ hôn của anh tựa như thâm thấu tình cảm tha thiết, nhưng còn mang theo sự vô vọng mong manh.

“Khụ.” Lúc này cửa phòng tắm bị gõ nhẹ một cái, sắc mặt Dung Tư Hàm hơi ửng đỏ quay đầu, cô trông thấy khuôn mặt đồng đen của Doãn Bích Giới tựa như đầy vẻ khinh thường.

“Thật ngại quá quấy rầy màn diễn xuân cung của hai người... Ở cửa có một người cứ riu rít nói là trợ lý của anh.” Ánh mắt Doãn Bích Giới nhìn Phong Trác Luân đầy hoài nghi, “Sao anh lại trợ lý người thế hả?”

Dung Tư Hàm buồn cười, thản nhiên đi ra gần cửa: “Vả lại còn từng ngấm mình trong quán gay một khoảng thời gian rất dài tự xưng là cong, gần đây bị một Ultraman kéo thẳng.”

Trong tay Đường Thốc đang cầm là một cái va ly đồ đặc thật lớn, thấy Phong Trác Luân đi tới anh ta vội giao toàn bộ cho anh: “Mệt chết ông rồi, anh mãi mãi ở đây đi đừng trở về, tôi không muốn lo cho anh lần nào nữa!”

“Ngoan.” Phong Trác Luân đặt đồ đặc trên mặt đất, thuận tay nâng cầm anh ta, “Ông lớn thưởng cho cậu một nụ hôn.”

“Tôi không thèm!” Đường riu rít vừa lục lọi thu xếp đồ đặc lại bị vô tình trêu chọc, anh ta bùng nổ, “Tôi mới là ông lớn của anh!”

Không thể cứ vậy, người có ngọc thể nào cũng không thể áp bức như thế! Cho dù anh ta có sở thích riu rít nói nhiều, anh ta vẫn có tôn nghiêm! Anh ta rất man đó!

Phong Trác Luân không nhìn thẳng anh ta, anh biếng nhác vẫy tay với anh ta: “Trở về hầu hạ Ultraman nhà cậu đi.”

Đường Thốc tức giận rít lên một tiếng, đột nhiên nhớ tới gì đó, anh ta ở bên cạnh anh lôi kéo, thấp giọng nói: “Gần đây hình như có chút không thích hợp.”

“Cái gì không thích hợp?” Anh thờ ơ rút khỏi tay Đường Thốc, “Cậu không được à?”

“Không phải.” Về mặt Đường Thốc hiếm khi nghiêm túc, “Tại Hồng Kông vốn có vài người đã đặt sản phẩm do anh thiết kế giờ lại hủy bỏ đơn hàng, ban nãy khi tôi vừa tới đã nhận được một cú điện thoại, lại hủy bỏ hai đơn hàng.”

Chân mày Phong Trác Luân giật giật, trong mắt dần dần có chút nặng nề nhưng ngoài miệng vẫn tùy ý nói: “Chuyện rất bình thường, những quý cô danh giả dối ý còn nhanh hơn cả đèn giao thông.”

“Nhưng mà...” Đường Thốc nói ngay lập tức, “Hai tuần lễ gần đây cả một đơn đặt hàng cũng không có, từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra tình huống này.”

Phong Trác Luân là nhà thiết kế trang sức đứng đầu trong ngành, trước đây tình hình đặt hàng đều nối tiếp mỗi ngày rất nhộn nhịp, chưa bao giờ xuất hiện hiện tượng trống rỗng như bây giờ.

“Chuyện không quan trọng.” Phong Trác Luân nắm lòng bàn tay lại, “Đúng lúc tôi cũng cần nghỉ ngơi một thời gian.”

Thần kinh Đường Thốc lơ đãng, thấy anh không quan tâm thì cũng không nói nhiều nữa, nói tạm biệt rồi rời khỏi, Dung Tư Hàm từ trong phòng bếp rót nước cho Doãn Bích Giới và Kha Khinh Đăng mang ra thì thấy anh dựa người vào cửa sắc mặt hơi kỳ lạ, cô liền thấp giọng hỏi, “Sao vậy? Đường Thốc nói chuyện gì với anh?”

“Không có gì.” Anh nhìn cô cười nhẹ, ôm vai cô đi về phía phòng khách, che dấu ánh mắt, “Dạo này cần nhờ em nuôi anh.”

Về mặt thoải mái kia của anh phù hợp với giọng nói không đứng đắn, cô cho là anh chỉ đang nói đùa nên “Ừm” một tiếng cũng không có hỏi nhiều.

**

Kỳ nghỉ xin phép với Thẩm Chấn Thiên đã hết, ngày đầu tiên trở lại làm việc thì đúng lúc cũng là ngày vụ án Chung Thành thẩm tra lần hai, cô lấy tư liệu đi thẳng đến tòa án, lúc đi vào tòa án bước chân cô lập tức dừng tại cửa.

Chỗ ngồi dự thính trống không chẳng có người không liên quan lảng vảng, La Khúc Hách ngồi một mình ở hàng ghế dự thính đầu tiên, bên cạnh là Chung Hán Dục, có mấy người đàn ông mặc âu phục đen đứng phía sau bọn họ.

Lúc này ánh mắt La Khúc Hách nhìn về phía cánh cửa, ánh mắt nhìn rõ khuôn mặt cô một cách chính xác.

Bên kia Thẩm Hạnh đang vẫy tay với cô, tầm mắt của hắn nóng bỏng mà mãnh liệt, dường như bao phủ khắp trên người cô, cô nhủ mày không nhìn hắn thêm nữa, đi thẳng vào ghế ngồi xuống.

Lần này ra tòa là Thẩm Chấn Thiên, anh ta là một trong số luật sư đứng đầu tại Sở Tư Pháp, ngôn luận sắc bén chính xác, từng câu từng chữ đều thẳng thắn chỉ ra lỗ hổng trong vụ án Chung Thành, sau mấy lần tranh luận qua lại thì sắc mặt luật sư bên đối phương đã gần như sa sầm trước dáng hùng hực kiêu ngạo của anh ta.

Giữa lúc phiên tòa tạm nghỉ, về mặt Thẩm Hạnh có thể nói là cười tươi như hoa, Thẩm Hạnh nắm tay cô đi ra ngoài tòa án đến phòng nghỉ, vừa đi vừa quay đầu liên tục nhìn chỗ ngồi dự thính: “Chắc chắn chắc, chị mau nhìn gương mặt giả tạo của người kia, mặt nhún nhủ sắp thành vỏ dưa muối rồi, hôm nay cô ta đưa thái tử nhà họ La đến thì có lợi gì chứ, nếu hôm nay anh em đánh trận này tới cuối cùng thì thật sự sẽ chẳng có chút sơ hở nào, em không tin vị thẩm phán kia còn dám ngang ngạnh nói thua!”

Dung Tư Hàm ra ngoài tòa án mới cảm thấy ánh mắt như mũi nhọn ở sau lưng mình biến mất, cô chậm rãi hít thở, nhìn Thẩm Hạnh nói: “Hy vọng là như thế.”

Cho dù đã xa cách rất lâu nhưng cô biết người đàn ông có vẻ bề ngoài tao nhã kia rốt cuộc có thể tàn nhẫn bao nhiêu.

Từ trước đến nay chỉ cần là hắn muốn thì không có gì là hắn không làm được, huống hồ hôm nay hắn đã xuất hiện trước mọi người, vậy thì hắn làm sao có thể khoan nhượng để tình hình trước mặt hắn không tiến hành theo ý muốn của hắn chứ?

Thẩm Hạnh vào phòng nghỉ thì cầm di động gọi điện cho Đường Thốc, cô thì ngồi trên sofa trong phòng trong của phòng nghỉ.

Phòng nghỉ không có người khác, hết sức tĩnh lặng, cô cúi đầu bàn khoăn suy nghĩ, chưa được một lúc thì đột nhiên nghe được tiếng cửa bên mở ra rồi sau đó khóa lại.

Cô ngẩn ra, lúc ngẩng đầu thì thấy La Khúc Hách đã đứng trong phòng, Thẩm Hạnh đang đứng bên ngoài cửa chính gọi điện thoại, cô đứng dậy muốn đi về phía cửa chính.

Hắn lạnh lẽo hơn, người vừa chạm vào cửa chính đã bị hắn khóa chặt.

“Tránh ra.” Tóc gáy toàn thân cô đều dựng thẳng đứng, lập tức lui về phía sau một bước.

La Khúc Hách nhìn cô, ánh mắt đột nhiên trở nên dịu dàng, đứng tại chỗ không nhúc nhích: “Em sợ tôi ư?”

Khuôn mặt anh tuấn của hắn ẩn một nửa trong bóng tối, tầm mắt dịu dàng quen thuộc lại xa lạ, phản chiếu rõ ràng khuôn mặt chứa đầy vẻ hoảng sợ và dè phòng của cô.

“Chúng ta ở bên nhau bốn năm trời, dù là mọi thứ tôi đã làm cũng không đổi được một ánh mắt của em nhìn thẳng tôi lúc này sao?” Hắn thấy cô không nói lời nào, hơi cúi đầu càng nhìn cô kỹ hơn, khóe miệng hơi nhếch lên, “Hàm Hàm, em nói lòng dạ tôi tàn nhẫn độc ác, vậy bản thân em thì sao?”

Trong một không gian chỉ có hai người bọn họ, cô dùng sức hít sâu một hơi, nhìn hắn với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi không muốn nhìn thẳng vào anh, anh là thái tử ngồi ở trên cao hô mưa gọi gió, mà tôi chỉ là tôi, hiện tại tôi và anh không còn chút quan hệ nào. Tôi đối với anh mà nói là một người cực kỳ nhỏ bé, nhỏ bé đến nỗi chẳng cần quan tâm, anh cần gì lần nào cũng lấy quá khứ ra để nói?”

“Bởi vì tôi hối hận.” Hắn đột nhiên lên tiếng, “Bởi vì đối với tôi, chỉ có quá khứ của em liên quan với tôi.”

Về mặt hắn chân thành như vậy, trong giọng nói mang theo một chút nôn nóng, so với ngày thường là hai người khác nhau hoàn toàn. Cô cảm thấy lạnh cả người, vừa định lui về phía sau nữa thì đột nhiên bị hắn giữ chặt cả vai.

Trong hơi thở đều là mùi sạch sẽ mát lạnh từ bộ âu phục được đặt may cao cấp trên người hắn, cô không có cách nào nhúc nhích được đành trơ mắt nhìn khuôn mặt hắn càng lúc càng gần.

Người đàn ông anh tuấn hết sức nghiêm túc nhìn cô, mở miệng nói: “Tôi bằng lòng dùng mọi thứ để đổi lại thời gian trước đây của chúng ta, cho dù trả giá lớn bao nhiêu.”

“Anh không nên ép tôi nói ra những chuyện tốt trước kia mà anh đã làm chứ?” Cô nhìn vào ánh mắt hắn cười lạnh nói.

La Khúc Hách không trả lời cô, bờ môi mông cách môi cô rất gần rồi ngừng lại.

Gần như không nhìn thấy khoảng cách.

“Hàm Hàm, bây giờ tôi khiến Chung Thành chết, để em thắng, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Tội Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Edit: Ngưng Tâm / Beta: Sam

La Khúc Hách nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, bờ môi mỏng sắc bén mở ra: “Chỉ cần em mờ lòi, cái tên Chung Thành này thậm chí ngay cả vụ án này từ nay về sau cũng không gây khó khăn cho em nữa.”

Ánh mắt hần ngạo ngễ, chỉ cần vài câu nói đơn giản của hần thì vụ án tự nhiên xem như biến thành một cái vỗ tay.

“Lúc ở Lan Quế Phường, anh đã thành tâm nhắc nhở tôi đừng tham dự vụ án này nữa để tránh rước họa vào thân, hiện giờ người vợ tương lai của anh xuống tay với tôi, còn anh thì ngược lại muốn vì tôi giải quyết Chung Thành.” Dung Tư Hàm đẩy ra cánh tay hần đang đặt trên vai cô, cười nhạt, “Vậy chỉ cần tôi mờ lòi, anh cũng giết Chung Hân Dực ư?”

Hồi trước khi cô và hần ở bên nhau luôn không nói chuyện nhiều lắm, sau khi chia tay thì càng không muốn nói câu nào với hần, bây giờ cô lại nói một tràng dài như vậy, thế mà cảm thấy từng câu chữ lưu loát thoải mái.

Đúng là độ sức với người ăn nói ti tiện nhiều rồi, thế nên trình độ nói chuyện cũng tiến bộ không ít.

Vừa nghĩ tới cái tên vô lại kia chỉ mặc quần lót nhóc Maruko ở trong nhà, đột nhiên cô cảm thấy không kiên nhẫn dây dưa với người ở trước mắt nữa.

Hần vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nghe lời nói vừa rồi của cô mà đáng vẻ của hần vẫn ôn hòa, nhưng ánh mắt đã trầm đi mấy phần khó mà nhận ra: “Hàm Hàm, sau khi chia tay tôi, em thật sự thay đổi không ít.”

“Sự thay đổi đó liên quan đến những gì anh mang đến cho tôi, nhưng có một phần rất lớn không quan hệ.” Cô im lặng một lúc, bình tĩnh nói. “Con người luôn sẽ thay đổi vì rất nhiều nguyên nhân, thời gian, hoàn cảnh, trải nghiệm... Dù bản thân không muốn, nhưng là con người thì nhất định sẽ thay đổi, vì vậy mọi đáng vẻ phơi bày lúc ban đầu của con người chẳng hề giống bản chất của người đó.”

Bên trong phòng im lặng, ngoài phòng Thẩm Hạnh đã gọi điện thoại xong thì gõ cửa vài cái, cho rằng cô đã đi theo cửa bên trở lại tòa án nên mở cửa đi ra ngoài, xung quanh không chút tiếng động. La Khúc Hách cúi đầu nhìn cô, bỗng nhiên khoe miệng cong lên.

“Xem ra phần không liên quan đến tôi kia đối với em mà nói rất quan trọng.” Sau đó hần lùi vài bước, giữ tay nắm cửa của cửa bên. “Đương nhiên nếu em thật sự đã có thể đoán được người tốt hay xấu, giữ lời hứa hoặc là lừa dối che giấu, vậy bây giờ em lựa chọn người có thể ở bên cạnh em, tất nhiên cũng là người có khả năng trải qua thử thách của thời gian.”

Từng câu từng lời mang ý cao thâm và mổ xẻ phân tích.

Dung Tư Hàm nghe lời nói của hần thì nhú mi, cô ngẩng đầu đi chuyển ánh mắt nhìn hần lần nữa.

“Những người động đến em đã được xử lý sạch sẽ, về sau sẽ không xảy ra tình huống như vậy.” Hần dừng một chút, biểu cảm nghiêm túc trên khuôn mặt ôn hòa tuần mỹ cực kỳ động lòng người, “Thích em là chuyện của tôi, những gì tôi muốn làm cho em, tôi tất nhiên sẽ kiên trì đến cùng.”

“Chỉ cần anh không quá nhiều đến cuộc sống của tôi.” Về mặt cô thờ ơ, không thay đổi sắc mặt mở cửa ra rồi đi ra ngoài.

...

Cô đi rồi La Khúc Hách điềm tĩnh mở cửa bên, có một người đàn ông mặc âu phục đen đứng đợi đã lâu ở bên ngoài cửa, thấy hần đi ra, người đàn ông kia lập tức cung kính thấp giọng nói: “Thái tử, bên quan tòa và bồi thẩm đoàn...”

“Không cần.” La Khúc Hách thần nhiên khoát tay.

“Vậy cô Chung và nhà họ Chung...” Người đàn ông suy nghĩ, nói năng cẩn thận, “Lần này luật sư do Sở Tư Pháp bổ nhiệm quả thật có bản lĩnh, nửa phiên tòa sau e là... chủ nhiệm Chung thật sự sẽ bị định tội rồi.”

La Khúc Hách vừa đi vừa đưa tay xoa ấn đường, hần đột nhiên mở miệng chuyển chủ đề: “A Nghiêm, cậu đã câu cá bao giờ chưa?”

Người đàn ông lắc đầu, thân thể đi theo sau hần càng cúi thấp hơn.

“Thật ra không khó, thả dây dài, mồi câu phải chính xác, điều quan trọng nhất là phải kiên nhẫn chờ đợi.” Hần đi đến trước cửa tòa án thì dừng lại, nở một nụ cười không rõ ý tứ, “Như thể cá tự nhiên chính là của cậu.”

**

Quan tòa tuyên bố kết quả của phiên tòa, Thẩm Hạnh lập tức hạ giọng hoan hô một tiếng, đứng dậy ôm Thẩm Chấn Thiên bên cạnh, nịnh nọt nói: “Anh mãi mãi là thần tượng của em! Anh là một luật sư tuyệt vời trong ngành pháp luật Hồng Kông!”

Tâm trạng của Dung Tư Hàm cũng rất tốt, cô nhìn Thẩm Hạnh cười nói: “Cách nói chuyện không khác mấy, chị phát hiện em càng ngày càng giống Đường Thốc.”

Chồng hát vợ theo giọng như nhau.

Tại nửa phiên tòa sau, Chung Thành đã bị định tội, quan tòa và bồi thẩm đoàn không cách nào bắt được lỗi hồng gì ở trước mặt Thẩm Chấn Thiên chẳng hề khiếm khuyết, hơn nữa người ngồi trên chỗ dự thính không ra chỉ thị gì cho đến lúc phiên tòa chấm dứt.

Dung Tư Hàm quay đầu liếc nhìn La Khúc Hách, chỉ thấy Chung Hân Dực đứng im lặng nắm lan can ở chỗ dự thính nhìn người có mái tóc bạc trắng bị áp giải trở lại nhà tù, trên mặt Chung Thành mang vẻ thất vọng và bi thương.

Cô thu hồi ánh mắt cúi đầu thu dọn tư liệu, trong lòng cảm thấy người đàn ông tao nhã như thế càng đáng sợ hơn.

Cô không biết hần làm như vậy thật là vì cô, hay là hần đã chuẩn bị thủ đoạn khác từ trước.

“Ông đây hết sức thoải mái! Cho là có chỗ dựa nhưng nào ngờ chỗ dựa thấy chết mà không cứu, chị không thấy gương mặt của người già tạo đi theo phía sau thái tử nhà họ La đi ra

ngoài, gần mà không dám nói gì, bộ dáng y như bị sấm sét đánh trúng.” Thẩm Hạnh xem náo nhiệt xong thì giúp cô thu dọn, sung sướng hừ hai tiếng rồi đột nhiên giào hoạt nói, “Buổi tối đi Lan Quế Phường mở một bàn tiệc ăn mừng thể nào... Mang theo đại mỹ nam nhà chị cùng đi?”

Trong lúc cô nói chuyện thì Thẩm Chấn Thiên đã thu dọn tư liệu xong, lúc này mặt không đổi sắc dời tầm mắt sang đây.

Thẩm Hạnh nào dám nói thêm nữa, sợ tới mức lông mi giật giật, vội vàng khóa miệng mình lại.

“Không được.” Lúc này Dung Tư Hàm đã ôm tư liệu đi ra ngoài, “Lan Quế Phường làm chị bị ù tai, em và anh Thiên đi chơi vui vẻ, chị về trước.”

Thẩm Chấn Thiên vốn cầm chìa khóa xe trên tay muốn đưa cô về. Lúc này anh ta đứng tại chỗ nhìn cô biến mất nhanh chóng ở ngoài cửa tòa án, gương mặt lạnh lùng đã u ám lại khó mà nhận ra, đôi môi mím lại sâu hơn.

**

Lúc về đến nhà, trên bàn cơm canh nóng hổi đều đã dọn xong, cô cời giấy từ trước cửa rồi đi vào phòng khách thì nhìn thấy Phong Trác Luân ngồi trên sofa, đáng vẻ lười biếng gập chân dài xem tivi.

Dung Tư Hàm để chiếc túi trong tay xuống, khi cô khom lưng mang dép khoe miệng không tự chủ được mà cong lên.

Thấy cô đi vào phòng khách, anh đặt điều khiển tivi xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh ôm cô rồi vùi đầu cọ cọ cô, khàn giọng trầm nói hai câu ở bên tai cô.

“Lưu manh.” Cô trừng mắt liếc anh, hai má ửng đỏ đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Lúc ăn cơm, anh ăn từ từ và bắt đầu giờ trò xấu, cả ngày hôm nay ở trên tòa khiến cô mệt mỏi, cô hất anh ra liền giương mắt nhìn anh nói: “Phong Trác Luân da mặt của anh đâu hả? Em cảm thấy bây giờ anh giống như trai bao được bao nuôi đấy.”

Anh ở nhà mỗi ngày, ban ngày ăn ngủ còn buổi tối thì gầy vò cô, ngay cả bút và bản thảo thiết kế cũng chưa từng cầm lên.

“Da mặt là cái gì, có ăn được không?” Phong Trác Luân ngậm đôi đũa trong miệng. Lúc này mắt anh di chuyển qua lại, cười càng thêm quyến rũ, “Phụ bà, trai bao đẹp trai nhất được em bao nuôi, đây là một cơ hội tốt cỡ nào được tận tình phục vụ.”

Bây giờ trên cơ thể của tên khốn kiếp này chỉ viết vài chữ to —— buông đũa đừng ăn cơm, mau đến ngủ với anh đi!

“Rửa chén đi.” Lúc này cô đề đôi đũa xuống, cầm chén chồng chất trước mặt anh, cũng cười, “Ngày hôm nay phụ bà đã thắng kiện, cần nghỉ ngơi thật tốt, việc chân tay làm không được, trai bao, anh ngoan đi.”

Anh nghe xong những lời này của cô thì vẻ mặt ngẩn ra, một lúc lâu mới chậm rãi hỏi: “Vụ án của Chung Thành?”

Cô gật đầu, cũng không để ý anh làm sao biết được.

Ngón tay Phong Trác Luân đặt trên bàn giặt giặt, không hỏi gì nữa, hồi lâu sau anh xem như không có việc gì cầm chén đi vào phòng bếp.

Rửa chén xong đi ra anh lập tức nhanh nhẹn bắt lấy cô đang đang xem phim trên laptop trong phòng ngủ, anh dính sát cô trên ghế nửa ép nửa dụ muốn ôm cô lên giường, bộ phim truyền hình mà Dung Tư Hàm xem đang đến chỗ hay nên tính tình tiểu thư của cô trở dậy, cô rút tay ra khỏi tay anh và mang tai nghe lần nữa, “Phiền chết, tìm người khác đi.”

Trước đây tình cảm nghiêng ngả thì câu nói như thế này giữa bọn họ là rất bình thường, sau khi xác định quan hệ thì không còn xuất hiện nữa. Cô nói xong thì cảm thấy mình lỡ lời, quay đầu lại thấy anh đang khoanh tay còn vẻ mặt đã có chút thay đổi.

“Anh đi tìm người khác, cũng là tạo thuận lợi cho em.” Anh nhìn cô, trên khóe miệng từ từ nhuộm một tia trêu tức, “Sáng hôm nay anh đọc được một câu trên tạp chí rất phù hợp với tình hình, dạy bạn gái kỹ năng tốt, tặng cho người khác làm vợ.”

Dung Tư Hàm nhìn mặt anh im lặng hai giây, cô tháo tai nghe ra khếp máy tính lại, rồi cầm áo khoác để bên cạnh đi ra ngoài.

Phong Trác Luân đứng phía sau cô nhìn cô một đường từ cửa đi ra ngoài, âm thanh cửa chính khếp lại càng rõ ràng trong căn hộ.

Anh đứng tại chỗ cố gắng thả lỏng sự rối rắm ở trong lòng, hồi lâu sau cũng đi nhanh ra ngoài.

...

Dung Tư Hàm ra khỏi khu nhà, cô cắn chặt răng hít sâu một hơi rồi đi một mạch đến bên cạnh bồn hoa trong tiểu khu.

Lúc ăn cơm tối, hai người chỉ đơn giản ngồi cùng nhau ăn cơm, từ trong đáy lòng cô cảm nhận được đó là sự may mắn hiếm có.

Cho dù tương lai có vô vọng và khó khăn thế nào đi nữa, cô có thể dùng sự khoan dung và kiên trì lớn nhất của bản thân để tham lam giữ lấy sự yên tĩnh tốt đẹp này.

Nhưng anh không nên trắng trợn nói ra lời như vậy.

Thời tiết lạnh, gió đêm thổi những chiếc lá mùa thu trên mặt đất phát ra tiếng xào xạc. Cô đang bước đi thì bị người phía sau ôm chặt.

Anh chạy một mạch xuống nên hơi thở có chút dồn dập, dựa vào bên cổ cô thở hổn hển khiến cổ của cô hơi nóng.

“Này anh.” Lúc này đột nhiên bên cạnh có người lên tiếng, Dung Tư Hàm nghiêng đầu thì thấy một khuôn mặt chàng trai khá đẹp đang xách cái túi đứng bên cạnh bọn họ.

Cô cảm thấy chàng trai kia nhìn hơi quen, Phong Trác Luân đang ôm cô liền mờ miệng: “Là nhóc.”

Trong giọng anh mang theo ý cười nhẹ biếng nhác, cô nhờ đèn đường nhìn kỹ, thì ra là cậu nam sinh cao trung ngày đó từng nói chuyện với bọn họ hôm xuất viện.

“Ừm.” Về mặt chàng trai lạnh nhạt, “Bạn gái tôi và hai người ở cùng một tiểu khu, tôi đến tặng đồ cho ba mẹ cô ấy.”

Dung Tư Hàm chột bị sặc, lú lười không nói nên lời.

Chỉ thời gian ngắn như vậy, ngay cả ba mẹ vợ cũng giải quyết ổn thỏa?!

“Không tệ, có phong độ của anh đấy.” Ý cười càng đậm hơn trong giọng nói của Phong Trác Luân.

“Vậy anh còn ở ngoài trời gió lạnh?” Lúc này chàng trai xách cái túi đi về phía khu nhà, âm thanh nhặt nhẻo thật sự nghe rõ ràng trong tiếng gió, “Đồ phụ nữ từ trên giường đổ đến dưới lầu, vậy anh còn phong độ quái gì.”

Cảm giác được toàn thân của người phía sau cứng đờ, gương mặt căng cứng của Dung Tư Hàm bỗng chốc thả lỏng, miệng cố gắng kìm nén nụ cười.

“Em có cảm thấy thẳng nhóc vô lại kia rất giống một người không?” Giọng nói của bạn học Hoa Luân cao ngạo có chút buồn bực.

“Ai?”

“Cậu em rể cận bã của Oa Từ.” Anh rất khẳng định nói.

“Phó Chính?” Dung Tư Hàm suy nghĩ, nín cười gật đầu, “Chính xác.”

Hai người nói hai câu thì không nói gì nữa, cứ dính sát nhau không nhúc nhích đứng bên cạnh bồn hoa.

“Nếu anh tìm người khác cũng chỉ biết tìm Đường Thốc.” Lúc này Phong Trác Luân nhích lại gần gương mặt của cô, giọng nói hơi khàn, “Nếu em tìm, cũng chỉ có thể tìm Đường Thốc.”

Đường ngoặc ngoặc đúng là có nhiều công dụng, có thể dùng được cả hai hướng.

Cô sụp mặt, suy nghĩ có lẽ hôm nay là ngày “chồng bà đi” của anh đến, sự buồn bực trong lòng tiêu tan một chút.

Anh từ phía sau buông cô ra, nhìn gương mặt của cô vừa định dặt tay cô lên đầu thì bỗng nhiên một chiếc xe chạy vào trong tiểu khu.

Chiếc xe kia cách bọn họ không xa thì dừng lại, một người thấp bé từ trên xe nhảy xuống.

Cô gái nhỏ hướng phía sau bọn họ đi tới, khi đi đến trước mặt bọn họ thì dừng lại: “Sao chú không nhận điện thoại? Chú đưa cháu đến Lan Quế Phướng chơi một lần nữa đi.”

Là Milk.

Đôi mắt Phong Trác Luân chuyển động, buông lỏng bàn tay nắm tay cô không nói gì.

Milk thấy anh không trả lời, có chút không vừa lòng chống nạnh, đôi mắt trên gương mặt xinh đẹp trẻ trung kia dòm chuyển nhìn thấy Dung Tư Hàm đứng bên cạnh anh, Milk bỗng nhiên nảy ra ý định, mở miệng nói đùa: “Bạn gái chú có biết quan hệ giữa chú và ba cháu là gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Tinh Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Edit: Sam

Giọng nói khê khàng của Milk nghe ra càng rõ ràng hơn trong bóng đêm, bàn tay Dung Tư Hàm bị buông ra dần dần lạnh thấu lòng bàn tay, ngón tay cô gật gật, ánh mắt âm thầm nhìn nữ minh tinh loli thời đại mới trước mặt.

“Cô ta khẳng định không biết rồi.” Milk thấy thế, trên mặt tràn đầy ý cười hứng thú, “Thật là thú vị, nếu không bây giờ cháu nói hết chuyện cô ta không biết cho cô ta nhé?”

Âm cuối rơi xuống, Dung Tư Hàm rõ ràng cảm nhận được cơ thể Phong Trác Luân đứng bên cạnh đột ngột cứng đờ.

Cơ thể cô ban nãy ấm áp vừa ở trong vòng tay anh giờ dần dần tiêu tan theo làn gió đêm, cô bất giác ôm bả vai của mình, hồi lâu không hỏi gì cả, cô bầm lòng bàn tay nghiêng đầu nói với anh: “Em đi lên trước.”

“Khoan đã.” Phong Trác Luân bất giác vươn tay bắt lấy cổ tay cô, anh cúi đầu nhìn gương mặt cô, đôi mắt cô hơi run rẩy, nhưng vẻ bình tĩnh giấu hết cơn sóng ở đáy mắt.

Cô chính là một người như vậy, cho dù nằm trong thế bị động, ở cục diện hoàn toàn không biết gì, cô đều sẽ tuyệt đối không cho phép bản thân có chút yếu đuối và thất thố.

Anh sợ, nội tâm nhận hết dây vò, cho dù đến một ngày không còn đường đi được, cô cũng vẫn có thể đối mặt như vậy.

Một lúc lâu sau, anh động đậy khoe môi buông lỏng cổ tay cô ra, trên gương mặt anh khôi phục lại vẻ mặt thờ ơ, anh lạnh nhạt nói: “Em lên trước đi, lát nữa anh trở về.”

Dung Tư Hàm rút cuộc không thể kiềm chế khoe miệng mà cong lên nụ cười lạnh, nhẹ nhàng hất tay anh ra, cô chẳng hề quay đầu xoay người đi lên lầu.

“Cô ta rốt cuộc có gì tốt chứ?” Milk đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng cô biến mất trong tòa lầu, Milk nhướn mày nhìn anh, “Cháu thấy cũng vậy thôi, ngoại hình rất xinh đẹp, có điều cũng không đến nỗi giống ruồi bọ không đầu chung tình với cô ta đến nước này chứ?”

“Là hấn gọi cháu tới?” Phong Trác Luân chuyển đề tài, mặt mũi tối sầm.

“Đương nhiên không phải!” Milk vừa nghe được đại từ này thì toàn thân liền run lên, phiên muộn nói, “Cháu thả mỗi ngày ở bên ngoài quay phim cách ông ấy càng xa càng tốt!”

Anh sụp mặt, sau đó cười nhạt: “Vậy ban nãy sao cháu lại nói những lời kia với cô ấy?”

“Đau lòng rồi?” Rốt cuộc Milk vẫn là một đứa nhỏ, cho dù đã có thể dễ dàng boi lội trong giới giải trí vàng thau lẫn lộn, lúc này trên khuôn mặt Milk vẫn hiện ra chút tính hồn mát bướng bỉnh, “Cháu chỉ là thật sự không thể nhìn được đáng về hiện giờ của chú, chú đã biết rõ ràng... tại sao còn muốn tiếp tục, không sớm cắt đứt sạch sẽ với cô ta? Phải chờ tới một ngày

chú không còn sức tự giải thoát, bị hủy hoại hoàn toàn sao? Hay là chú chỉ muốn dùng điều này để khiêu khích?”

Thấy sắc mặt anh thần nhiên không nhìn ra vui giận, Milk nhủ vậy, càng vội vã hô to với anh: “Phong Trác Luân, chú thật sự không muốn sống nữa ư?! Hiện tại dù cho chú trở về Pháp sống một mình cũng được, chú ở đó tự do tự tại nhiều năm như vậy, muốn câu cô gái nào mà không được? Tại sao nhất định phải là cô ta chứ?”

Đúng vậy, vì sao nhất định phải là cô chứ?

Thời gian sẽ không ngừng lại bởi vì thiếu cô, tại sao nhất định phải vì một người mà ép chính mình đến tình cảnh này? Trước đây anh chơi đùa như vậy có cái gì là không qua được, có cái gì không nằm trong lòng bàn tay lại có thể cứng rắn chạy thoát?

Anh làm sao biết thật lòng quan tâm đến một điều, hoặc là hứa hẹn với một người.

“Quả thực.” Im lặng một hồi, Phong Trác Luân cười nhạt nhẽo với Milk, “Tóc vàng mắt xanh, eo thon ngực vênh, cực kỳ gọi cảm... đều được cả.”

“Cái này đúng rồi!” Milk hình như nhẹ nhàng thở ra, “Thừa lúc bây giờ còn kịp mà thu tay lại.”

Phong Trác Luân nhếch môi không nói gì.

Lúc này Milk nhón chân vỗ vai anh, đột nhiên toàn thân chấn động sức nhớ gì đó, trùng to mắt nói: “Suýt nữa quên mất việc chính! Ban nãy lúc cháu ra ngoài hình như nhìn thấy trong nhà có bác sĩ ra vào đưa người tới xe cứu thương, chú nói xem có lẽ nào là mẹ chú...?”

Bờ lưng anh cứng đờ, nhìn Milk từ trên cao xuống, khuôn mặt anh lập tức trở nên hơi đáng sợ: “Cháu xác định sao?”

“Lúc ấy có xe chờ nên cháu phải lên, không nhìn kỹ lắm.” Milk lắc đầu, “Vừa nãy cháu mới sai người đi thăm dò, bây giờ chú lên xe cháu, nếu tin tức là thật chúng ta đi thẳng tới bệnh viện kia.”

Mặt mày Phong Trác Luân càng lạnh lùng hoảng loạn hơn, lúc này anh “ừ” một tiếng ngắn gọn, lập tức đi theo sau Milk về phía chiếc xe.

**

Vừa thức giấc, trời bên ngoài đã sáng tỏ.

Dung Tư Hàm nằm một bên giường, bên cạnh vẫn trống trơn, cô vươn tay sờ ra giường lạnh lẽo.

Anh cả đêm không về.

Lúc ngủ cô không đóng cửa sổ, giờ đây bị gió thổi mờ ra một chút, gió lạnh lập tức tràn vào cả phòng, cô xuống giường đi qua đóng cửa sổ lại, tiến về trước mấy bước rồi yên lặng đứng cạnh tủ đầu giường.

Trên tủ đầu giường còn đặt cái cốc của anh, cạnh gối còn đặt áo ngủ của anh.

Cô nhìn đến khi ánh mắt càng lúc càng u ám, lúc này di động đặt ở một bên đột nhiên vang lên.

“Hàm Hàm?” Cô bắt máy, giọng Lý Lị ở đầu dây bên kia nghe ra rất hớn hờ, “Đã dậy rồi à?”

Cô “vâng” một tiếng, giọng trầm thấp, “Mẹ.”

“Con đoán xem hiện tại mẹ đang ở đâu?” Lý Lị thần bí hạ giọng thấp mấy phần.

Trong lòng Dung Tư Hàm đang hết sức phiền hà, cô điều chỉnh giọng nói, điềm tĩnh trả lời một câu: “Không đoán được.”

“Con khẳng định không đoán được!” Lý Lị ngược lại không nhận ra tâm tình xuống dốc của cô, bà tự quyết định tiếp tục, “Bây giờ mẹ vừa xuống máy bay, đã ở Hồng Kông rồi!”

Bàn tay cô cầm di động run lên, ý nghĩ bay nhanh trong đầu óc, có phần không dám tin: “...Mẹ, mẹ nói thật ư?”

“Lừa con làm gì? Nếu không phải sợ con thật sự bị mẹ hù chết thì mẹ sẽ đến thẳng cửa nhà con đấy!”

Tầm mắt Dung Tư Hàm lướt qua, khôi phục lại hô hấp, lúc này cô lập tức dùng một tay cầm quần áo và đồ đạc của Phong Trác Luân đặt ở bên giường cất vào tủ đồ, cô nói với đầu dây bên kia: “Mẹ chờ con một chút, bây giờ con lập tức gọi xe qua đó đón mẹ.”

“Được, không vội.” Lý Lị cao giọng đáp lại, “Còn nhiều người xếp hàng lắm, ra cửa khẩu khẳng định tốn thời gian, mẹ chờ con ở bên ngoài.”

...

Động tác trên tay Dung Tư Hàm giống như đánh giấc, cô dùng tốc độ nhanh nhất cất tất cả đồ đạc của anh trong căn hộ nhét vào va ly anh mang đến, sau đó cầm túi xách chạy ra khỏi nhà.

Xe chạy rất nhanh, chưa đến một lúc đã tới sân bay, cô suy nghĩ thật lâu, lúc vào sân bay vẫn gửi tin nhắn cho anh.

Buổi sáng người qua lại trong sân bay vội vàng, Lý Lị không bắt điện thoại, cô gọi mãi nhìn xung quanh vẫn không nhìn thấy người, trong lòng dần dần hơi lo lắng.

Khi đến cạnh cây cột thì điện thoại rốt cuộc được nối kết, cô cầm di động nói ngay: “Mẹ đang ở đâu? Con không tìm thấy mẹ.”

“Con nhìn đằng trước này.” Trong âm thanh của Lý Lị vậy mà mang theo mấy phần ý cười tinh tế.

Dung Tư Hàm cầm điện thoại đi về trước mấy bước, vừa nhấc mắt lên liền nhìn thấy trong tiệm cà phê cách đó không xa, Lý Lị đang ngồi tại chỗ vẫy tay về phía cô, cô thờ phào nhẹ nhõm cúp máy đi qua, khi sắp đi đến thì ánh mắt dời chuyển, bước chân cô lập tức dừng lại.

“Hàm Hàm.” Có người ngồi đối diện Lý Lị, người kia ngồi một mình, bên cạnh không có một tùy tùng nào, ánh mắt nhìn cô vẫn dịu dàng như nước, giống như sáng hôm qua khi ở tại tòa án, “Em đã đến rồi.”

Lý Lị thấy thế, lúc này bà từ chỗ ngồi đứng dậy, mặt mang ý cười đi về phía cô nói: “Lúc mẹ vừa ra cửa khẩu thì chính là cậu La bảo người giúp mẹ ra cửa khẩu mau chóng, còn cùng mẹ ngồi đây chờ con.”

Trên khuôn mặt La Khúc Hách mang theo nụ cười lịch lãm ấm áp trước sau như một, sắc mặt chuyển chú nhìn cô.

Cảm giác lạnh buốt từ ngón chân trèo lên trên cùng, Dung Tư Hàm cắn chặt răng vừa định mở miệng thì hần từ chỗ ngồi đứng dậy, lễ phép nói với Lý Lị: “Bác gái, nếu bác không ngại buổi trưa có thể cho cháu vinh dự mời bác một bữa cơm không?”

Người đàn ông anh tuấn khiêm tốn lịch sự, làm ra bất cứ hành động nào cũng khiến người ta thấy hài lòng thoải mái.

Lý Lị vốn đã quen với trường hợp này, lúc này bà quay đầu tươi cười chế nhạo liếc nhìn con gái mang sắc mặt phức tạp một cái, sau đó bà ung dung gật đầu nói được.

**

Nhà hàng cao cấp hoàn cảnh trang nhã, La Khúc Hách vung tay bao trọn, cả nhà hàng ngoài bọn họ thì không có người khách thứ hai.

Một người là cán bộ cao tuổi làm việc trong cục nhiều năm, một người là con cả gia tộc lớn chỉ tay tung hoành thương trường, lần đầu gặp mặt đối thoại qua lại, trên bàn ăn lại là bầu không khí hài hòa.

Cả quá trình Dung Tư Hàm không nói mấy câu, trên mặt cũng chẳng có biểu cảm gì.

“Bác gái, món ăn có hợp với khẩu vị của bác không?” Lúc này La Khúc Hách đặt đĩa xuống, ôn hòa hỏi người đối diện, “Bác còn muốn gọi thêm món khác không?”

“Không cần.” Lý Lị cười gật đầu với hần, bà nhìn thoáng qua Dung Tư Hàm ở bên cạnh, thân thiết bóp bờ vai cô, “Hàm Hàm, người con có phải không thoải mái không? Sao con ăn ít vậy?”

“Không ạ.” Cô lắc đầu, “Con không có khẩu vị thôi.”

La Khúc Hách cũng nghe rõ lời cô, lúc này hần lập tức vẫy gọi nhân viên phục vụ tới đây tính tiền.

“Không cần.” Hần vừa muốn đưa thẻ cho nhân viên phục vụ, cô lập tức giữ tay ngăn lại, cô lấy ra thẻ mình từ trong túi xách.

“Hàm Hàm, trước đó đã nói ở sân bay bữa cơm này là do tôi mời bác gái.” Gương mặt hần mang ý cười, trong giọng nói còn mang theo một tia thân thiết rõ ràng.

“Không cần làm phiền anh La nữa.” Cô nghe xong lời hần, vẻ mặt càng xa cách hơn, cô bảo nhân viên phục vụ lấy đi thẻ của mình, “Anh đến sân bay đón mẹ tôi, ân tình này đã không biết làm sao để trả, còn thêm bữa cơm này, không phải là muốn tôi bán nhà để trả sao?”

Lời nói cô mang hàm ý khác, ngay cả Lý Lị cũng nghe ra, La Khúc Hách thu lại tấm thẻ của mình, vẫn là nụ cười ôn hòa: “Vậy rồi cuộc là tôi làm điều thừa rồi.”

Lúc này Lý Lị hơi oán trách liếc nhìn Dung Tư Hàm một cái, bà bình thản nói với hần: “Cám ơn cậu.”

“Bác gái khách sáo rồi.” Hần lắc đầu, nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, giống như đang nói chuyện vụn vặt, “Ân tình khó đền, lòng người càng khó bù đắp, chuyện đã để vượt mất, cháu có hối hận cố gắng có khả năng bao nhiêu cũng chẳng có chút tác dụng, chỉ khiến người ta chán ghét.”

Lý Lị cười nhạt, gật đầu không nói gì thêm, Dung Tư Hàm nhìn thấy trên khuôn mặt tuấn tú của hần thoáng hiện vẻ đau buồn, mày cô càng nhíu càng chặt.

...

Từ nhà hàng đi ra, La Khúc Hách đứng ở một bên đích thân giúp bọn họ đón xe, người đàn ông tuấn tú cao lớn đứng ở ven đường, các cô gái không ngừng quay đầu nhìn lại, lúc này Lý Lị kéo Dung Tư Hàm đến bên người, bà cau mày hỏi cô: “Hàm Hàm, rồi cuộc con sao thế? Vì sao phải dùng thái độ như vậy đối với cậu ta?”

“Con nên dùng thái độ gì đối với anh ta?” Cô điềm tĩnh đáp lại, “Anh ta ngay cả bạn bè cũng không tính.”

“Thế à?” Lý Lị quan sát biểu cảm của con gái, lúc này bà gần từng tiếng nói với cô, “Lúc ở sân bay cậu ta cho mẹ biết, con và cậu ta từng ở bên nhau bốn năm trời.”

Con người Dung Tư Hàm lập tức co lại, sắc mặt liền thay đổi.

“Bác gái.” Xe taxi đỗ lại trước mặt hai người, giờ đây La Khúc Hách đi tới trước mặt bọn họ, vươn tay giúp bọn họ mở cửa xe, “Nếu bác và Hàm Hàm đồng ý, mấy hôm sau cháu có thể cùng bác dạo chơi Hồng Kông.”

Cô còn chưa lên tiếng thì lúc này vô tình tầm mắt lướt qua trông thấy phía sau La Khúc Hách có hai người đi tới.

Vóc dáng thấp bé dè xúnt vành nón nhìn thấy có thể nhận ra là Milk, cô gái đang khoa chân múa tay nói chuyện, tươi cười đầy mặt, mà người đàn ông bên cạnh Milk khuôn mặt hết sức anh tuấn, trên mặt treo nụ cười lười nhác mà Dung Tư Hàm quen thuộc nhất.

Đó là Phong Trác Luân một đêm chưa về.

Bạn đang đọc truyện *Tội Tình Sơ Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Edit: Sam

Phong Trác Luân vốn đang hơi khom lưng lắng nghe Milk bên cạnh nói chuyện, lúc này ánh mắt anh vừa dời chuyển bước chân lập tức ngừng lại.

Đám người qua lại bên cạnh chẳng hề gián đoạn, khu vực trạm xe nhỏ như vậy, tuy cách xa mấy bước lại dường như một khoảng cách sâu không thấy đáy.

Ánh mắt anh lặng lẽ dừng trên khuôn mặt Dung Tư Hàm, thu từng tắc một trọn vẹn vào đáy mắt mình.

Lông mi cô khẽ run, cho dù có che giấu thế nào cũng không thể ẩn đi vẻ dao động dễ nhìn thấy kia.

Người đàn ông mặc âu phục màu đen đứng trước người cô có lẽ cũng chú ý tới tầm mắt cô, hần xoay người lại mặt đối mặt với anh.

Người đàn ông cao lớn anh tuấn, trên khuôn mặt vẫn lộ ra ý cười dịu dàng ôn hòa, hần chẳng hề hoang mang nhìn vào mắt anh.

Phong Trác Luân đứng tại chỗ không động đậy chút nào, anh nắm chặt bàn tay, vẻ mặt dần dần trở nên hồ hững lạnh băng, Milk ở bên cạnh khi nhìn thấy La Khúc Hách thì lập tức theo bản năng lùi một bước tới sau lưng anh, vờn tay nhẹ nhàng túm lấy góc áo anh.

“Hàm Hàm, đây là bạn em à?” Mấy giây giằng co im ắng, lúc này La Khúc Hách nghiêng đầu hỏi Dung Tư Hàm ở phía sau, trong âm thanh êm dịu mang chút thân mật.

Dung Tư Hàm không có biểu cảm gì, cô chẳng nhìn lại Phong Trác Luân mà mở ra cửa xe taxi để Lý Lị ngồi vào, còn mình thì ngồi vào sau đó rồi đóng cửa xe.

La Khúc Hách thu hồi ánh mắt, hần xoay người cũng ung dung mở ra cửa xe ghé lái phụ, nói địa chỉ với tài xế, hơi khom người cũng ngồi xuống.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, xe taxi nhanh chóng biến mất trong dòng xe cộ như thoi đưa.

Bấy giờ Milk rót cuộc thờ phào nhẹ nhõm, từ phía sau Phong Trác Luân lùi một bước, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt anh Milk lập tức sợ tới mức ngay cả nói cũng chẳng dám.

Thật đáng sợ, bình thường anh là một người tùy tính, trên mặt vĩnh viễn không thấy rõ vui giận, giờ phút này khuôn mặt anh lạnh như băng chẳng hề có chút độ ấm nào.

“Này.” Milk kéo tay áo anh, dè dặt hỏi, “Còn ăn cơm không?... Hoặc là tự chú quay về căn hộ nghỉ ngơi đi?”

Cả đêm đều đứng ở bệnh viện, Milk còn ngủ một giấc trên giường bệnh bên cạnh, anh thì gần như không chợp mắt.

“Không cần.” Trong đôi mắt anh có thứ gì đó hoàn toàn tối sầm, anh cong khoe môi nhạt nhẽo ý bảo Milk tiếp tục đi về phía trước, “Cùng cháu ăn cơm, sau đó tôi trở lại bệnh viện.”

Anh làm sao có thể ôm may mắn đối với mình chứ?

Từ trước đến nay cũng chưa nhận được, luôn luôn bị đập tan, hiện tại không sớm một phút, không muộn một giây, mọi thứ đều tan tành như anh đoán trước, ngay cả chút sức chống chọi cũng chẳng thể tồn tại.

Tựa như ban nãy vừa nhận được tin nhắn của cô vậy.

“Sau khi thu dọn xong đồ đạc của anh thì em sẽ giúp anh gửi về, chia tay đi.”

.....

Trên xe taxi không ai nói chuyện, Dung Tư Hàm vẫn im lặng nhìn ngoài cửa sổ xe, lúc này chỉ nghe Lý Lị thấp giọng hỏi bên tai cô: “Chàng trai vừa gặp được trên đường có phải là phù rể hôm Lục Lục kết hôn lần trước không?”

Phó trưởng ban Lý luôn có trí nhớ rất tốt, nửa phần cũng không nhận sai, cô bấm chặt lòng bàn tay hòa hoãn cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, nhẹ giọng “Vâng” một tiếng.

“Vậy sao con không chào hỏi với cậu ta?” Lý Lị cảm thấy hơi lạ, “Hai đứa không phải cũng là bạn ư?”

“Không quen thân lắm.” Tay cô run rẩy, hồi lâu sau chỉ thản nhiên thốt ra bốn chữ.

Lý Lị chẳng hoài nghi gật đầu, sau đó thờ dãi: “Cô bé ban nãy là bạn gái của cậu ta à? Tuổi còn nhỏ quá, trông chừng mười lăm mười sáu thôi, cái này cũng kỳ cục quá đi.”

Cô nghe được khuôn mặt càng u ám thêm mấy phần.

La Khúc Hách ngồi ở phía trước, ánh mắt vẫn thông qua tấm gương phản chiếu để ý tới sắc mặt của cô, lúc này xe đỗ lại dưới lầu căn hộ, sau khi xuống xe hần tự mình giúp Lý Lị xách hành lý, khiêm tốn nói lời từ biệt với Lý Lị.

“Mẹ.” Dung Tư Hàm giao chìa khóa trong tay cho Lý Lị, “Mẹ lên trước chờ con, con sẽ lên ngay.”

Lý Lị gật đầu, tỏ vẻ hứng thú liếc nhìn cô và La Khúc Hách, sau đó bà xách hành lý đi vào tòa nhà.

“Tôi xin lỗi.” Xung quanh tĩnh lặng, La Khúc Hách đứng trước mặt cô, lúc này thong thả cất tiếng, “Tôi biết những việc tôi làm hôm nay đã ảnh hưởng đến cuộc sống của em.”

“Nhưng tôi không thể khống chế, tôi không thể nào kiểm chế bản thân làm những việc này, cho dù tôi biết sẽ càng khiến em chán ghét.” Dừng một chút, sắc mặt hần trịnh trọng, nghiêm túc mà âm trầm, “Tôi chỉ có thể bắt tay từ chỗ mẹ em, có một phần vận cơ hội, tôi cũng bằng lòng làm vậy.”

Thấy cô đứng tại chỗ không nói gì, hần nói lòng cà-vạt nói tiếp: “Từ trước đến nay tôi chưa từng thân thiết với bất cứ người phụ nữ nào ngoài em ra, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy.”

“Hàm Hàm, em hãy cho tôi một cơ hội nữa đối xử tốt với em, được không?”

Người đàn ông đứng đầu Hồng Kông thốt ra từng chữ rõ ràng, tình sâu ý nặng, xung quanh chẳng có bất cứ tùy tùng nào, cứ vậy đứng lẻ loi trước mặt cô, hạ thấp mình đến khiêm nhường, giọng điệu gần như cầu xin.

Hần là không có một cô gái nào sẽ không động lòng.

“La Khúc Hách, thực ra tôi rất bội phục anh.” Hồi lâu sau, Dung Tư Hàm lùi về sau một bước, “Anh vĩnh viễn có khả năng khống chế một chút thật tình, quang minh chính đại thốt ra lời nói không có câu nào là thật.”

“Hai năm trước sao anh lại không thể khống chế đi tìm tôi?” Cô cười lạnh nói, “Để tôi giúp anh trả lời nhé, bởi vì hiện tại nhà họ Chung bắt đầu xuống dốc, anh coi Chung Thành là đồ

vứt đi, Chung Hân Dục không còn giá trị lợi dụng với anh.”

Hân không trả lời thẳng, ngược lại nói: “Chữ tín dùng hết cũng có một ngày chuộc lại, tôi chỉ biết hiện tại tôi sẵn lòng không tiếc mọi thứ để em trở về bên tôi lần nữa.”

“Trở lại bên cạnh anh tiếp tục bị anh coi là kẻ thứ ba được bao nuôi ư?” Cô gần từng tiếng nói, “Trước đây bao nuôi bốn năm, lần này anh định bao nuôi bao lâu? Tám năm?”

La Khúc Hách nhú mày, không lên tiếng.

“Đừng dùng thời gian quý giá của anh để diễn trước mặt tôi nữa.” Dung Tư Hàm mỉm môi, sắc mặt mỗi một, “Anh không mệt, nhưng tôi thì mệt rồi.”

**

Lúc trở về căn hộ, Lý Lị đang mở va ly thu xếp đồ đạc, thấy cô trở về bà lập tức dừng lại việc trong tay, kéo ra cái ghế cạnh bàn ăn, bà nhướn mày với cô.

Đáy lòng Dung Tư Hàm âm thầm thờ dài một hơi, lúc này cô bỏ túi xuống, đi tới ngồi đối diện bà.

“Hàm Hàm, con thành thật nói với mẹ trước đi, mấy năm con đến Hồng Kông đã từng có mấy người bạn trai?” Sắc mặt Lý Lị không nhìn ra vui giận, âm thanh không cao không thấp.

Cô động khước miệng, chậm rãi đáp: “Hai người, đều chia tay rồi.”

Lý Lị hít sâu một hơi: “Con chưa bao giờ nhắc tới chữ nào với mẹ và ba con.”

Cô cụp mắt, ngón tay xoắn chặt, không biết phải nói gì.

“Mẹ thực sự không ngờ.” Lý Lị thấy cô chẳng nói gì, lúc này bà nhích người tới gần, “Con có biết không hôm nay cái cậu kia nói với mẹ con và cậu ta ở bên nhau bốn năm, hy vọng mẹ có thể giúp cậu ta xin con tha thứ lần nữa, con có biết mẹ có cảm giác gì không?”

“Đầu tiên mẹ mặc kệ bối cảnh của người này, nhân phẩm phương diện khác thế nào, giữa cậu ta và con đã từng xảy ra chuyện gì.” Trong lời nói Lý Lị đã mang chút tức giận, “Trong lòng mẹ chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, sự hiểu biết của mẹ về con gái mình còn không bằng một người ngoài.”

Dung Tư Hàm nghe vậy trong lòng càng ngày càng chua chát, cô cắn môi nhắm mắt.

Nữ cán bộ giỏi giang từng trải bóp mi tâm, trong giọng nói dần dần mang theo một tí mệt mỏi: “Lúc trước ba mẹ hy vọng con không ở dưới sự trợ giúp và che chở của ba mẹ, dựa vào sự cố gắng của bản thân đối mặt với từng chuyện xảy ra trong cuộc sống của con, lăn lộn mài giũa tính tình nuông chiều từ bé của con. Hai năm học nghiên cứu sinh, công việc...con đều làm tốt từng việc, chưa từng khiến mẹ thất vọng.”

“Nhưng mẹ đã quên mất điều nên được chú ý và dạy dỗ con gái nhất.” Lý Lị nhìn con gái mình, “Mẹ luôn thừa áp đặt quyết định của mình cho con, chỉ hy vọng con dựa theo tiêu chuẩn và yêu cầu của mẹ tìm một chàng trai tốt, tuân tữ mà tiến kết hôn lập gia đình, nhưng mẹ lại hoàn toàn không nói với con nên làm sao đối đãi với tình cảm... Mẹ cảm thấy mình rất thất bại.”

“Con xin lỗi.” Hốc mắt cô dần ửng đỏ, “Mẹ, là con gạt mẹ và ba, là vấn đề của bản thân con, không có liên quan tới mẹ.”

Từ nhỏ tuy rằng Lý Lị và Dung Thành rất ít khi quản giáo cô, đa số thời gian bận công việc và xã giao, nhưng chỉ cần hai người được nghỉ ngơi là cố gắng dành thời gian ở cùng cô, tự mình dạy dỗ cô, bọn họ cho cô cuộc sống đầy ngộ, dạy cô học hành, lễ nghi, tri thức, cũng chiều chuộng quan tâm cô, bọn họ làm ba mẹ tuyệt đối không thể nói không tốt.

Hân là cô đánh giá mình quá cao, sự chịu đựng tám năm qua đều do bản thân cô, bây giờ rốt cuộc sức cùng lực kiệt, không thể trách bất cứ ai.

“Mẹ đặt vé máy bay ngày mai, con theo mẹ về trước.” Sau khi Lý Lị im lặng một lúc lâu, bà bóp nhẹ mu bàn tay cô, “Sau khi về nhà con hãy suy nghĩ kỹ càng, có thể lựa chọn trở về nữa, hoặc là từ nay về sau ở lại thành phố S, con suy nghĩ thế nào về chuyện của mình thì hãy nói với mẹ, được không?”

Lý Lị bình thường phần lớn thời điểm tương đối cứng cỏi, bà chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cô.

Dù sao huyết thống gần gũi, tuy Lý Lị thất vọng về việc cô giấu diếm, nhưng dù sao trong lòng bà càng thương cô hơn.

Thế lực tinh thần của Dung Tư Hàm quá mệt mỏi, vành mắt cô đỏ ngầu hơi gât đầu.

Cô chỉ có ba mẹ.

Tám năm nay đã đến điểm cuối, sự kiên quyết và kiên trì cuối cùng của cô để chống đỡ chính mình rốt cuộc cũng bị chính tay anh làm tan vỡ.

Cô động lòng, nhưng anh ngay cả tình yêu cũng không còn sức để cho nữa.

**

Người đại diện của Milk đến nhà hàng đón Milk tới cuộc họp báo buổi chiều, một mình Phong Trác Luân quay về bệnh viện, tới tầng trệt khu điều trị.

Tại cửa có hai người đàn ông mặc âu phục đen canh gác, thấy anh đi tới, hai người đều bước sang bên cạnh một bước kêu một tiếng “cậu Phong”; một người trong đó vươn tay giúp anh mở cửa.

Nằm trên giường bệnh là một người đàn bà trung niên tướng mạo xinh đẹp, bên cạnh có mấy vị bác sĩ đang hết lòng giúp bà kiểm tra, người đàn bà mê mẩn cả đêm vừa mới tỉnh dậy, lúc này hơi dựa vào gối, khuôn mặt tái nhợt, không có chút màu máu.

Nghe được tiếng mở cửa người đàn bà hơi mở mắt ra, nhìn thấy anh tới, khước miệng bà dùng sức kéo ra một nụ cười dịu dàng.

“Trác Luân.”

Bước chân Phong Trác Luân khựng lại, anh không lên tiếng đáp lại, lúc này đi đến mép giường chậm rãi ngồi xuống.

“Tình hình kiểm tra thế nào?” Lúc này anh ngừng đầu lạnh nhạt hỏi bác sĩ ở một bên.

“Sau lần phẫu thuật vào mấy năm trước, kết quả kiểm tra định kỳ hằng năm đều tốt, nhưng mà...”

“Đừng bày ra bộ dạng ông báo cáo với anh ta.” Phong Trác Luân nhủ mầy, ngữ khí khác với vẻ thờ ơ thường ngày.

“Chẩn đoán chính xác là tái phát, hơn nữa...” Bác sĩ đành phải đưa báo cáo trong tay cho anh, có phần muốn nói lại thôi nhìn người đàn bà nằm trên giường, hình như đang cố gắng cân nhắc câu chữ.

“Ông nói đi, không sao.” Người đàn bà ôn hòa lên tiếng.

Phong Trác Luân im lặng xem báo cáo trong tay, trên khuôn mặt nhìn không ra vui giận.

“Các người không phải có tiếng là đoàn điều trị chuyên nghiệp nhất sao?” Anh nở nụ cười khinh khi, “Không phải nói hiệu quả điều trị còn tốt hơn so với nước ngoài? Bây giờ tái phát, các người định chữa trị thế nào hả?”

“Thái tử nói đối với chứng ung thư thời kỳ cuối nên giảm bớt đau đớn, quá trình điều trị không cần quá nặng nề.” Bác sĩ bên cạnh bình tĩnh bổ sung.

“Anh ta bảo ông đập đầu vào tường ông cũng làm phải không?” Anh nghe được càng cười tươi hơn, vươn tay ném bảng báo cáo lên tủ đầu giường, “Sao các người không nói thẳng ra là không cần điều trị, trực tiếp lấy thuốc diệt chuột độc chết đi?”

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Edit: Sam

Mặc dù anh không mang khí thế lạnh băng u ám bức ép người khác, nhưng lời nói sắc bén hờ hững lại thực sự khiến cho mấy vị bác sĩ không dám thờ ơ.

Sắc mặt của người đàn bà nằm trên giường hơi phức tạp, ánh mắt bà nhìn Phong Trác Luân chăm chú, bà muốn chạm vào ngón tay anh tỏ ý anh đừng nói nữa, nhưng anh thu về ngón tay tránh đi.

“Cậu Phong, bệnh của Phong phu nhân tái phát cậu gán ép trên đầu chúng tôi, chúng tôi cũng hết cách, việc chúng tôi có thể làm là cố gắng hết sức tiến hành điều trị, quan trọng là phải đề trạng thái tâm lý của Phong phu nhân thoải mái, có thể phối hợp với chúng tôi, chúng tôi mới có khả năng kéo dài thời gian.” Một vị bác sĩ đeo mắt kính lúc này miễn cưỡng cất tiếng.

Càng lắng nghe Phong Trác Luân càng thấy nực cười, anh nhướn mày nhìn bọn họ chẳng nói lời nào.

“Phong phu nhân.” Lúc này một nữ bác sĩ dò hướng về phía người đàn bà trên giường bệnh, “Xin hỏi bà muốn ở lại bệnh viện tiến hành trị liệu hay là về nhà tĩnh dưỡng trị liệu?”

Người đàn bà nghiêng đầu liếc nhìn Phong Trác Luân một cái, bà vừa định lên tiếng thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra.

“Thái tử.”

La Khúc Hách từ ngoài sảnh bước vào, mấy vị bác sĩ vừa thấy hắn đến vội vàng thờ phào một hơi, cùng cung kính chào hỏi hắn, sau đó toàn bộ đều lui ra trước.

Hắn động dậy ngón tay, A Nghiêm đi theo bên cạnh hắn cũng lui ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

“Di Du, xin lỗi tôi đã đến muộn.” La Khúc Hách đứng cạnh giường bệnh, hơi khom người, mặt mày ôn hòa cúi đầu nhìn người đàn bà, “Ngoại trừ nhóm bác sĩ ban nãy lúc trước chăm sóc di quen thuộc với bệnh tình của di, hiện tại tôi ra nước ngoài mời sang vài vị bác sĩ tốt nhất, sáng mai sẽ đến, di hãy yên tâm, quá trình điều trị và thuốc men sẽ không quá nặng nề, di yên tâm phối hợp với bọn họ là được rồi.”

Phong Du trên giường bệnh sau khi lắng nghe hắn nói xong thì ánh mắt bà dịu dàng, gật đầu với hắn.

“Về ba, ông ấy bàn xong chuyện làm ăn thì sẽ quay về Hồng Kông, đợi ngày mai ông ấy qua đây, sau khi xem tình huống của di thì sẽ đón di trở về.” Hắn nghiêm nghị nói, “Di ở trong nhà, mọi người đều có thể chăm sóc, bác sĩ cũng có thể chờ đợi bất cứ lúc nào.”

Từ khi La Khúc Hách tiến vào phòng bệnh thì Phong Trác Luân chẳng nói câu nào nữa, lúc này anh đẩy ghế ra sau, đứng dậy đi về phía cửa phòng bệnh.

Phong Du muốn động dậy nhưng không có sức, bà chỉ có thể nhìn bóng lưng anh gọi anh lại: “Trác Luân, con đi đâu?”

“Không trở ngại hai người mẹ con tình thâm.” Phong Trác Luân dừng bước, quay đầu nhìn bọn họ, anh cười hờ hững, “Dựa theo những lời bác sĩ vừa nói, chỉ cần các người một nhà đoàn tụ thì trạng thái tâm lý của bà tốt rồi, đi đâu điều trị, làm sao điều trị, hiệu quả đương nhiên rất tốt rồi.”

Lời anh không nặng, nhưng Phong Du nghe được sắc mặt đã tái nhợt giờ đây càng không có màu máu, ánh mắt bà khẽ run nhìn anh, khóe miệng mấp máy nhưng không thốt ra lời nào.

“Di Du, di vừa giải phẫu xong, lúc này đừng nên cố gắng hoạt động quá nhiều thì tốt hơn.” La Khúc Hách điềm tĩnh ung dung cất tiếng dặn dò, hắn lấy ra cái gối tựa trên lưng giường, diu bà cẩn thận hơi ngồi lên.

Phong Trác Luân nhìn điệu bộ quan tâm của hắn, khéo léo giấu giếm, ra về người con có hiếu.

“Buổi tối tôi còn có một bữa tiệc, tôi đi trước, ngày mai tôi và ba cùng nhau sang đây thăm di.” La Khúc Hách ôn hòa nói xong, vươn tay đắp chăn cho bà, “Di nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Được, cháu bận việc của mình đi.” Phong Du dịu dàng đáp lại, ánh mắt vẫn dừng tại trên người cách đó không xa.

La Khúc Hách thấy thể cong lên khóe môi cười đi tới cạnh cánh cửa, lúc đi qua bên người Phong Trác Luân hắn khựng bước chân, dừng lại.

Chiều cao hai người đàn ông gần như tương đồng, một người thân hình mảnh khảnh, một người cân đối cường tráng, khuôn mặt tinh xảo khôi ngô, gần như khó mà phân biệt ai hơn ai.

Ba tiếng trước tại ven đường đông người ồn ào, bọn họ cũng đối diện như vậy, người lạ tương đồng.

“Quả thật chỉ có đi Du gặp chuyện cậu mới có thể hiện thân một lần.” Lúc này La Khúc Hách hơi khẽ sát khuôn mặt anh, nở nụ cười ôn hòa đối diện anh, “Nếu hiện thân rồi vậy thì chăm sóc đi ấy cho tốt, bệnh tình tái phát tình huống cấp bách, nói không chừng cậu đi lần nữa không quay đầu lại thì sẽ vĩnh viễn xa cách.”

Sau khi nghe xong Phong Trác Luân nhí nhảnh khoe miệng, trên khuôn mặt cũng treo nụ cười lười nhác vô vị thường ngày, nhưng trong ánh mắt chẳng có độ ấm nào: “Cảm ơn đã quan tâm”

Hai câu nói giao chiến, mỗi một tác không khí dường như bị đông lại. Vài giây im lặng như chết.

Tầm mắt giao nhau, La Khúc Hách không nói thêm gì nữa, xoay người vững bước ra khỏi phòng bệnh.

“Có phải như thế này mẹ sẽ vui sướng hay không?”

Trong phòng bệnh không còn ai khác, Phong Trác Luân đi mấy bước về bên giường, anh nhìn Phong Du mang giọng điệu châm chọc nói: “Mỗi người ở bên cạnh mẹ ở cùng mẹ, thỏa mãn nỗi lòng không đầy của mẹ, hai bên còn yêu thương lẫn nhau.”

Phong Du đang nhìn anh tỉnh tã, sau khi nghe xong hốc mắt bà hơi đỏ lên, bà muốn nói gì đó nhưng bắt đầu cất tiếng thì ho lên, hồi lâu sau lại ho ra một búng máu.

“Trên thế giới hẳn là không có đứa con bất hiếu thứ hai giống như con, có phải không.” Ánh mắt anh ảm đạm nhìn vết đỏ sẫm trên tấm chăn trắng như tuyết, anh đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, “Sau khi mẹ nguy cấp có khả năng mắc bệnh không thể chữa khỏi thì đứa con ngược lại một mình cao chạy xa bay, thậm chí đã trở lại cũng không thèm nhìn lấy một cái.”

“Mẹ có biết con hận mẹ bao nhiêu không?” Anh nhí nhảnh khoe miệng, sau đó cười càng tươi hơn, “Gần như căm ghét đến cực điểm”

Trên khuôn mặt gần như không khác mấy với Phong Du có một ít cảm xúc.

Phong Du ngồi trên giường nhìn anh chẳng hề quay đầu ra khỏi phòng bệnh, bàn tay dính máu của bà từ từ giờ lên che kín khuôn mặt.

Lý Lệ đã tới Hồng Kông vài lần, giờ đây thu dọn sơ hành lý, rồi xuống lầu tới siêu thị lân cận mua chút đồ ăn định ở nhà nấu bữa tối.

Dung Tư Hàm bỏ quần áo và đồ dùng tùy thân của mình vào va ly để ngày mai quay về thành phố S, lúc này cô trở về tù chứa đồ dọn ra đồ đạc của Phong Trác Luân.

Hồi sáng nhét vào quá vội vàng, đồ bên trong còn lộ ra một chút ngoài va ly, cô dè dặt va ly lại, lấy ra mấy thứ nhét lung tung, lặng lẽ xếp vào lần nữa.

Kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt, quần áo... Mỗi một thứ dường như còn lưu lại hơi thở trên người anh, cô cup mắt xếp xong cái quần cuối cùng, bỗng nhiên nhìn thấy trong túi quần lộ ra một góc màu trắng.

Cô chợt nảy sinh ý nghĩ, bàn tay đã không tự chủ được rút ra thứ màu trắng kia.

Sắc trời dần tối sẫm, cô ngồi xồm tại chỗ im lặng thật lâu, rồi đứng dậy bỏ thứ kia vào trong túi của mình, kéo va ly lại rồi xách lên.

Đường Thốc mau chóng bắt máy, bạn học ngốc nghếch ghen tị huyết sát lập tức cao giọng đùa giỡn ở đầu dây bên kia: “Trước hết đừng nói, để tôi đoán xem là bạn Hoa Luân hay là bạn Maruko nhà anh ấy đây?”

Dung Tư Hàm cứng họng một lúc, cô hít sâu một hơi.

“Tôi đoán ra rồi!” Lỗ mũi Đường Thốc hướng lên trời: “Anh khẳng định là Hoa Luân rồi! Nhóc Maruko bị anh ăn sạch ở trên giường ngủ chết rồi nên anh mới có thể nhớ tới tình yêu cũ là tôi đúng không?! Đúng không?!”

Cô bị biểu hiện ngốc đến trời đất chứng giám của người này khiến cho hoàn toàn mất kiên nhẫn, hồi lâu sau cô bình tĩnh thấp giọng nói: “Anh tới khu nhà của tôi một chuyến, tôi đưa đồ của anh ấy cho anh.”

Vừa nghe được giọng cô, người ở đầu dây bên kia đột nhiên im lặng giống như bị bắn chết, qua cả buổi mới run rẩy đáp lại một câu: “...Tại sao tôi luôn là người bị thương! Hai người... hai người lại làm sao hả?”

“Chúng tôi chia tay rồi.” Dung Tư Hàm ngắt lời anh ta, nói xong thì cúp máy ngay, cô xách va ly cầm chìa khóa xuống lầu.

Bóng đêm kéo tới mỗi một góc trong thành phố, gió lạnh mùa thu từ nơi không có quần áo che chắn chậm rãi xuyên thấu mỗi một bộ phận cơ thể con người, Dung Tư Hàm xách va ly đứng ở dưới lầu, về mặt buồn rầu lạnh lùng.

Nhưng người đợi tới lại không phải Đường Thốc.

“Lần này là muốn chia tay thực sự phải không?”

Trên người Phong Trác Luân vẫn mặc quần áo tối hôm trước khi ra ngoài, lúc này anh vươn tay nhận lấy va ly cô xách trong tay, anh cố hết sức thu lại vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt, cong khoe miệng: “Đề anh nghĩ xem... cảnh tượng này đã xảy ra mấy lần rồi? Lần trước là em lấy đồ đạc từ chỗ anh, lần này là anh cầm đồ đạc bị đuổi ra khỏi chỗ ở của em, lần này coi như hòa.”

Khuôn mặt anh vẫn xinh đẹp như vậy, cách nói chuyện như vậy, nụ cười vẫn vậy.

“Về đề nghị chia tay em đưa ra trong tin nhắn hồi sáng, anh không có ý kiến.” Anh không dấy đưa, “Em còn có gì không rõ muốn hỏi anh không?”

“...Không có.” Cô nhìn anh, một sợi dây cuối cùng trong đáy lòng cất tiếng đứt đoạn, cô thu lại bàn tay trong túi áo dần dần nắm chặt vải vóc, cũng ung dung cười cười, “Anh cũng có điểm không rõ ràng à.”

Phong Trác Luân nhìn khuôn mặt điềm tĩnh vững vàng của cô, trái tim tựa như bị một sức lực khổng lồ vô nát từng tác một, rốt cuộc đành nhắm mắt khép lại.

“Không có.” Anh cười càng sâu hơn, đường cong ánh mắt xinh đẹp, “Cho dù thời gian có ngắn bao nhiêu, suy cho cùng anh cũng chính thức yêu đương làm bạn trai bạn gái với Dung tiểu thư, bây giờ hợp tan vui vẻ, không cảm thấy có gì không ổn.”

Thấy cô chẳng nói gì, lúc này anh buông lỏng cần kéo va ly, nhẹ nhàng vươn hai tay về phía cô: “Anh đoán em chắc là cũng không cần anh thiết kế nhẫn kim cương kết hôn cho em, cái

này coi như là quà chia tay.”

Bên tai là tiếng gió hơi chói tai, trước mắt Dung Tư Hàm rung rung ánh nước, thật lâu sau bước chân cô di chuyển liền bị anh ôm vào lòng.

Khuôn mặt cô vui trong lồng ngực anh gần như hít thở không thông, chỉ nghe được nhịp tim anh đập từng tiếng ngày càng dồn dập, sự ẩm ướt trong hốc mắt của cô không thể kiềm chế mà dần dần dính trên áo sơ mi của anh.

Thật lâu sau, Phong Trắc Luân nhẹ nhàng buông lỏng cánh tay, xoay người khom lưng xách hành lý lên.

Cô giờ tay lau mặt, bình tĩnh cất tiếng: “Ngày mai em cùng mẹ quay về thành phố S, có lẽ sau này sẽ không trở về Hồng Kông nữa.”

Bàn tay anh nắm cần kéo va ly run lên, hồi lâu sau anh nhìn khuôn mặt nghiêng của cô gật đầu, dùng giọng điệu như bạn bè bình thường nói: “Hôm nay qua rồi, còn có ngày mai, cho dù ở nơi nào, chỉ cần sống vui vẻ là tốt rồi.”

Cô đã từng nghe lời nói sắc bén châm chọc của anh, từng nghe lời ni non tràn đầy tình cảm của anh, nhưng chưa từng nghe qua anh như bây giờ, câu chữ trong xa cách mang theo đoạn tuyệt.

Tựa như đã tuyệt vọng tâm như tro tàn.

“Ừm, không có anh còn có người khác.” Cô nói theo, dồn ép nước mắt vòng vo trong hốc mắt, “Em sẽ không để chính mình sống khó chịu, em biết anh cũng vậy.”

Anh không nhìn cô, cong lên khóe miệng cười, xách hành lý bước xuống bậc thang.

Chân trời tối tăm chìm xuống, ngoại trừ ánh sao trong trời đêm thì không còn ánh sáng nào khác.

Dung Tư Hàm nhìn bóng dáng anh chậm rãi đi xa, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Cho dù có lâu bao nhiêu thì ngày này cũng sẽ tới, từ lúc bắt đầu bọn họ đã hiểu được.

Từ nay về sau có lẽ không bao giờ gặp lại nữa, không còn liên hệ gì nữa, những triền miên thân mật khi ở bên nhau, tổn thương nghi ngờ, dịu dàng yên tâm, tất cả đều phải hoàn toàn chôn hết thỏa đáng ngày hôm nay.

Tình mộng rồi anh tựa như người qua đường bình thường khác, dễ dàng rời khỏi cuộc sống của mình.

Thế nhưng anh nhất định không biết món quà chia tay mà cô tặng cho anh.

Không phải yêu, không phải hận, không phải oán trách, không phải không nở.

Là từ nay về sau cô không còn khả năng nguyên kiên trì với một người mà không cần hứa hẹn.

Là từ nay về sau cô rút cuộc không thể mong muốn cùng bất cứ ai ở bên nhau lâu dài.

Sự thành tâm thật ý mà cô cho anh, rút cuộc không thể cho người thứ hai ——

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Edit: Sam

Chuyến bay từ Hồng Kông trở về không gặp bất cứ chậm trễ nào, tới thành phố S đúng giờ.

Dung Tiễn nghe nói Dung Tư Hàm cùng Lý Lị trở về, sáng sớm đã kéo Cù Giản sang nhà họ Dung chờ Dung Tư Hàm trở về, sau khi bọn họ tới thì bố mẹ Dung Tiễn cũng qua đây.

Hiếm khi gia đình hai anh em đều ở đây, Dung Thành đích thân xuống bếp nấu ăn tại nhà, Lý Lị cũng giúp đỡ trong phòng bếp, bầu không khí trong nhà rất vui vẻ.

Trên lầu, Dung Tiễn giống như cái đuôi nhỏ đi theo sau Dung Tư Hàm, vĩnh viễn không ngừng trò chuyện với cô, Dung Tư Hàm vốn định thu dọn đồ đạc trong hành lý, thấy phía sau Dung Tiễn còn kéo theo một người sắp làm bố, cô đành phải bỏ hết mọi chuyện trong tay, để Dung Tiễn ngồi yên trên giường, chuyên tâm trò chuyện với cô em gái.

“Em mang thai có gì không thoải mái không, có chỗ khó chịu không?” Dung Tư Hàm nhìn Dung Tiễn vừa được xác nhận mang thai một tháng, thấp giọng hỏi, “Khẩu vị thế nào?”

Dung Lục Lục khẽ đóng đưa chân, nhún vai tỏ vẻ không gì: “Ăn rất ngon miệng, đưa tới thì ăn thôi, tốt lắm.”

Cù Giản cảm cốc nước ngồi ở sofa bên cạnh, lúc này anh ta thân nhiên cất tiếng: “Vay đêm qua là cô nào cho gì cũng không ăn, bướng bỉnh ồn ào khóc lóc nói muốn nôn mửa, còn bắt anh ba giờ sáng đi mua khoai nướng?”

“Này!” Bạn học phụ nữ có thai bị vạch trần trước mặt chị gái lập tức không thể bình tĩnh, từ giường đứng bật dậy đi qua giờ tay đánh chồng.

Cù Giản đề ý đưa con trong bụng, hai tay che chở mặc Dung Tiễn ra tay, rồi anh ta nói với Dung Tư Hàm ở phía sau vợ mình: “Em có cảm thấy tính tình cô ấy hiện giờ càng ngày càng giống một người không?”

Dung Tư Hàm cười nhẹ nhìn hai người họ, cô nghĩ ngợi rồi đáp: “Con thỏ xù lông của nhà Đan Cảnh Xuyên ư?”

Cù Giản gật đầu, vươn tay nắm lấy Dung Tiễn kéo xuống ngồi cạnh mình: “Hôm qua Oa Tử đã nói với anh hết rồi, vì suy nghĩ cho đứa con của chúng ta, sắp tới không thể để em chơi cùng với thỏ xù lông nữa, trừ phi trong tình huống đều có anh và cậu ta, vậy nên sau này em chỉ có thể tìm Bội Bội.”

Dung Tiễn mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt cầu xin lắc đầu thật mạnh: “Lần trước tới nhà họ Phó, em nằm trên đùi Bội Bội bị Phó Chính thấy được, cái tên lòng dạ hẹp hòi kia lúc ăn bữa tối bỏ thêm hai thìa muối trong com canh của em, còn ném áo khoác của em cho con gái anh ta làm vãi vẽ tranh sơn dầu. Em không đi đâu! Đánh chết cũng không đi!”

Dung Tư Hàm ngồi xếp bằng trên giường, vừa nghe vừa cười: “Vây xem ra vẫn là chỗ chị an toàn nhất.”

“Em cũng muốn chứ!” Dung Tiễn chun môi, “Nhưng chị cũng sẽ quay về Hồng Kông.”

“Không nhất định trở về.” Lúc này cô vươn tay vén tóc, điềm tĩnh nói, “Lần này chị trở về nghỉ ngơi một thời gian, có lẽ nộp đơn xin từ chức cho Sở Tư Pháp, ở lại thành phố S tìm một công việc khác.”

Dung Tiễn từ trước đến nay đều lơ đãng, nghe cô nói vậy cũng không suy nghĩ sâu xa, còn cười lộ ra hai chiếc răng: “Thật tốt quá! Thật tốt quá! Vây sau này em có thể giống như hồi trước mỗi ngày tới tìm chị!”

Dung Tư Hàm gạt đầu, ánh mắt mang theo ý cười đã hơi âm ỉm.

Lúc này Lý Ly đi lên gõ cửa báo bọn họ xuống ăn com, Dung Tiễn tiến lên khoắc cánh tay cô đi đằng trước, Cù Giản đi theo sau bọn họ, ánh mắt anh ta dừng trên người cô sâu thêm mấy phần.

**

Ăn xong buổi tối, mọi người cùng nhau trò chuyện vui vẻ, Dung Tiễn giấu đầu lòi đuôi lúc này mọi thứ đều lộ ra, giống như ông lớn sai khiến Cù Giản: “Em muốn uống nước, em khát nước!”

“Lúc ăn com uống nước gì chứ?” Mẹ Dung Tiễn ở một bên nói, “Tiểu Cù, con đừng để ý tính tình con nít của con bé.”

“Ai là con nít chứ?” Dung Tiễn lập tức bắt nắn bừa bãi, “Con chính là một đóa hoa quân đội tiếng tăm lừng lẫy! Bất khả chiến bại đó!”

Lúc này Cù Giản buông đầu, đứng dậy bình tĩnh nói: “Anh đi múc canh cho em, lúc ăn com uống nước không tốt.”

Mẹ Dung Tiễn rất yêu mến đứa con rể này, bà lập tức trợn mắt nhìn con gái: “Con chừng nào thì có thể hiểu chuyện giống Hàm Hàm hả? Sau này sinh con rồi, Cù Giản chẳng khác nào một mình nuôi hai đứa con, nó không mệt sao?”

“Hừ, anh ấy thích.” Tuy nói vậy, Dung Tiễn ngồi tại chỗ lùa mấy miếng com, vẫn không thể kiềm chế đẩy ghế ra sau, đứng dậy đi vào phòng bếp.

“Hàm Hàm, con nói chuyện với Lục Lục đi, không phải mỗi người đàn ông đều giống như Cù Giản, kết hôn lập gia đình, ngày tháng sau này nó phải biết làm thế nào thông cảm Cù Giản, chăm sóc gia đình mình mới đúng.” Bà Dung Tiễn phần nào bất đắc dĩ nói với Dung Tư Hàm.

Dung Tư Hàm cười gạt đầu, thu đầu lại nhìn sang phòng bếp, ánh mắt cô lại lập tức ngơ ngác, hốc mắt dần sưng lên.

Cù Giản đang đứng tại bàn bếp múc canh, Dung Tiễn ôm anh ta từ phía sau, cười tủm tỉm làm nũng với anh ta, người đàn ông anh tuần hết sức dịu dàng, cúi đầu hôn lên trán vợ mình, nhu hòa tựa gió xuân.

Cô không khỏi nhớ tới hai ngày trước, trong căn hộ tại Hồng Kông, cô tan tằm trở về rót nước tại phòng bếp, Phong Trác Luân nhàn rỗi ở nhà vừa nấu bữa tối vừa biếng nhác trên chộc cô, cũng trong không gian nhỏ nhỏ ấy, khi nhìn nhau nụ cười xinh đẹp lại trên chộc trên khuôn mặt anh khiến cô đang cầm cốc nước nhịp tim đập mạnh.

Thời điểm đó trong lòng cô đã có ý nghĩ sống cùng anh lâu dài một cách chân thật.

——

Cùng anh kết hôn sống chết, cùng nhau làm chuyện mà mỗi đôi vợ chồng sẽ làm, cùng nhau sắp đặt từng li từng tí trong cuộc sống tốt đẹp của họ, mỗi ngày đều thức dậy bên cạnh anh, từ nay về sau cho đến già.

Dung Tư Hàm thu hồi ánh mắt, lúc này cúi đầu nhắm mắt lại.

Cho dù khó khăn cỡ nào, cô cũng không dám, không muốn suy nghĩ chỉ một chút thôi về những điều đó, bởi vì lối ra cũng chỉ có một —— liều lĩnh quay đầu lại, đẩy bản thân vào hoàn cảnh rút cuộc không thể chạy thoát.

Mà điều này không nên do cô làm.

...

Khi Đường Thốc chạy tới Lan Quế Phường thì Phong Trác Luân đang tựa vào quầy bar, áo sơ mi cởi ra hai nút áo, cười đến mức gọi hồn xinh đẹp, anh ngửa đầu lại rót vào một ly rượu.

Một đám phụ nữ xung quanh vây quanh quầy bar, chen chúc đẩy đưa muốn đi về phía chỗ anh, Đường Thốc cao giọng hô lên “Làm ơn”, vất vả lắm mới từ trong đám người chen vào.

Anh ta giật lấy ly rượu trong tay Phong Trác Luân, nhìn lướt qua một hàng vỏ chai trên bàn, anh ta phát điên nói: “Con mẹ nó, anh không muốn sống nữa à?”

Một hàng rượu này liếc một cái gần như hai mươi mấy chai!

Khuôn mặt Phong Trác Luân đỏ lên bởi rượu, anh cong khóe môi, cười nói: “Không chết được.”

Anh thật sự đã say rồi, cặp mắt xinh đẹp vừa đen lại sáng đượm một lớp sương mù hơi mờ, nhưng rải rác đến mức ngay cả chút tiêu cự cũng không có, từ đầu đến chân ngay cả trên tóc đều là mùi rượu nồng nặc.

“Anh cứ vậy thế nào cũng sẽ đến bệnh viện rửa ruột!” Đường Thốc cau kinh cao tốc, lúc này anh ta quăng đi biên lai tính tiền, rồi kéo anh ra bên ngoài, “Anh có chút nhân tính được không, chết rồi giúp anh nhặt xác còn không phải ông đây hả!”

Anh bị kéo ra Lan Quế Phường, đứng ở góc đường người loạng choạng suýt nữa không đứng vững, Đường Thốc thấy thế vội vươn tay đỡ anh.

Từ đầu tới cuối trên khuôn mặt Phong Trác Luân chỉ mang theo nụ cười khiến người ta mê hoặc, trong bóng đêm dày đặc mà cực nóng khiến người ta kinh hãi.

Đường Thốc nhìn vài giây, rồi cuộc kéo anh tức giận nói: “Anh chết là tốt nhất! Bây giờ chết đi! Tôi thực sự không hiểu, đã vất vả và vất xác định quan hệ ở bên nhau, giờ mới mấy ngày hả? Tại sao vẫn kiên quyết chia tay với cô ấy? Bây giờ anh có khổ sở đau lòng bao nhiêu muốn chết thì thế nào, người ta đã đi rồi, không bao giờ trở về nữa!”

Lúc này anh hít sâu một hơi, chậm rãi đi đến cạnh đèn đường ở góc đường mà dựa vào, âm thanh hơi khàn: “Không về thì tốt.”

Ở tại đây, cô mới bị cuốn vào lốc xoáy càng sâu này, sống một đời cực nhọc, chịu đựng nguy hiểm và dằn vặt mà cô không nên chịu đựng.

Cả đời phụ nữ có bao nhiêu cái tám năm, anh đã ích kỷ níu giữ cô lâu như vậy, anh đã thỏa mãn rồi.

“Phong Trác Luân, hiện tại tôi cảm thấy anh thực sự hèn nhát nhu nhược.” Đường Thốc nghiêm nghị, nhìn anh gần từng tiếng nói, “Tôi không biết anh đang sợ cái gì, không dám hứa hẹn với cô ấy, chính mình không muốn trao ra toàn bộ thể xác tinh thần, khiến cô ấy và bản thân đều không có cảm giác an toàn, thích một người nhìn thấy cô ấy hạnh phúc là tốt rồi, mẹ nó đây là lời phi lý! Nếu đối phương thật sự thích anh, cô ấy tuyệt đối sẽ không muốn bị anh nhường cho bất cứ người nào, tại sao người bảo vệ cô ấy để cô ấy sống tốt không phải anh mà là người khác?”

Hai bên đã yêu thương một lòng hướng về nhau thì tại sao không cố hết sức để được ở bên nhau?

“Cậu cũng biết tôi vô trách nhiệm với phụ nữ bao nhiêu, đàn ông giống như tôi hoàn toàn không đáng để phó thác.” Anh im lặng một hồi rồi ngẩng đầu nhìn Đường Thốc, nhếch khóe miệng trầm giọng nói, “Bối vậy thực ra tôi không phải nhường mà là cam tâm tình nguyện.”

Anh xứng đáng không có gì cả, anh xứng đáng cô độc cả đời, có hồi ức về cô đã có thể chèo chống sự cam tâm tình nguyện của anh, thả cô đi, rời khỏi nơi này, rời khỏi mọi thứ, rời khỏi kỷ ức của bọn họ, không bao giờ trở về nữa.

Đường Thốc nhìn thấy anh cười, trong lòng anh ta lại cảm thấy khó chịu như là bị kim đâm.

Nụ cười như vậy, không phải nước mắt, không phải gào thét điên loạn, là nụ cười đã tuyệt vọng đến nỗi không thể cầu xin gì nữa, tình nguyện một mình cam chịu vận kiếp bất phục.

Lúc này bước chân Phong Trác Luân hơi loạn choạng đi tới ven đường, anh vươn tay đón xe taxi, trước khi ngồi vào anh quay đầu dùng sức vỗ vai Đường Thốc, thấp giọng nói câu: “Cảm ơn.”

**

Mỗi một tác trang hoàng trong nhà đều mang theo khí chất cao sang lạnh lùng, nguy nga lộng lẫy, trong không gian xa xỉ to lớn lại chẳng có chút sức sống.

Phong Trác Luân đẩy ra cửa chính tiến vào, về mặt hồ hững kéo ra một cái ghế tại bàn ăn ngồi xuống.

“Ô, nhìn xem ai kia.” Một người đàn bà xinh đẹp ngồi tại một đầu bàn ăn, lúc này bà ta vươn tay về phía người làm bên cạnh nói, “Khách quý trở về, chị đi bảo phòng bếp bung lên thêm hai món.”

Ngồi bên cạnh người đàn bà chính là La Khúc Hách, hân hoan vài miếng đồ ăn, ánh mắt lạnh lùng tảo nhả hướng về phía Phong Trác Luân.

Lúc này một người đàn ông trung niên từ trên lầu đi xuống, mặt mày anh tuấn, phong thái hết sức xuất chúng, ông ta ngồi xuống vị trí người chủ tại bàn ăn, nhìn thấy Phong Trác Luân ông ta cất tiếng: “Tiểu Du vừa đón về từ bệnh viện, bây giờ đang nghỉ ngơi trên lầu, ăn uống xong anh có thể đi lên thăm bà ấy.”

Từ đầu đến cuối Phong Trác Luân không nói lời nào, anh cầm đĩa gấp đồ ăn dùng com, làm như không nghe thấy.

Người đàn ông trung niên nhìn anh, biểu cảm ôn hòa ban nãy đã thu về trong nháy mắt, lông mày ông ta hơi nhíu lên.

“Khúc Hách con có ngửi được mùi chua của rượu không?” Lúc này người đàn bà xinh đẹp kia buông đĩa xuống, cau mày giờ tay bịt mũi.

La Khúc Hách cười với bà ta: “Cũng ổn, không nồng nặc lắm.”

“Chiều nay đi ăn với nhóm người Lưu phu nhân, bọn họ nói mấy câu mẹ cảm thấy rất có đạo lý.” Người đàn bà xinh đẹp trầm ngâm một lát, sau đó lấy khăn giấy lau khóe miệng, “Một người đàn ông có năng lực và vượt trội hay không thì phải xem người đó có khả năng tự kiểm soát không, không ham mê rượu chè chính là một ví dụ cơ bản nhất.”

“Cũng có thể tình huống mỗi người khác nhau.” La Khúc Hách cười ôn hòa, “Người làm thiết kế, mỹ thuật nghệ thuật, có lẽ cần phải phóng túng mới có được linh cảm làm việc.”

Người đàn ông trung niên nhìn người đàn bà xinh đẹp và La Khúc Hách một cái, ông ta điềm tĩnh cất tiếng nói với Phong Trác Luân: “Công việc thiết kế trang sức của anh dạo này tốt chứ?”

“Tốt lắm, cảm ơn đã quan tâm.” Ánh mắt Phong Trác Luân khẽ động, rồi cuộc chậm rãi buông đĩa xuống, anh cong lên nụ cười biếng nhác nói, “Ba.”

Người đàn ông trung niên gật đầu, lúc này ông ta gần từng tiếng nói với La Khúc Hách: “Hiện tại nó ở Hồng Kông, còn chưa quay về Pháp, về phương diện nào anh cũng nên chăm sóc nó nhiều hơn.”

Người đàn bà xinh đẹp thấy thế cũng lập tức nói theo: “Dù sao đi lâu vậy rồi, cuối cùng không giống nơi mình đã quen thuộc, người một nhà không nói nhiều lời, đương nhiên là phải giúp.”

Phong Trác Luân cảm thấy nực cười nhìn bọn họ, sắc mặt này giống như thực sự lộ ra vẻ quan tâm, quả là chân thành.

A Nghiêm đứng phía sau La Khúc Hách không xa lúc này đi tới, đưa một xấp giấy cho La Khúc Hách, hân hoan lấy rồi đứng dậy đi vòng qua bàn ăn tới bên cạnh Phong Trác Luân, đặt xấp giấy kia tại mép bàn ăn.

“Chút sức mọn, cậu đừng để ý.” Hân cười tảo nhả, ánh mắt dịu dàng. “Em trai.” ——

Bạn đang đọc truyện *Tội Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Edit: Sam

Phong Trác Luân tựa lưng vào ghế, thờ ơ vươn tay lật xấp giấy kia.

Từng tờ một... đều là đơn hàng đặt trang sức quen thuộc của anh, đã bị hủy đơn gần một tháng nay.

Mà kẻ đầu sỏ thì đang hết sức nhân hậu, danh chính ngôn thuận tặng cho anh phần lễ mọn này.

Một lúc sau anh thu tay về, nghiêng đầu nhìn La Khúc Hách bên cạnh, nhếch khóe miệng: “Xấp giấy này đủ cho tôi ngồi đưng ăn hoang, anh có lòng rồi.”

“Nếu muốn cảm ơn thì cậu phải càng cảm ơn Hào Quý.” Người đàn bà xinh đẹp lúc này cười mím cất tiếng, “Vi mẹ cậu, ông ấy ký xong vụ làm ăn này trước hai ngày để trở về, cho nên mẹ cậu... chắc là thỏa mãn rồi.”

Mặc dù sắc mặt bà ta đầy ý cười, nhưng hai chữ thỏa mãn lại giống như cấn ra từng chữ.

Phong Trác Luân nhìn La Khúc Hách ngồi cạnh bàn và La Hào Quý ngồi ở ghế chủ tọa, lúc này anh mỉm cười kéo ghế ra đứng dậy, cầm lấy xấp giấy kia chậm rãi đi tới cạnh lò sưởi nằm tại góc phòng khách.

Ánh lửa hừng hực trong lò sưởi hiện ra tia sáng xanh, anh chẳng thèm nhấc lên mí mắt nhẹ nhàng buông tay.

Tài chính nhiều không đếm hết trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

“Cám ơn bà.” Nhìn xấp giấy kia đốt thành tro, anh xoay người nhìn La Hào Quý ngồi tại bàn ăn sắc mặt đã xanh mét, còn có Thạch Tinh phu nhân đương nhiệm xinh đẹp của nhà họ La, về mặt bà ta méo mó chẳng biết nên bày ra biểu cảm gì, “Xem như tôi thay mẹ đốt tiền giấy trước.”

Hai má La Hào Quý run rẩy, xoạt một tiếng lấy đĩa đập xuống bàn ăn, Thạch Tinh rốt cuộc lựa chọn sắc mặt hà hê, bà ta dịu dàng nói với La Hào Quý: “Hào Quý, anh xem, không phải chúng ta không đối tốt với cậu ta, là bản thân cậu ta từ nhỏ đã là một con sói kiêu ngạo, ngay cả đối với mẹ ruột cũng như vậy.”

“Huống hồ, cậu ta và nhà họ La chẳng có chút quan hệ nào, gia phả máu mủ của nhà họ La vĩnh viễn không thể nào có tên cậu ta.” Trong giọng Thạch Tinh rốt cuộc lộ ra chút ý châm chọc, bà ta gần từng tiếng nói.

“Mẹ.” La Khúc Hách khoanh tay đứng dậy, cất tiếng dịu dàng lắc đầu với Thạch Tinh: “Con lại đưa ra một xấp nữa, chút tiền ấy không có gì đáng ngại.”

Phong Trác Luân chẳng muốn liếc nhìn thêm nữa, cũng không muốn xem tiếp tiết mục tự biên tự diễn này, anh xoay người đi nhanh lên lầu.

...

Phòng dành cho khách tại lầu hai, Phong Du mới vừa làm trị liệu đi vào giấc ngủ, Phong Trác Luân đứng cạnh cửa sổ trong phòng bà một lúc, sau đó anh xoay người giúp bà đắp chăn, rồi đóng cửa lại đi ra ngoài.

La Khúc Hách đứng cạnh hành lang ngoài cửa phòng, hai tay hấn đặt trên tay vịn bằng gỗ đưa lưng về phía anh.

Nghe được tiếng đóng cửa, La Khúc Hách xoay người lại, cách mười thước hấn cười ôn hòa với anh.

“Cô ấy và mẹ cô ấy đã quay về thành phố S.” La Khúc Hách nhìn anh chậm rãi cất tiếng, “Thật có lỗi, là Milk ảnh hưởng tới hai người sao?”

Giọng điệu hấn dường như nhỏ nhẹ mà chân thành tha thiết, nhưng cả hành lang đều đượm hơi thở lạnh lẽo trong nháy mắt.

“Sao thế chứ.” Phong Trác Luân tựa vào cạnh cửa, cười hờ hững vô hại, “Người của anh sẽ ảnh hưởng tới tôi sao?”

“Vây là tốt rồi.” La Khúc Hách ung dung gạt đầu, tiến gần một bước tới trước mặt anh, “Cậu chơi thì cũng chơi đã rồi, thế thì nên tới phiên tôi bắt đầu thu về đồ của mình, cậu nói... đúng không?”

Đôi mắt hấn dần dần nhuộm một tia tàn độc mà xưa nay chưa từng có, tựa như một con sư tử vừa mới thức dậy.

Sắc bén, quyết tuyệt, lạnh như băng, tàn nhẫn.

“Anh đã dùng trăm phương ngàn kế làm nhiều như vậy, sao lại nói là vừa bắt đầu chứ?” Trên mặt Phong Trác Luân chẳng hề có biểu cảm, “Nhưng anh đừng đánh giá bản thân quá cao, cô ấy sẽ không trở lại nữa đâu.”

“Những lời này nên trả lại nguyên vẹn cho cậu.” Lúc này La Khúc Hách đi tới trước mặt anh, một tay chống lên vách tường bên cạnh anh, nhìn chăm chăm mắt anh, “Đừng quên mẹ cậu cam tâm tình nguyện dựa vào nhà họ La, đừng quên chỉ cần cậu còn ở Hồng Kông thì vĩnh viễn không có một ngày được toại nguyện.”

“Vây nên đừng mang ý đồ chạm vào thứ cậu không nên chạm vào nữa.” La Khúc Hách chậm rãi buông tay ra, “Nếu muốn đặt vé máy bay về Pháp thì đừng quên tìm tôi, em trai thân yêu.”

**

Thời tiết tại Hồng Kông dần lạnh.

Trong sân bóng quần to như vậy chỉ nghe được tiếng đánh mạnh mẽ cứng rắn, hồi lâu sau “ầm” một tiếng, sau đó truyền đến tiếng kêu thảm thiết xé ruột xé gan của một người đàn ông.

Đường Thốc bị mũi ngựa mặt ngã trên sân sân bóng quần, giống như một con chuột bị xe đè rú lên lòng lộn nhưng cố gắng đè nén tiếng мэng chửi liên tiếp vào trong bụng.

Quần áo trên người Phong Trác Luân đã ướt đẫm, anh ném vọt xuống đất, đi tới bên cạnh Đường ngọc nghếch, anh xoay người dùng sức gỡ ra bàn tay bịt mũi của anh ta, thật lâu sau nói: “Ngay cả bán lấy máu cũng không có, cậu kêu gào cái gì hả?”

Cả người anh đổ mồ hôi đầm đìa, lúc này anh cúi người hơi thở hổn hển nhìn Đường Thốc, mồ hôi trên trán từ hai má chậm rãi chảy xuống, cả khuôn mặt gọi cảm tuần tú đến cực điểm.

“Mùi... mẹ nó! Mùi ông đứt rồi được chưa...” Đường Thốc cố làm ra vẻ, anh ta giương mắt lên bỗng nhiên nhìn thấy đáng vẻ mê hoặc chứng sinh của anh, lỗ mũi ban nãy chẳng bị sao cả giờ lại dần dần chảy ra một dòng đỏ sẫm.

Phong Trác Luân nhú mày, lập tức tỏ vẻ ghét bỏ hất tay anh ta ra, anh qua ghế nằm bên cạnh ngồi xuống ngửa mặt lên, mò ra một chai nước khoáng.

Đường Thốc đáng thương đứng dậy cầm khăn giấy ở bên cạnh bịt lỗ mũi, anh ta giống như u hồn bay tới bên cạnh anh, khóc thương ai oán: “Tuyệt đối tuyệt đối không thể để cho Ultraman biết... hôm nay tôi nhìn một người đàn ông mà chảy máu mũi, mất mặt bao nhiêu...”

Phong Trác Luân ném cái chai trong tay sang bên cạnh, cười nhạt nói: “Bóng đánh tới mũi mình thì còn có mặt mũi gì đáng nói.”

“Nếu không phải anh coi vách tường là kẻ thù giết cha thì lúc tôi đón bóng sẽ đánh tới mũi mình sao?” Đường Thốc phát điên, “Lần sau ông không bao giờ cùng đàn ông thất tình hơn nữa muốn tìm bất mãn chơi bóng nữa. Tuyệt đối không!”

“Đặt vé máy bay xong chưa?” Phong Trác Luân im lặng một lát, thần nhiên hỏi.

“Xong rồi, thứ năm tới.” Đường Thốc không kiên nhẫn khoát tay, cào tóc, “Đi rồi không biết khi nào sẽ trở lại, hai hôm nay Thẩm Hạnh cứ âm ỉ, trên người tôi chẳng có chỗ nào ổn cả.”

“Cậu xem tình hình đi, tự mình muốn về thì sẽ trở về.” Lúc này anh đứng dậy đi về phía phòng tắm, “Một mình tôi đối phó cũng không phải là chuyện quá khó khăn.”

Đóng cửa phòng tắm, anh vươn tay mở vòi nước, dòng nước từ vòi sen trên đầu lập tức chảy xuống.

Nước từ đầu tóc chảy tới khuôn mặt rồi tiến vào quần áo anh, nhanh chóng thấm ướt toàn thân anh.

Một mình.

Anh vĩnh viễn một mình, cho dù là trước đây hay là hiện tại, chưa bao giờ có khoảnh khắc anh có được thứ gì đó dài lâu.

Mọi người, tất cả mọi người bên cạnh anh đến cuối cùng sẽ rời bỏ anh.

Có được thời gian của cô là thời khắc duy nhất cả đời anh có ánh sáng, anh sợ hãi không biết làm sao, dùng bề ngoài ngạo mạn chiếm giữ cô, dùng thái độ như gần như xa tổn thương cô... cuối cùng thả cô đi.

Cô đáng có một người thẳng thắn vô tư, không có bất cứ bí mật nào và không bắt kham để trao ra mọi thứ của bản thân, giống như ba mẹ cô, nâng niu cô trong lòng bàn tay vĩnh viễn đối xử tốt với cô.

Đây là nhiệt độ anh vĩnh viễn không thể chạm tới, đáy lòng anh lạnh lẽo như vậy, làm sao có tư cách để có được.

Anh chỉ có thể rời khỏi.

**

Trong mấy ngày nghỉ ngơi Dung Tư Hàm rút ra thời gian dùng một buổi chiều nghiêm túc viết ra một lá thư từ chức, rồi fax đi cho Thẩm Chấn Thiên.

Sau khi Thẩm Chấn Thiên nhận được, âm thanh lạnh nhạt trước sau như một: “Em khẳng định muốn từ chức?”

Cô cầm điện thoại đứng cạnh cửa sổ trong phòng sách, bình tĩnh đáp lời: “Đúng vậy, anh còn cần tư liệu khác không?”

Thẩm Chấn Thiên luôn thờ ơ ít lời lần đầu tiên không trả lời máy móc, ngược lại nói: “Em không quay về Hồng Kông nữa sao?”

Ngoài cửa sổ là phong cảnh mùa đông vắng lặng tại thành phố S, người qua lại ven đường rất thưa thớt, cô ngước mắt: “Chắc là vậy.”

Người ở đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi trầm giọng nói: “Tư liệu giao tới bộ phận truyền chuyển, còn phải trải qua xét duyệt của bí thư cục trưởng, tạm thời chưa thể phê duyệt.” Dừng một chút, anh ta nói thêm, “Em còn thời gian xem xét lại.”

Dung Tư Hàm cầm điện thoại gật đầu: “Anh Thiên, em xin lỗi không báo trước một tiếng với anh và A Hạnh.”

“Đồ đạc trong văn phòng của em tôi sẽ bảo A Hạnh thu dọn rồi gửi về cho em.” Thật lâu sau Thẩm Chấn Thiên mới chậm rãi trả lời.

“Cám ơn anh.” Cô vươn tay đóng cửa sổ lại, nhẹ nhàng bấm nút cúp máy.

Chính là như vậy, tất cả tiến hành từng bước một, giống như cô chưa bao giờ rời khỏi thành phố S, giống như cô chưa bao giờ mơ một giấc mộng phù phiếm tám năm trời tại Hồng Kông.

Cô cầm điện thoại xoay người lại rồi khép máy tính, sau đó cô trông thấy Dung Thành chấp tay sau lưng từ ngoài cửa đi vào.

“Ba.” Cô cười với Dung Thành.

“Lại đây ngồi.” Dung Thành ngồi xuống sofa, vẫy tay bảo cô đi qua.

Dung Tư Hàm buông xuống đồ trong tay rồi đi qua ngồi xuống bên cạnh ông.

“Con nghĩ kỹ rồi chứ?” Dung Thành nhìn con gái, “Con học nghiên cứu sinh tại Hồng Kông, thi đỗ LLB, PCCL, tiến vào Sở Tư Pháp làm luật sư, Hàm Hàm con đã vứt bỏ cuộc sống tám năm có thể không phiền lo sâu não ở thành phố S.”

Cô động dậy ngón tay, nghiêm túc nói: “Ba, thực ra con vẫn chưa suy nghĩ kỹ càng.”

“Con không biết nên làm thế nào mới tốt, con cảm thấy những điều mà ba mẹ giáo dục con từ nhỏ hình như con không làm tốt cái nào cả.” Ngón tay cô giật giật, “Con cảm thấy mệt

mỏi quá, cuộc sống ở đó...cho dù là gì cũng mệt mỏi.”

Dung Thành nhìn kỹ sắc mặt cô, hồi lâu sau ông vươn xoa nhẹ bàn tay cô: “Vậy đừng suy nghĩ nữa.”

“Cảm thấy mệt thì bây giờ ở bên cạnh ba mẹ nghỉ ngơi một thời gian, gia đình này vĩnh viễn ở đây, không ai có thể cướp đi.” Giọng người đàn ông trung niên ôn hòa, “Mẹ con lần trước có nói với ba, thực ra bà ấy không thất vọng đối với con, cũng không giận con, chỉ là nhất thời không thể nào tiếp nhận được đứa con của bà ấy thật sự thay đổi.”

“Ba, ba có cảm thấy con trở nên tồi tệ hay không?” Hồi lâu sau cô nhẹ giọng hỏi.

“Hàm Hàm, thay đổi không đề cập đến tốt xấu, chỉ là so với con mà nói, bản thân con muốn mình là một người thế nào.” Dung Thành nhìn cô nói, “Cho dù là người con thích, việc làm mà con mong muốn, đầu tiên con nên thực sự có khả năng để tin nhiệm, đảm nhận phần tình cảm này, ba biết con đã nhìn thấy rất nhiều từ bé, không có gì có thể dành toàn tâm toàn ý chăm sóc, thực ra cũng không phải vậy.”

“Ba chỉ hy vọng con có thể hiểu được, nếu thực sự là thứ mà trong lòng con muốn bắt lấy thì nhất thiết đừng bỏ lỡ.” Lúc này Dung Thành vỗ nhẹ vai cô, “Thẳng thắn thành khẩn mà đi đối mặt, cả đời người không thể nào không bị tổn thương, chập vạt, đau lòng, hoang mang, chỉ cần con thực sự nhìn thẳng vào vấn đề, không thăm nghĩ trốn tránh, thế thì con sẽ trở nên đủ kiên cường.”

Cả đời người luôn phải dùng cảm một lần.

Dung Tư Hàm lắng nghe lỗ mũi cay cay, cô nghiêng đầu tựa vào vai Dung Thành, thấp giọng nói: “Cám ơn ba.”

“Cuối tuần mấy người bạn già của ba trở về thành phố S, đều có liên quan đến thương nghiệp chính trị, cả nhà họ Dung đứng ra tổ chức, con cũng đến đi, lắng nghe bậc cha chú nhiều chút, hoặc là ý kiến của những người khác, sẽ có thu hoạch đó.” Dung Thành vươn tay sờ đầu cô.

“Không phải buổi xem mắt ư?” Dung Tư Hàm im lặng một hồi, sau đó nhướn mày nói.

“Chỉ cần vừa mắt con, ba liền giành lấy cho con.” Dung Thành phá cười lên.

...

Từng câu chữ của Dung Thành hồi chiều lặp lại bên tai, buổi tối Dung Tư Hàm nằm trên giường chẳng hề buồn ngủ, cô choàng áo khoác, xuống giường mở ra cửa ban công phòng ngủ, đi vài bước đứng cạnh cửa sổ.

Bóng đêm yên bình vắng lặng, đôi mắt cô dần trầm xuống, hồi lâu sau, cô nhẹ nhàng lấy ra di động trong túi áo.

Nóng cái dè dặt ần vài cái trên màn hình, cô hít sâu một hơi, thế mà thật sự bấm nút gọi điện trên cái tên của anh.

Bàn tay cô cầm di động kề sát tai hơi run rẩy, bên tai cô nghe được âm thanh chờ đợi, không biết nên hy vọng âm thanh này dừng lại hay là tiếp tục.

Một tiếng vang lên, điện thoại được bắt ngay.

Đầu dây bên kia hình như cũng rất yên tĩnh, không ai nói chuyện, cô nhắm mắt lại, không biết làm sao cất lời.

1200 km, anh ở tại một đầu khác của sóng điện vô tuyến ——

Bạn đang đọc truyện *Tùy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Edit: Sam

Dung Tư Hàm không phải người nói dong dài.

Từ khi cô dọn vào căn hộ của anh, cho dù có lần anh ở Pháp lâu nhất một tháng trời, cô cũng chưa từng chủ động gọi một cú điện thoại cho anh.

Chia tay là do cô đưa ra, nhưng trong một đêm khuya tĩnh lặng này cuối cùng cô vẫn không thể tự chủ.

“Sao em không nói gì.” Lúc này đầu dây bên kia truyền đến âm thanh uể oải của Phong Trác Luân, “Đừng nói với anh di động của em bị trộm.”

Anh coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, ung dung trêu chọc như ngày thường.

Cô nhắm mắt, hồi lâu sau nói: “Không có gì.”

Nói xong ba chữ này, bối cảnh cuộc gọi lập tức im lặng.

Dung Tư Hàm cầm di động lắng nghe tiếng hít thở của anh ở đầu dây bên kia hơi tăng nhanh, thật lâu sau cô cất tiếng hỏi: “Anh ở đâu?”

“Đã chia tay rồi còn quản lý bạn trai trước đang ở đâu à.” Anh thấp giọng cười cười, “May mắn anh không có người phụ nữ nào trên giường.”

Thấy cô không nói gì, anh nói tiếp: “Bạn trai trước báo cáo tin tức, thứ năm tuần sau anh sẽ quay về Pháp, chắc là không trở lại trong thời gian ngắn.”

Giọng điệu anh vẫn ung dung vô tư như cũ, nhưng đáy lòng cô trong nháy mắt hoàn toàn thấu lạnh bởi vì một câu này của anh.

“Ở thành phố S hẳn là sống thoải mái hơn tại Hồng Kông, em hãy ngoan ngoãn làm trưởng công chúa của ba mẹ, lựa chọn một phò mã gia tốt.” Anh gần từng tiếng, trong giọng điệu vẫn có tiếng cười nhẹ, “Lúc tổ chức tiệc cưới, nhớ tới anh thì gửi cho anh một tấm thiệp mời, quên rồi...cũng không sao.”

Nghe anh nói xong từng chữ một, ánh mắt Dung Tư Hàm khẽ run rẩy, hồi lâu sau cô chậm rãi buông điện thoại xuống.

“Dung Tư Hàm...xin lỗi em.”

Trong bầu không khí trầm thấp là câu chuyện không tình yêu vô vị mà lại quen thuộc của anh.

Cô bấm nút tắt cuộc gọi.

Thành phố S dần dần bị màn đêm bao phủ dày đặc, gió lạnh từ một khe hở cửa sổ thổi vào, mái tóc cô bị thổi loạn xạ, che khuất khóe mắt rung rung.

Một câu vừa mới nằm bên miệng cô: “Em muốn gặp anh.”

Cô nhượng bộ trước, cô nhận thua trước, cô thật sự mong muốn thứ lại lần nữa, thậm chí bất kể sự giấu giếm và tổn thương từ anh.

Mà giờ anh lại chẳng hề lưu luyến nói với cô, anh đi xa không trở về nữa, chỉ mong bọn họ đều tự bình an, anh xin lỗi cô, có lẽ vì anh cảm thấy thời gian ở bên cô không đáng giá.

Đây là tất cả dừng lại của cô, muốn đi gánh vác một lần, gánh vác cơ hội lần đầu tiên cô không bỏ xuống được trong đời mình.

Nhưng cô đã quên mất, anh không phải cô, anh không giống như cô, dẫu vật muôn phần, bỏ hết mọi thứ chỉ có thể xác trống rỗng về thành phố S.

Bọn họ thật sự hoàn toàn kết thúc rồi.

...

Trong hành lang không bật đèn, ngay cả chút ánh sáng cũng không có.

Phong Trác Luân vút đi động xuống đất, thuận thế trượt xuống tựa lưng vào vách tường, sắc mặt anh hờ hững mà tiêu tụy, bên cạnh anh là chai bia chòng chát hỗn độn.

Bên kia là cánh cửa căn hộ của cô đóng chặt, hẳn là vĩnh viễn không mở ra nữa.

Không bao giờ lại có một người mang nụ cười ngọt ngào bị anh đùa giỡn đến tức giận, bị anh ôm thình thoảng còn có thể đỏ mặt, mê say trong lòng anh, ngồi im lặng ở nơi anh có thể thấy được.

Cho dù không nói lời nào anh cũng biết, cô ở nơi gần kề có thể thấy được.

Sức mạnh của cồn có bao nhiêu lớn, anh cũng chẳng biết.

Anh chỉ biết cô đi rồi anh say túy lúy, ngày đêm điên đảo... lại chẳng dám mơ thấy cô ở trong mộng.

Bởi vì anh sợ mơ thấy rồi thì mình sẽ sống trong mơ cả đời, muốn chết không được.

**

Phòng tiếp khách ở giữa khách sạn đã như biển người, phòng nghỉ tại tầng phụ lại đặc biệt im lặng.

“Xong chưa?” Dung Tiễn đợi bên ngoài một lát, lúc này đi qua vén lên tấm rèm, lộ đầu nhìn vào bên trong.

Chỉ liếc mắt một cái Dung Tiễn liền giật mình tại chỗ, hồi lâu sau nuốt nước bọt nói lắp bắp: “Chị...”

Dung Tư Hàm điều chỉnh đai lưng bộ lễ phục, đối diện cô em họ cười thân nhiên: “Đẹp không?”

Trước người là bộ lễ phục màu đỏ sậm trẻ ngực, các lớp lụa trên làn váy được xếp thành mảnh bằng tay nghề cao cấp, mái tóc xoắn dài được buộc lên một nửa, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xẻo kẻ cả trán đều lộ ra bên ngoài, làn da trắng nõn, từng tác ngũ quan rõ nét và khắc sâu.

Đây quả thực không chỉ là trường công chúa của nhà họ Dung, thậm chí là viên ngọc sáng không ai có thể đánh đồng tại thành phố S này.

Dung Tiễn phát hiện giờ phút này mình rất khó tìm được bất cứ từ ngữ nào để hình dung chị họ đã gần gũi từ thuở nhỏ của mình.

Thấy biểu cảm ngây ngốc của Dung Tiễn, Dung Tư Hàm tiến lên một bước, vươn tay hươ hươ trước mặt cô em họ, hơi buồn cười nói: “Em có phải hơi hối hận gả cho Cù Giản không?”

Dung Tiễn lập tức gạt đầu thật mạnh: “Chị! Để em cưới chị đi! Đánh chết cũng không giúp đám đàn ông kia được lời.”

Cô cười, lúc này cùng Dung Tiễn đi ra phòng nghỉ, cô chỉnh lại chút ít dung nhan của mình trước tấm gương trang điểm.

“Chị...em thật tình cảm thấy so sánh em với chị, đó chính là một con chó lơ đi bánh bao...” Dung Lục Lục ừ ừ, bất mãn lắc đầu, “Vây thôi...thân là một người phụ nữ đã kết hôn có thai, thanh xuân của em đã sớm bị tên khốn nạn Cù Giản bóp chết trăm năm trước.”

Cô nghe xong lời nói của Dung Tiễn thì im lặng hồi lâu, sau đó ngoảnh đầu lại nghiêm túc nói: “Lục Lục, thực ra chị...rất hâm mộ em.”

Hâm mộ em tùy tính từ nhỏ đến lớn, buồn vui yêu giận đều có thể biểu hiện ra rõ ràng, hâm mộ sự cởi mở không giống người bình thường của em, sự dũng cảm bất kể hậu quả, học hành không cần phải giỏi, con người không khéo léo, tính tình chẳng phải dịu dàng ngoan ngoãn...

Thế nhưng hâm mộ nhất chính là em có thể có một người thật lòng làm bạn tới già, trong lòng anh ta chỉ có em là tốt nhất.

Cô chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện, thần kinh Dung Tiễn có lẽ đang bao nhiêu cũng có thể nhìn ra vẻ chán nản hiện rõ ở đáy mắt cô không thể nào che giấu được.

“Đi thôi.” Dung Tư Hàm tùy ý cong khóe miệng, bỏ xuống vật trong tay, rồi nhấc lên làn váy đi ra ngoài.

...

Lần này nhà họ Dung tổ chức tiệc rượu tương đương với một chương trình trước cuối năm long trọng nhất ở thành phố S.

Không bàn tới người ở tỉnh thành khác và chính quyền trung ương, cơ bản mọi danh môn gia tộc tại địa phương đều đến tham dự, Dung Thành Lý Lị còn có ba mẹ Dung Tiễn toàn bộ đứng tại cửa chính tiệc rượu tiếp đón nhân vật lớn cao tuổi, bởi vì mang thai Dung Tiễn bị bắt buộc chỉ có thể ngồi ngoan ngoãn dưới con mắt của Cù Giản, một mình Dung Tư Hàm phụ trách tiếp đón khách khứa trẻ tuổi.

Vợ chồng Đan Cảnh Xuyên và Cố Linh Nhan là người đến cuối cùng, Cố Linh Nhan vừa nhìn thấy Dung Tư Hàm thì lập tức nhấc làn váy nghiêm mặt nói: “Chị Hàm, em muốn ly hôn với Oa Tử.”

Dung Tư Hàm nhìn sang cái nôi đen mặt kia, nhin cười hỏi: “Sao vậy?”

“Trước khi ra ngoài em muốn ăn cá hồi, anh ấy dám không cho, nói nếu em còn ầm ĩ nữa sẽ lấy dùi cui đánh em.” Cố Linh Nhan hung tợn trừng mắt nhìn cục trưởng cục cảnh sát anh tuấn trẻ tuổi bên người, “Bà đây mới muốn đánh anh ấy, đánh cho chết luôn! Đánh chết rồi em tìm anh chàng thư sinh mới.”

Sắc mặt Đan Cảnh Xuyên lập tức trở thành đáng sợ gió thổi mưa giông trước cơn bão, gờ tay muốn tóm lấy cô vợ nhỏ.

Việc nhà của đôi chồng già vợ trẻ này ông trời cũng không có cách nào nhúng tay vào, Dung Tư Hàm càng không phải người biết khuyên can, cô chỉ có thể bắt đắc dĩ xoa vai cô gái nhỏ, chỉ chỗ Dung Tiễn đang ở bảo qua đó trước.

“Bội Bội đã ở dưới lâu, tới ngay thôi, hai đứa nhỏ trì hoãn một lúc, thứ lỗi.” Lúc này Đan Cảnh Xuyên gạt đầu với cô, rồi đuổi theo sau vợ mình.

Chưa đến một lúc thì nhìn thấy Thiệu Tây Bội một tay dắt con trai đi về phía này, đi theo sau là Phó Chính mang sắc mặt nghiêm nghị đang bồng con gái, sắc mặt Thiệu Tây Bội dù xinh đẹp hồng hào nhưng hình như có vẻ rất mệt mỏi.

“Bội Bội.” Cô cầm ly rượu nghênh đón, khom lưng mỉm cười nắm tay bạn nhỏ Phó Căng Nam: “Nam Nam còn nhớ đi không?”

Phó Căng Nam kể thừa dung mạo xinh đẹp của ba mẹ, càng đi truyền khuôn mặt núi băng của ba, lúc này môi cậu chuyển động kêu một tiếng: “Dì Hàm Hàm”

“Xin lỗi Hàm Hàm.” Thiệu Tây Bội tỏ vẻ có lỗi nhìn Dung Tư Hàm, “Vấn Vấn ngủ thẳng từ trưa đến tối, còn nhỏ đã cấu kinh không thôi, nếu đánh thức thì khóc không ngừng, như vậy thật sự tăng thêm phiền toái cho chị.”

Dung Tư Hàm lắc đầu tỏ vẻ đừng khách sáo, lúc này cô nghe được Phó Căng Nam bỗng nhiên cất tiếng: “Chú xinh đẹp không có tôi.”

“Ai là chú xinh đẹp?” Thiệu Tây Bội cảm thấy khó hiểu đối với lời nói của con trai.

“Phong Trác Luân.” Phó Chính mang theo vẻ nghiêm nghị chẳng hề giảm bớt ở một bên lạnh lùng cất tiếng.

Khuôn mặt Dung Tư Hàm trầm xuống khó thể nhận ra.

Thiệu Tây Bội nhìn quanh một vòng bốn phía, nói với con trai: “Sao con lại nhớ tới chú ấy?”

Phó Căng Nam điềm tĩnh vươn tay chỉ Dung Tư Hàm: “Chú ấy ở cùng dì Hàm Hàm”

Lúc này Dung Tư Hàm không biết nên nói gì, cô cúi đầu á khẩu đứng tại chỗ nhìn đứa nhỏ, ngón tay hơi phát run.

“Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.” Đôi mắt Phó Chính đằng sau thấu kính chợt lóe, anh ta bồng con gái đi vào trong trước, Thiệu Tây Bội cũng vội vàng dắt con trai, nói với Dung Tư Hàm, “Hàm Hàm chị có việc cứ tự nhiên, bọn em vào chỗ trước.”

**

Trước khi bữa tiệc bắt đầu Dung Thành đại diện nhà họ Dung phát biểu khai rượu, Dung Tư Hàm im lặng đứng bên cạnh ông, đã có gần một nửa ánh mắt của khách khứa tại đây dính chặt trên người cô.

Thiệu Tây Bội gấp đồ ăn vào bát con trai để cậu bé tự ăn, cô nói với Phó Chính ở bên cạnh: “Hàm Hàm là cô gái tốt ai cũng muốn cả, nhưng em cảm thấy hình như chị ấy không có hứng thú với ai hết.”

“Không nhất định.” Phó Chính dùng chiếc đũa nghiền nhỏ sơi khoai tây có thể đứt cho con gái ăn thấp giọng đáp.

Anh ta luôn ít lời, lúc này lại thốt ra ba chữ, Thiệu Tây Bội hơi tò mò, kẻ sát anh ta một chút nhẹ giọng hỏi: “Anh biết Hàm Hàm có người chị ấy thích hả? Ai vậy?”

“Không biết.” Phó Chính chậm rãi buông đũa xuống, “Em muốn cuộc không?”

Cô thấy thể càng cảm thấy kỳ hoặc: “Cuộc gì?”

“Cuộc... quần áo đêm qua cộng thêm ba cái áo mưa, và cà-vạt.” Anh ta đẩy mắt kính, nhìn cô, “Nếu cô ấy có thì dựa theo điều nói trên... Nếu không có, anh lại thêm một chiếc cà-vạt và trọn một đêm.”

Thiệu Tây Bội lắng nghe liền đỏ mặt, lại không thể nói gì, chỉ có thể dùng sức liếc mắt khinh thường.

...

Sau khi bữa tiệc bắt đầu Dung Tư Hàm không ăn được bao nhiêu, cô đi theo Dung Thành và Lý Lị liên tục chào hỏi với mọi nhân vật, nói chuyện với nhau.

Trong đó đương nhiên cũng không thiếu một số người đàn ông còn trẻ mà đã quyền cao chức trọng, có phong độ lịch lãm, có cỏi mờ thân thiện... Cô không thể không thừa nhận, những người này quả thật ít nhiều đều có điểm và ưu thế hấp dẫn người khác.

Song, dù là diện mạo, nụ cười có thân thiện bao nhiêu, lòng cô trước sau như một không dao động chút nào.

“Cô Dung.” Lúc này một người đàn ông từ phía sau nhẹ nhàng gọi tên cô.

Cô quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt ngẩn ra của đối phương, hồi lâu sau cô lấy lại tinh thần thản nhiên nói: “Chào anh.”

“Tôi hơi mạo muội và đường đột, xin cô thứ lỗi.” Người đàn ông khiêm tốn lễ phép, “Xin hỏi buổi tiệc chấm dứt rồi, cô có bằng lòng trò chuyện với tôi không? Sẽ không làm lỡ nhiều thời gian của cô đâu.”

Đối phương tiến lui thỏa đáng, dừng cảm thảng thán, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy phản cảm.

Dung Tư Hàm nhìn mặt mũi đối phương hơi có phần tương tự với anh, cô nấp máy khước môi, cuối cùng vẫn không từ chối.

Lúc này anh hẳn là đã ở trên máy bay đi Pháp.

Cô không biết có phải cả đời này chẳng thể nào quên được anh, sống trong ký ức chỉ có anh hay không.

Nhưng dù có bao nhiêu khó khăn đi nữa, cô cũng nên thử một lần, thử một lần từ nay về sau không còn một người như vậy, cô còn có khả năng tìm được trái tim đã bị bản thân vứt bỏ hay không.

**

Bữa tiệc duy trì gần bốn tiếng đồng hồ rồi cuộc chấm dứt.

Dung Thành và Lý Lệ ở ngoài cửa lớn tiễn khách, Lý Lệ biết có người hẹn Dung Tư Hàm, bà bèn bảo cô đi trước.

Một chiếc xe màu đen khiêm tốn mà xa xỉ đã đỗ ở cửa hông, người đàn ông trẻ tuổi vừa mời ban nãy đứng cạnh chiếc xe, Dung Tư Hàm choàng thêm áo khoác, cầm túi xách đi tới cửa hông.

Ánh trăng như nước, vầng trăng rọi xuống một cái bóng dịu dàng, người đàn ông kia nhìn từ xa trông hơi ngây ngốc.

Dung Tư Hàm vừa đi vừa vén tóc mai, lúc này cô ngẩng đầu nhìn lên, bước chân lập tức dừng lại.

Một người đàn ông đẩy ra cửa kính bên cạnh, từ phía trái đằng trước đi xuống bậc thang.

Nhiệt độ ban đêm đột nhiên giảm xuống, người kia chỉ mặc chiếc áo sơ mi mỏng manh, vẻ mặt mới có nhiều bao nhiêu cũng không thể che lấp khuôn mặt tỏa sáng rực rỡ kia.

Anh từng bước một đi về phía cô.

“Em ở đây.” Phong Trác Luân đi tới trước mặt cô, nhìn thấy khuôn mặt cô, anh khẽ kháng cong khóe môi.

Dung Tư Hàm nhìn khuôn mặt anh, hồi lâu sau nước mắt từ từ lặng lẽ tuôn ra.

Lúc này anh vươn tay, dùng sức ôm cô thật chặt, giam giữ trong lòng mình.

Bộ váy đỏ sậm, áo mỏng trắng tinh.

Em ở đây, em ở trong tình yêu tuyệt vọng của anh, vô cùng nóng bỏng, vạn kiếp bất phục.

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sơ Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Edit: Sam

Người đàn ông đứng cạnh chiếc xe nhìn thấy cảnh này từ đằng xa, anh ta ngỡ ngác tại chỗ không biết nên đưa ra phản ứng gì.

Người phụ nữ mặc bộ váy đỏ lộng lẫy được người đàn ông chỉ mặc chiếc áo trắng phong phanh ôm chặt trong lòng, ánh trăng từ trên đầu bọn họ rọi xuống con đường, mà một lớp ánh sáng bạc trên đầu vai họ, đẹp đến mức không có bất cứ người nào có thể đến gần nửa bước.

Đỏ và trắng, nóng bỏng và nhột nhạt, tương phản tới cực điểm.

Đó cũng là một màn chấn động nhất mà người đàn ông trẻ tuổi kia từng chứng kiến trong cuộc đời mình.

Dung Tư Hàm vui trong lòng Phong Trác Luân, nước mắt lặng lẽ rơi xuống từng giọt, cánh tay cô ôm chặt vòng eo gầy gò của anh.

Cuối cùng anh tới rồi, trước khi cô từ bỏ chính mình, anh đã tìm được cô rồi.

Hai tay Phong Trác Luân cũng ôm càng chặt hơn, chiếc cằm tỉ mỉ trên đầu cô, sắc mặt ngăm chịu đựng mà nồng nhiệt.

“Dung Tư Hàm” Hồi lâu sau, anh nhẹ nhàng buông cô ra, gọi trọn vẹn tên cô.

Cô nghe tiếng gọi như vậy liền ngăn ra, không khỏi nghĩ đến lần trước anh cũng gọi như vậy trong điện thoại, sau đó là câu xin lỗi và tạm biệt cô.

Anh cúi đầu nhìn thấy hốc mắt cô đã ửng đỏ, khóe miệng anh khẽ cong lên một nụ cười: “Người bị vứt bỏ là anh, mặt dày mày dạn trở về tìm em cũng là anh.”

“Anh cần thể diện lúc nào chứ.” Cô cũng nhìn anh, vành mắt cay xè nở nụ cười.

“Đâu chỉ thể diện.” Anh lắc đầu, uể oải nói, “Sự nghiệp cũng không cần, trợ lý gốc gác cũng không cần, gái đẹp tóc vàng mắt xanh ngoại quốc cũng chẳng cần... Anh cần cái gì chứ?”

Cô nhìn ánh mắt anh, bất ngờ hiểu được giờ phút này anh muốn nói gì.

Phong Trác Luân hơi khom lưng, anh từ trán lên trán cô, hơi thở nóng bỏng và gấp gáp phả trên mặt cô: “Anh thử đoán lần nữa em muốn cái gì, bỏ đi cái xác đẹp đẽ này của anh, anh xem anh còn có thể lấy gì ra cho em... được không?”

Giọng điệu của anh vẫn bi ối hồ hững như vậy.

Thế nhưng ánh mắt anh cách cô gần thế này, mọi nguy trang ngạo mạn thờ ơ hồi trước đều bại lộ từng cái một.

Thấy đến quá rõ ràng, trái tim cô cũng đau nhói.

“Được.” Lúc này Dung Tư Hàm vươn hai tay ôm cổ anh, khẽ sát bờ môi anh nói, “Anh đoán xem em muốn cái gì.”

Người phụ nữ xinh đẹp nhắm mắt lại, thả lỏng toàn bộ thể xác và tinh thần trước mặt anh, giao chính mình cho anh.

Hầu kết anh trượt lên trượt xuống, giờ đây hai tay anh ôm lấy vòng eo cô nhấc cô lên đi vào trong khách sạn.

Dung Tư Hàm hoảng sợ, vội vàng ôm chặt cổ anh, hai chân tách ra bên hông anh để ngăn ngừa mình tuột xuống.

Phong Trác Luân bế cô như đứa nhỏ, sắc mặt mê hoặc ngẩng đầu hôn cằm cô, anh đẩy ra cánh cửa kính tránh cửa chính, đi về phía đại sảnh ở lầu phụ khách sạn.

Khách khứa tại bữa tiệc cơ bản đi hết rồi, cô cũng không yêu cầu anh thả mình xuống, khỏe miệng thậm chí cong lên nụ cười hiền nhiên mặc anh điên cuồng.

Hai người dùng tư thế mờ ám đi qua hành lang dài, lúc này từ góc đối diện có người đi tới.

“Chú xinh đẹp.”

Vừa nghe được giọng trẻ con lạnh lùng, toàn thân Dung Tư Hàm lập tức căng thẳng, ngay sau đó là một giọng nữ hết sức kinh ngạc: “...Hàm Hàm?”

Phong Trác Luân nhìn thấy người ở phía đối diện, anh cười cười thả cô xuống, cô xoay người kéo lại vạt váy, rồi nhìn sang một nhà bốn miệng họ Phó đứng ở trước mặt hai người họ.

Phó Chính bông con gái đã ngủ say trong tay, sắc mặt vẫn lạnh như băng, lúc này anh ta nhìn bọn họ một cái, rồi lập tức nghiêng đầu dùng ánh mắt sâu xa nhìn vợ mình.

Thiệu Tây Bội dắt con trai, ngo ngắc tại chỗ hồi lâu mới lên tiếng lần nữa: “Hai người...”

“Chúng tôi đi đặt phòng.” Phong Trác Luân không mất tự nhiên chút nào, lười nhác hí nháy, còn nâng cằm hướng về phía Phó Chính, “Muốn đặt cùng không?”

Dung Tư Hàm đã đỏ mặt xấu hổ lập tức xoay người hung hăng trừng mắt liếc nhìn anh, hận không thể dán lại cái mồm kia của anh, ai ngờ tên Phó cận bã đối diện lại đáp lời anh, thản nhiên nói: “Được.”

Lúc này đến phiên Thiệu Tây Bội mặt đỏ tai hồng, quay đầu nhìn sắc mặt chồng mình thế mà nghiêm túc nói là làm.

“Sớm sinh thêm đứa nữa đi.” Phong Trác Luân hòa theo, nắm tay Dung Tư Hàm, anh đi qua bên người Phó Chính vỗ vai anh ta.

Hai người đàn ông có tác phong hoàn toàn khác biệt giờ phút này đạt được nhận thức chung một cách trọn vẹn.

...

Phong Trác Luân dùng tốc độ mau lẹ làm thê phòng tại quầy lễ tân, rồi đưa cô thẳng tới tầng lầu căn phòng.

Từ trong thang máy anh đã ôm cô thật chặt, hôn cô nồng nhiệt, môi lưỡi quấn quýt, cho đến khi lấy thê phòng mở cửa phòng, anh không cho cô bất cứ thời gian suy nghĩ nào nữa.

Sự triển miên sâu nhất, quen thuộc nhất, nóng bỏng nhất, từ thân thể đến trái tim.

Anh là cao thủ, nhưng đêm nay lại hơi khác biệt so với bất cứ đêm nào của trước đây.

Dung Tư Hàm không đưa ra bất cứ phản kháng nào, thuận theo để anh đặt trên vách tường tại huyền quan, anh ngậm cắn vành tai cô, từ phía sau chậm rãi kéo xuống khóa kéo trên bộ váy của cô, cô cũng đáp lại anh, tháo ra từng khuy áo sơ mi của anh.

Anh vốn định cởi váy cô ra, ai ngờ lúc này cô há miệng nhẹ nhàng ngậm hôn điểm mẫn cảm trước ngực anh, còn dần dần khom xuống trượt tới bụng anh.

Người phụ nữ mặc bộ váy đỏ đã bị cởi ra một nửa, mắt tựa hoa mơ, da thịt trắng nõn, cô ngồi xổm trước mặt anh, khuôn mặt ửng đỏ cởi ra dây lưng của anh, ngón tay khẽ run cầm thận giải phóng vật kia ra.

Giác quan và thị giác trùng trùng điệp điệp, kiều ngạo như cô, chỉ một động tác nhỏ như vậy khiến sự nóng bỏng toàn thân anh đều mãnh liệt chạy về phía kia.

Mẫu mắt Phong Trác Luân hoàn toàn tối sẫm tại khoảnh khắc này.

Lúc này anh chặn lại hành động của cô, kéo cô lên xoay lưng qua, bàn tay từ xương vai trần trụi xinh đẹp lướt xuống nhẹ nhàng kéo chân cô thành hình chữ T.

“Hàm Bảo...” Anh tựa như thì thào gọi cô, âm cuối lại phát run khó mà nhận ra, một tiếng, một tiếng...cẩn thận như vậy giống như đang xác nhận gì đó.

Cô đưa lưng về phía anh, cảm nhận được ngọn lửa nóng của anh khẽ sát từ phía sau, làn da trần trụi trong bầu không khí không có thiết bị sưởi ấm cũng không cảm thấy lạnh.

Đôi chân dài nhỏ của Dung Tư Hàm bị anh tách ra đằng sau, ngón tay anh dò xét vào nơi ẩm ướt của cô, mở ra cái miệng nhỏ đóng mở theo hô hấp của cô, anh nâng mình đẩy toàn vẹn vào trong.

Cô bị anh đặt trên vách tường, miệng thờ hồn hên gấp rút, anh cúi đầu nhìn thấy mình gần như thô bạo mở cái miệng nhỏ của cô đến điểm cực hạn, anh gần như biến mất trong thân thể cô, nơi ẩm ướt của cô siết chặt nuốt lấy toàn bộ anh, bao bọc anh.

Cô hàm chứa anh. Chiếm giữ cô là anh, cô được cô cũng là anh.

Ánh mắt Phong Trác Luân dần trở nên đỏ tươi, trong tai lắng nghe tiếng rên rỉ của cô chịu đựng không phát ra, một tay anh giữ bờ vai cô, xoa nắn bờ mông trắng trẻo non mềm của cô, từ phía sau dùng sức tiến lùi.

Toàn bộ tiến vào rồi rút ra... Anh không quá nhanh, mỗi lần đều đẩy vào nơi sâu nhất, tiếng va chạm giữa cơ thể hết sức rõ ràng, đôi gò bồng đảo trắng nõn trước ngực cô cũng lung lay theo động tác của anh, anh từ phía sau vẫn về, chẳng hề lưu tình thô bạo để lại dấu ngón tay.

Lúc trước khi làm anh luôn biếng nhác tao nhã, từ trên cao nhìn xuống, nhưng hôm nay anh thậm chí chẳng dùng chút kỹ xảo nào của thường ngày, chỉ muốn nhào nặn cô tiến vào thân thể mình.

Dung Tư Hàm chịu đựng một hồi, rốt cuộc đỏ mặt khóc thành tiếng.

Trong phòng không bật đèn, bức màn cũng không kéo ra, cả căn phòng chỉ có sự ân ái nồng đậm đến mức tận cùng.

Mỗi lần anh dùng sức tiến vào cô liền ngâm vào đầy đủ, anh rời khỏi cô bất giác thất chặt, chỉ dùng sức một lần thể này cô liền đỏ mặt.

Phong Trác Luân thở hổn hển mấy hơi, đỡ cô ngừng một lúc, bấy giờ anh bồng cô lên từ phía sau, cơ thể dính sát đi tới bên giường.

Cô mềm nhũn như nước, bị anh đặt thành tư thế quý sắp, ngón tay trắng mịn nắn chặt ra giường, anh lại đưa mình vào từ phía sau.

Lần này anh bao phủ cơ thể nhỏ nhắn của cô, bóp chặt vòng eo nhỏ của cô, động tác thỏa thích càng nhanh hơn.

Trên người anh toàn mồ hôi, bụng thấm mồ hôi dính trên mông cô, chuyển động chặt chẽ, gần như không rời khỏi bao nhiêu, đẩy cô nhào về phía trước.

“Đau...” Lúc này Dung Tư Hàm rốt cuộc cất tiếng cầu xin, anh dùng động tác, vòng tay đến bụng cô, xoa chỗ hơi gò lên của cô, càng đẩy vào sâu hơn.

Anh khiến cô căng trương, động tác càng dùng sức hơn, chất lỏng mỏng manh của cô theo động tác của anh mà để lại dấu vết mập mờ trên ra giường.

Thời khắc cuối cùng, anh kéo cô qua mặt đối mặt ôm trong lòng, cô chảy nước mắt hừ nhẹ, nhưng vẫn ôm chặt cổ anh, ngâm lấy anh trọn vẹn ở trong cơ thể mình.

Đẩy vào, rút ra... rốt cuộc anh rút ra, nuốt lấy tiếng thét bên miệng cô rồi bắn ra giữa hai chân cô.

“Hàm Bảo...” Cô cup mắt tựa vào bên cổ anh, anh vén sợi tóc thấm mồ hôi ra sau tai cô, hồi phục hô hấp giọng anh khàn khàn, “...Em muốn gì anh cũng cho em.”

Cô vốn đã mệt mỏi tới cùng, cơn buồn ngủ ập tới, lúc này cô nhẹ nhàng mở ra ánh mắt óng ánh sáng nước nhìn anh.

“Anh không phải không tin tưởng em, là anh không tin tưởng chính mình, muốn em dần vật chịu khổ cùng anh, lừa mình dối người.” Anh gần từng tiếng nói, nhếch môi nở nụ cười, “... Anh chính là một người đàn ông yếu đuối nhất gan như vậy.”

Nụ cười của anh đẹp đến rung động lòng người, thâm thấu linh hồn tựa vô vọng.

Trong bóng tối chỉ có cô ở trước mắt, anh cúi đầu nhìn cô, hốc mắt cũng dần hơi ửng đỏ: “Bởi vậy, cho dù sau này em không muốn nữa, cũng không cần trả lại cho anh.”

Anh vốn tưởng rằng bản thân cho tình yêu thì có thể không cho cảm xúc.

Bởi vì từ trước đến giờ anh chỉ biết, nếu ngay cả trái tim cũng không có thì anh không để lại gì cả, từ nay về sau hai bàn tay trắng.

Nhưng anh vẫn không nỡ, không nỡ không yêu cô.

Không nỡ không giấu mình cho kỹ, thứ còn sót lại cuối cùng cũng giao cho cô.

Cho dù sau này vực sâu địa ngục tới chờ, anh cũng chỉ nguyện đi một mình ——

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Edit: Nhí / Beta: Sam

Buổi sáng cuối thu đầu đông đặc biệt đẹp.

Một đêm trời yên tĩnh thích chẳng biết mệt mỏi, khi Dung Tư Hàm mở mắt ra thì mặt trời đã lên cao.

Ánh sáng ấm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào, mỗi một chỗ trong phòng đều in dấu sự yên tĩnh dịu dàng, cô động dậy thân thể mệt mỏi, ngẩng đầu lên liền bắt gặp một đôi mắt xinh đẹp và tinh nghịch.

“Chào buổi sáng.” Phong Trác Luân để trần nằm sấp trên người cô, nhếch miệng cắn một cái nhẹ nhàng lên chiếc mũi xinh xắn của cô.

Buổi sáng thức dậy, ánh mắt đầu tiên là nhìn thấy một người thể này, trong mắt chứa ý cười phản chiếu hình ảnh khuôn mặt mới tinh của mình, hồng nhan tuổi già... ngày qua ngày, từ đầu đến cuối.

Trên đời hẳn không có chuyện nào tốt hơn như vậy.

Dung Tư Hàm mấp máy bờ môi, trong mắt không tự chủ được hiện lên ý cười.

Trong phòng không mở cửa sổ nên hương vị còn lưu lại rất nặng, nhận thấy trong mắt của anh lại có chiều hướng dần trở nên giống sói, cô vội vàng đưa tay đẩy gương mặt đẹp trai của anh sang một bên, lại phát hiện giọng nói thốt ra trở nên khàn khàn, “Đi động.”

Tối hôm qua cứ như vậy không để ý gì cùng anh quán quýt, cho đến lúc rạng sáng thân thể hai người vẫn liên tục quấn nhau chặt chẽ. Một đêm không về, bây giờ Dung Thành và Lý Lệ ở bên kia cũng không biết nên ăn nói thế nào.

“Đừng lấy.” Lúc này anh lật mình nằm bên cạnh cô, đem cả cô và chân quấn lại, ôm nằm sấp trên người mình, “Nói chuyện trước đã, đêm qua anh không đến, em muốn cùng gã bắt chước anh đi đâu.”

Giọng anh vẫn lười biếng như cũ, nhưng cô có thể cảm nhận được rõ ràng nơi nào đó ở dưới chân đã dần dần nhô lên.

Không nói cũng làm, nói... cũng có khả năng làm.

“Anh ghen à?” Cô nhướn mày nhìn anh.

Lại nói người đàn ông mời hẹn kia cũng chỉ có đôi mắt đáng vẻ hơi giống anh mà thôi, người này làm sao trở nên đáng ghét như vậy.

Phong Trác Luân dùng bàn lĩnh miệng tiện giữ nhà: “Ghen không phải là độc quyền của em ư.”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của cô lập tức lạnh nhạt.

Cô không quên, mỗi lần ngày hôm đó đã trực tiếp thúc đẩy khiến bọn họ chia tay.

“Quan hệ giữa Milk và anh rốt cuộc là thế nào.” Lúc này cô bình tĩnh nhìn vào đôi mắt của anh hỏi, “Nói thật đi.”

“Không phải loại quan hệ trên thân thể như em nghĩ, cũng không phải là hồng nhan tri kỷ.” Tay của anh đặt ở sau đầu cô vuốt ve tóc cô, âm thanh bình tĩnh, “Bất luận em tin hay không, con bé thực sự chỉ là một cô bé rất đáng thương, anh đối xử với nó như là một đứa trẻ.”

Đứa nhỏ kia cô đơn lẻ loi giống như anh, cũng là niềm an ủi duy nhất chống chọi lúc đó.

Cách nói chuyện của anh hết sức nghiêm túc, không né tránh hay là có ý đồ lừa dối.

“Vậy tối hôm đó, suốt đêm anh không trở về là cùng cô ấy đi nơi nào?” Cô trầm ngâm một lát, từng câu từng chữ muốn hỏi mọi chuyện có liên quan đến anh, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Bàn tay Phong Trác Luân đang vuốt tóc của cô chợt dừng lại: “Đi gặp một người rất quan trọng đối với anh.”

Âm cuối thốt ra, cô không nói gì chỉ hơi nhú mày.

Lúc này anh ngừng đầu hôn nhẹ lên cằm của cô, nhìn vào mắt cô: “Em biết không, nếu muốn anh nói người mà anh hận nhất cả đời này, là người đó... Nhưng nếu nghĩ đến từ nay về sau không còn người này trên thế giới nữa, lòng anh càng như bị dao cắt hơn.”

Đây là lần đầu tiên Dung Tư Hàm nhìn thấy vẻ mặt này của anh, bỏ đi sự kiêu ngạo, hài hước, vô vị, chỉ có cảm xúc mãnh liệt chân thực.

Thật ra cô vẫn còn rất nhiều điều muốn hỏi anh, mọi thứ thuộc về bản thân anh được anh giấu rất sâu, còn cô nhất thời không có cách nào thấy rõ toàn bộ.

Nhưng khoảnh khắc này thật đẹp, đẹp đến nỗi cô quên đi thời gian vụn vỡ chia tay trước đây, đẹp đến nỗi cô không đành lòng chạm vào sự thật.

“Anh... vì sao không đi Pháp?” Cả hai người nhất thời không nói gì, một lúc lâu cô mới cất tiếng hỏi nhưng vẫn có một chút gợn sóng bên trong âm thanh bình tĩnh.

“Cơ trưởng bị Đường Thốc bắt cóc rồi.” Anh nhú mày, thoải mái trả lời.

Nàng liếc mắt xem thường, lập tức cuốn theo cái chân muốn từ trên người anh đi xuống.

Phong Trác Luân cười lớn ôm cô trở lại, nụ cười sáng khoái trong veo chưa bao giờ có: “Em rất ‘ngoài lạnh trong nóng’, học Tiểu Hoàn Từ người ta vừa ngốc lại đáng yêu thì tốt hơn.”

“Vậy anh là ai? Bạn học Hoa Luân sao?” Dung Tư Hàm có việc nên làm thì phải làm.

Anh làm ra vẻ suy nghĩ nghiêm túc một lúc: “Nếu anh là Hoa Luân, thế thì phim hoạt hình sẽ biến thành phim người lớn rồi, bạn học Hoa Luân chắc sẽ không coi sạch Tiểu Hoàn Từ ép trong lòng nhỉ?”

“Lưu manh.” Cô trợn mắt khinh thường.

Anh cười đến mức đôi mắt xinh đẹp cong lên: “Vậy tối hôm qua sau khi nhìn thấy lưu manh xuất hiện mà em còn vui vẻ, ở trong lòng anh khóc thành như vậy, hửm?”

Thấy cô quay mặt đi không để ý đến anh, lúc này anh đưa tay véo nhẹ mặt cô, thấp giọng nói: “Anh không đến, em không phải muốn đi cùng người khác rồi.”

Sự dịu dàng trong giọng nói của anh lan ra, vương vấn quanh người cô.

“Hàm Bảo...” Anh cúi đầu hôn lên ánh mắt cô, “Cám ơn em.”

Sóng điện vô tuyến 1200 km là sự xác nhận của em, là một phần bất khuất em cho anh trong cùng đường.

Đây là lần cuối cùng trước khi những sóng ngầm mãnh liệt tiến đến, là thời gian quá tốt đẹp mà anh không dễ giành được.

Cuộc đời này anh sẽ không bao giờ quên.

Sau khi cô nghe xong những lời cuối của anh thì nhích lại gần anh, kề sát lồng ngực anh.

“Có đói bụng không?” Phong Trác Luân nhìn đỉnh đầu đang vui trong ngực mình, lúc này anh bật ra nụ cười tình nghịch quen thuộc, “Em muốn ăn chút gì không? Ví dụ như... sữa?”

Suy nghĩ của người bình thường tất nhiên là sẽ cảm thấy cuộc đời thật trên là sự sẵn sàng đúng đắn, nhưng cô làm sao không biết trong lòng của người này có bao nhiêu gian xảo, cô lập tức nâng gương mặt đang xấu hổ trừng mắt nhìn anh: “Phong Trác Luân!”

“Lúc em đang ngủ anh tranh thủ đi ra ngoài mua bữa sáng, gặp được con trai của Phó Chính ở thang máy bên cạnh.” Tâm tình của anh có vẻ rất tốt, “Thằng bé nói với anh, đêm qua ba nó quăng nó và em gái sang phòng kế bên, nó nghe được mẹ mình khóc cả đêm.”

“Anh tính rồi, tối hôm qua anh không dời chuyện em cả đêm.” Tay anh nương theo tấm lưng trần của cô đi xuống, “Cho nên nói, người so với người, anh vẫn còn rất thấu tình đạt lý đúng không?”

Cô nghe mà vừa tức vừa cười: “Còn không phải anh làm hỏng người tốt sao, nếu không vì đề nghị hôm qua của anh thì Bội Bội đâu đến mức chịu khổ như vậy?”

“Em nói Phó Chính là người tốt?” Phong Trác Luân lập tức cười nhạo một tiếng, “Ngày hôm qua em không thấy gần cổ tay vợ cậu ta có dấu vết bị trói sao?”

Trên khuôn mặt đẹp đẽ của anh chỉ viết rõ ràng một dòng chữ to —— Anh còn chưa ép em chơi SM, anh tốt lắm! Mau khen anh đi!

Dung Tư Hàm thật sự hết kiên nhẫn, trên trán nổi gân xanh, cô véo chiếc mũi cao thẳng xinh đẹp của anh: “Đồ xấu xa, em muốn gọi điện thoại cho ba mẹ em.”

Cô vừa dứt lời thì chợt nghe thấy tiếng chuông cửa “ding đoong” truyền đến.

“Ồ.” Phong Trác Luân nhìn tình huống chung, lúc này thanh thần cảm tay cô đặt trong lòng bàn tay đưa đến bên miệng hôn một cái, “Anh đi mở hay là em đi mở cửa?”

Cô có thể đi mở cửa được sao! Để người khác nhìn thấy bộ dáng thể này, khắp người cô ngoại trừ nhiều vết đỏ tím ra thì ngay cả mảnh vải cũng không có!

Phong Trác Luân cười đến rạn rở, lúc này ôm cô từ trên người xuống, tự mình xuống giường đi mở cửa.

Khi cửa được mở ra thì nghe được một giọng nữ quen thuộc, Dung Tư Hàm mới nhận ra ban nãy mình chưa nghĩ tới ai sẽ tìm đến nơi này.

Dung Tiễn đi thẳng một mạch từ cửa vào trong, khi nhìn thấy cô đang quần chân ở trên giường, mắt trừng lớn giọng la lên: “...Chị! Chị thực sự lên giường với anh ta?!”

Dung Tư Hàm cũng giật mình, cô xấu hổ đến nỗi không có cách nào động dậy.

Lúc này Dung Tiễn dụi mạnh hai mắt của mình nhìn lại lần nữa, trông thấy vết đỏ rõ ràng lộ ra gần bả vai cô, Dung Tiễn lập tức đi đến bên giường vội vàng nói: “Trước đó em gọi điện thoại cho chị là anh ta bắt máy, chị...chị thật sự có tình một đêm với anh ta?!”

“Lục già.” Phong Trác Luân chắn trước lối vào hành lang, chỉ về phía sau Dung Tiễn lên tiếng, “Cô đừng kích động, tiện thể bảo chồng cô đi xuống dưới lầu chờ đi, cô chưa từng nghe nói phi lễ chó nhìn sao.”

Dung Tiễn bị chặn hoàn toàn phát cáu, xoay người la anh: “Anh có phải là người hay không hả! Anh treu hoa ghẹo nguyệt mặc anh, sao có thể xuống tay với chị tôi?!”

“Hôm nay cũng không phải ngày đầu tiên xuống tay.” Ngón tay anh gõ lên thành cửa, không chút để ý nói, “Cũng là tình mấy trăm đêm rồi.”

Dung Tiễn vừa khiếp sợ cực độ vừa tức giận, trong lúc đó ánh mắt của Dung Tư Hàm và anh chạm vào nhau, nhất thời cả hai đều nghẹn lời.

“Lục Lục.” Dung Tư Hàm cuộn tấm chăn thở dài, vừa ngẩng đầu vừa bình thản nói, “Chị thay quần áo xong rồi xuống tìm em, em và Cù Giản xuống đại sảnh dưới lầu chờ chị trước đi.”

**

Quán cà phê tại đại sảnh khách sạn rất sáng sủa, lúc Dung Tư Hàm và Phong Trác Luân đi xuống thì vợ chồng Dung Tiễn và Cù Giản đã chọn ngồi tại bàn gần cửa sổ, còn có cả nhà Phó Chính và Thiệu Tây Bội.

Dung Tiễn mang thai sự dao động cảm xúc vốn đã lớn, giờ đang kích động nói gì đó với Thiệu Tây Bội ngồi đối diện.

“Phong Trác Luân anh thành thật nói rõ mọi chuyện cho tôi!” Dung Tiễn thấy hai người họ vừa ngồi xuống, lập tức trừng mắt lạnh lùng nhìn Phong Trác Luân, “Anh và chị tôi ở bên nhau từ lúc nào? Có phải lúc làm phu rể trong hôn lễ của tôi không?”

“Không phải.” Về mặt anh thanh thản, “Trước đó nữa.”

Dung Tư Hàm vốn không phải là người khéo ăn nói, hướng chỉ cô đúng là đã lừa Dung Tiễn rất lâu, giờ quả thật nói gì cũng đuối lý, cô ngồi một bên sắc mặt hơi xấu hổ.

Dung Tiễn nghe lời nói đó xong đến cảm cũng sắp rớt xuống, nhúm mày hỏi: “Trước đó là bao lâu? Ở Hồng Kông à? Quen như thế nào?”

Phong Trác Luân liếc nhìn sang Dung Tư Hàm bên cạnh rồi quay sang Dung Tiễn cười nói đùa: “Cô muốn điều tra hộ khẩu sao? Có cần đưa ngày sinh tháng đẻ cho cô để cô xem có xứng đôi hay không?”

Dáng vẻ của anh nói chuyện tràn đầy kiêu ngạo, Dung Tiễn định đứng lên đập bàn thì bị Thiệu Tây Bội ngồi ở đối diện nắm tay lại, cô đành ngồi tại chỗ nói: “Ai biết được anh đối với chị tôi là thật hay giả? Tôi cũng không thể để chị tôi bị anh lừa!”

“Ồi, dù thế nào cô cũng nên gọi tôi một tiếng anh rể chứ.” Anh thông thả treu đùa, “Cô không biết tuân theo vai vế à.”

“Lục Lục cũng là lo lắng cho Hàm Hàm.” Cù Giản ôm bờ vai Dung Tiễn, ngồi một bên bình tĩnh mở lời.

“Lo lắng cái gì?” Phong Trác Luân nghiêng đầu nhìn anh ta cười nhạt, “Lo lắng cô ấy lao vào tình yêu không có hồi đáp, còn làm áo cưới cho người khác sao? Yên tâm đi, ngoại cô ấy ra tôi không có thói quen ăn cò gần hang.”

Lời này nói ra sắc bén sâu xa, đương nhiên là Dung Tư Hàm biết anh đang tính chuyện cũ nên ở dưới bàn cố gắng kéo tay anh, cô ngẩng đầu nhìn Dung Tiễn ở phía đối diện nói: “Lục Lục, anh ấy...”

“Anh!” Dung Tiễn không thể ngồi yên, rút tay mình khỏi tay Thiệu Tây Bội rồi đứng dậy.

Thiệu Tây Bội bởi hành động này mà tay đụng vào góc bàn đau đến chảy nước mắt, Phó Chính luôn giữ im lặng bỗng con gái ngay lập tức sau cặp mắt kính phát ra tia sáng lạnh bốn

phía, anh ta duỗi tay kéo tay vợ mình qua nhìn, rồi liếc mắt nhìn về phía Dung Tiễn.

Khí thế của tên cận bã lan ra cả bàn, Dung Tiễn khựng lại nom nớp lo sợ quay người lại, vội vàng cúi đầu nhìn tay của Thiệu Tây Bội: “Xin lỗi Bội Bội, tay cậu. . . tay cậu sao lại thế này?”

Chỗ cổ tay mảnh khảnh của Thiệu Tây Bội có mấy vết bầm ửng đỏ chẳng chịt.

“Phó Chính!” Dung Tiễn lập tức quên mình vừa mới bị kẻ đầu têu hù dọa, cô nổi giận đùng đùng nhìn sang Phó Chính, “Anh làm gì Bội Bội vậy? Anh bạo hành cậu ấy?!”

Phó Chính lạnh lùng nhìn cô một lúc lâu, mặt không thay đổi nói.

“Tôi trời vợ tôi, liên quan gì đến cô.”

Dung Tiễn suyt nữa không thở được, lúc này nhìn thấy Phong Trác Luân ngồi ở góc đối diện cười nhạt nhìn mình.

“Thấy chưa? Cho nên tôi ngủ với người phụ nữ của tôi, liên quan gì tới cô.” ——

Bạn đang đọc truyện *Tìy Tình Sớ Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Edit: Nhi / Beta: Sam

Sau khi Phong Trác Luân nói xong câu đó, cô bé đang được Phó Chính ôm trong tay đột nhiên òa khóc.

Buổi trưa bên trong quán cà phê không một bóng người nên hết sức im lặng, tiếng khóc nhỏ của đứa bé vang dội, Thiệu Tây Bội ở một bên vội vàng đưa tay bông lầy con gái đứng dậy đi ra ngoài, cẩn thận ôm bé cung vào trong lòng đỏ “Ngaoan, ngaoan”.

Phó Chính thấy vậy cũng không có ý muốn ở lại, lúc này anh ta im lặng đẩy ghế ra đứng dậy, bạn nhỏ Phó Cảnh Nam ngồi bên cạnh phản ứng cũng nhanh, lập tức theo ba mình đứng dậy.

“Vấn Vấn phải ngủ trưa, chúng tôi đi trước đây.” Phó Chính lạnh lùng nói một câu rồi dắt tay con trai đi theo hướng Thiệu Tây Bội, lúc đi ngang qua ghế của Phong Trác Luân, anh ta lại vươn tay vỗ bả vai anh.

Trong khí thế mạnh mẽ của tên cận bã dường như lộ ra một tia thương thức xen lẫn thấu hiểu.

Phong Trác Luân nhếch môi, lập tức ngẩng đầu nở một nụ cười hết sức phong tình với anh ta.

Cả nhà họ Phó đi rồi trên bàn chỉ còn lại bốn người, lúc này Dung Tiễn hít sâu một hơi, nhìn Dung Tư Hàm chăm chú rồi hỏi: “Chị, chị thật sự thích anh ta, nghiêm túc muốn ở bên anh ta sao?”

Về mặt Dung Tư Hàm không thay đổi, một lúc sau khẽ gật đầu.

“Vậy được rồi.” Dung Tiễn ngồi xuống nhìn cô, nhẹ giọng nói, “Em không phải muốn gây trở ngại cho hai người, chỉ là chị. . . Chẳng qua em cảm thấy đã không thể tự lừa mình được nữa, thật sự là từ rất lâu rồi chị đã không muốn chia sẻ những chuyện liên quan về chị cho em biết nữa đúng không.”

Cô gái tóc ngắn không còn giọng điệu phản kháng nữa, sắc mặt lại mang chút chán nản.

Dung Tư Hàm nghe xong thì ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía Dung Tiễn, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“Trước đây chúng ta không chuyện gì là không nói với nhau, dù là chuyện nhỏ nhặt đều sẽ nói với đối phương, em cũng không muốn chị nói hết mọi chuyện với em, dù sao mỗi người đều có chuyện riêng của mình, chỉ là em cảm thấy từ lúc chị đi Hồng Kông chúng ta thật sự không thân thiết nữa.” Dung Tiễn lắc đầu, “Chị, em biết chị không phải người sẽ đem tất cả mọi chuyện thổ lộ ra bên ngoài, nhưng em thật sự cảm thấy rất buồn, em cảm thấy là em gái của chị, em đã không còn ở trong thế giới của chị.”

“Vừa nãy Phong Trác Luân nói với Cù Giản là có ý gì?” Dung Tiễn thấp giọng hỏi.

“Đề tôi nói cho cô biết là được rồi.” Lúc này Phong Trác Luân cười cười, mở miệng nói, “Cô thật sự muốn biết sao?”

Anh vừa dứt lời thì Cù Giản đang ngồi bên cạnh lập tức gờ tay ngăn cản, vẻ mặt không lạnh nhạt như ngày thường nữa mà trở nên sắc bén: “Bây giờ Lục Lục đang mang thai.”

Hành động gờ tay này của anh ta khiến sắc mặt của Dung Tư Hàm lập tức thay đổi, trái tim đập một tiếng “thịch”.

Hóa ra. . . anh ta biết.

Hóa ra chuyện cô thích anh ta từ nhiều năm trước, anh ta cũng biết được.

Phong Trác Luân thấy vậy lập tức nở nụ cười: “Tiểu Hoàn Tử, đã thấy chưa? Đây là mối tình đầu của em, nhận được tình cảm sâu đậm của hai chị em, nhưng vẫn làm bộ như hoàn toàn không biết gì về tình cảm của em, thuận lợi cưới người khác còn khiến em mang lòng kính trọng.”

“Phong Trác Luân.” Cù Giản khựng lại, giọng nói kìm nén, “Chuyện tôi làm sai đương nhiên tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm, muốn trách tội tôi thì cũng là để Hàm Hàm trách tội, bây giờ vợ tôi đang mang thai, nếu xảy ra chuyện thì anh chịu trách nhiệm được không?”

“Vợ của anh cần tôi chịu trách nhiệm làm gì?” Trên gương mặt lười biếng của anh bộc lộ sự thờ ơ, “Người tôi chịu trách nhiệm là chị của cô ấy, cũng chính là người bị anh giả vờ làm anh cả không biết gì mang tình cảm đẩy đi Hồng Kông tám năm trời.”

Đôi mắt Dung Tiễn trừng lớn, gần như không dám tin vào những gì mình nghe được.

“Dung Tiễn mang thai con anh thì không nên chịu đựng khổ sở, vậy chuyện anh làm tổn thương đến người phụ nữ của tôi lâu như vậy thì anh yên lòng để cô ấy chịu đựng sao?” Anh nhếch khóe môi, “Tôi không muốn nhắc lại chuyện cũ, cho nên mặc kệ thế nào tôi cũng phải cảm ơn sự đưa đẩy này của anh, bằng không hiện tại cô ấy không phải là người của tôi.”

Một bàn bốn người gần như rơi vào trong sự trầm lặng đáng sợ.

“Lục Lục.” Dung Tư Hàm vẫn luôn im lặng hồi lâu rồi đột nhiên lên tiếng, cô đứng lên nhìn về phía Dung Tiễn, “Chị không có xa lánh em, cũng không đẩy em ra khỏi thế giới của chị, nếu em cảm thấy khó chịu thì đó là vấn đề của riêng chị, là chị không suy nghĩ đến cảm nhận của em, chị xin lỗi em, còn chuyện mà Phong Trác Luân nói không liên quan gì đến em.”

Từng câu từng chữ mạch lạc rõ ràng, ánh mắt Dung Tiễn lưu động còn viên mắt dần hơi ửng đỏ.

Cô thở nhẹ trong lòng một tiếng, lúc này nghiêng đầu nhìn Cù Giản, điều chỉnh hô hấp bình tĩnh nói: “Em cảm thấy chuyện này anh nên giải thích rõ ràng với em ấy thì tốt hơn.”

Cù Giản nhìn cô một lúc lâu rồi chậm rãi gật đầu.

“Bất luận giữa hai vợ chồng các người thảo luận đi đến kết quả gì thì sự việc đã qua rồi, anh không muốn vợ anh khổ sở, tôi cũng không muốn cô ấy bị làm phiền.” Phong Trác Luân đẩy ghế ra, dặt tay Dung Tư Hàm thờ ơ nói.

Ánh nắng mặt trời giữa trưa lên cao rọi trên khuôn mặt anh tuấn của anh làm cho người ta không thể dời mắt.

Tuy rằng giọng điệu nói chuyện của anh khinh người châm chọc như vậy, giống như lúc trước anh coi đây là nhược điểm mà nhiều lần cười nhạo cô.

Nhưng bây giờ cô mới thật sự biết được thì ra cho tới bây giờ anh đã nhớ rõ những chuyện thuộc về cô, cô đã dần quên đi mọi chuyện nhưng anh thì lại không quên.

Bảo vệ, che chở... Hóa ra anh đã sớm cất giữ ổn thỏa tất cả những điều mà cô đã âm thầm chịu đựng trước đây.

Anh nói xong thì dặt cô đi một mạch ra khỏi khách sạn.

Thành phố S lạnh hơn Hồng Kông một chút, trên người anh vẫn đang mặc chiếc áo sơ mi ngày hôm qua, lúc này cô nhìn anh có chút không được nên nắm tay thật chặt rồi nói: “Em cùng anh đi mua một chiếc áo khoác.”

“Không lạnh.” Anh nhíu mày, “Coi như là phí lên sân khấu đánh em rết của em sao?”

Cái miệng người này một ngày không khinh bỉ thì sẽ chết sao!

Sự mềm mại trong trái tim cô bỗng chốc biến mất, cô làm bộ muốn bỏ tay anh ra, anh cười lưu manh rồi dùng sức kéo cô vào trong ngực, nhìn vào ánh mắt của cô trầm giọng hỏi: “Bây giờ em biết lúc đó trong lòng anh ta đã hiểu rõ mọi chuyện, em suy nghĩ thế nào?”

“Không nghĩ gì cả.” Cô trả lời ngắn gọn, không nhanh không chậm, “Giống như anh đã nói đều là chuyện quá khứ rồi, bây giờ anh ấy là bạn của em, cũng là chồng của Lục Lục, vậy thôi.”

Cô vốn tưởng rằng lòng mình sẽ rất hỗn loạn, khó có thể chấp nhận, nhưng thực tế là thế này, hoàn toàn chưa nói tới khổ sở hoặc là tức giận.

Bởi vì bây giờ trong tim cô không có người này nữa, dù chưa nói tạm biệt thì tình cảm đã thay đổi, cho nên cô không hối hận, cũng không đòi ý.

Tình cảm chỉ có thể trao cho một người, trao cho người khác sự thông cảm thực ra chính là tàn nhẫn, Cù Giản làm như vậy không sai.

Huống chi bây giờ cô đã có anh là được rồi.

Phong Trác Luân nhìn cô một lúc, hít thở: “Tại sao em khoan hồng độ lượng với người khác, còn với anh thì ương ngạnh.”

Dung Tư Hàm ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, cũng hít thở cười: “Những lời này vốn là trả lại cho anh.”

Người đi đường không nhiều lắm, anh vươn cánh tay ôm cô rồi bước đi chậm rãi về phía trước, rất nghiêm chỉnh nói: “Em sai rồi, lúc ở trên giường anh sẽ không ương ngạnh, anh rất kiên định.”

Dung mạo của hai người xuất chúng, các cô gái còn trẻ đi trên đường đều quay đầu lại nhìn họ, cô bị anh ôm vào lòng lắng nghe anh nói, khóe miệng nhếch không được vênh lên.

Niềm vui sướng chân thật mạnh mẽ lan tràn từ đầu đến chân.

Sự bầu bạn chân thành như vậy, cô thật sự rất sợ có một ngày sẽ giống như trước đây, nói không có thì không sẽ không còn nữa.

Dọc trên đường đi hai người nói chuyện câu được câu không, thấm thoát đã đi bộ được một đoạn đường rất dài, lúc này Phong Trác Luân dừng lại rồi cúi đầu nhìn cô nói đùa: “Bữa sáng mưa rồi cũng chưa ăn, bây giờ đi ăn chút gì đi, tối hôm qua lao động tốn sức, em đói rồi anh cũng mất phần ăn.”

Dung Tư Hàm liếc xéo anh, đưa mắt nhìn xung quanh rồi đột nhiên nói: “Nơi này nhìn hơi quen mắt, hình như cách nhà em rất gần.”

Hai bên có mấy nhà hàng, tầm mắt cô lại nhìn đến bên cạnh, đối diện là cửa của một quán ăn Trung Quốc, cô bắt gặp một người từ bên trong đi ra, lập tức bắt gặp gọi người ấy, “Mẹ.”

Cô vừa dứt lời thì lập tức cảm giác được cánh tay đang ôm vai cô siết chặt lại.

Trong tay Lí Ly đang xách mấy phần thức ăn nấu chín, lúc này bà nhìn về phía con gái, ánh mắt lại thoáng nhìn người bên cạnh cô, về mặt lập tức trở nên hơi kỳ lạ.

Dung Tư Hàm lúc này mới ý thức được bên cạnh cô còn có một yêu nghiệt cao 1m85, sắc mặt cũng chuyển sang tái mét.

Bầu không khí kỳ dị giống như người ngoài hành tinh tấn công trái đất kéo dài vài giây, phó trưởng phòng Lý rốt cuộc cũng chậm rãi mở miệng: “Trong nhà có khách, về nhà trước đi.”

**

Một đường nhanh chóng đến nhà họ Dung.

Chuyện gì đến cũng đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu, dù có thế nào cũng phải kiên trì đến cùng.

Nhưng mà Phong Trác Luân chưa từng nghĩ tới lần đầu tiên trong đời gặp mặt cha mẹ vợ trong tình cảnh như thế này.

Từ ban đầu đối với tướng mạo và ba phẩm chất của anh đã là điều kiện trước tiên bị mẹ vợ tỏ ý nghi ngờ, lừa gạt và dây dưa với con gái nhà họ gần hai năm, bây giờ còn dụ dỗ con gái người ta ngủ qua đêm, ngày hôm sau còn chạm mặt nhau trên đường lớn, đợi khi đến nhà thì gặp cảnh tượng mẹ vợ chào đón tình địch đang ngồi trên sô pha.

Dung Tư Hàm không ngờ Thẩm Chấn Thiên sẽ đến đây, lúc này cô đi đến sô pha ngồi xuống: “Anh Thiên, sao anh lại tới đây?”

“Đưa đồ đạc của con ở văn phòng sang đây.” Lý Lệ đặt túi thức ăn xuống, ánh mắt nhìn Thẩm Chấn Thiên hết sức yêu thích, “Thật sự làm phiền Tiểu Thẩm, công việc bận rộn mà còn tranh thủ thời gian tự mình đưa đồ đạc đến đây.”

Thẩm Chấn Thiên vẫn trung ra gương mặt than, lúc này anh ta nhìn thấy Phong Trác Luân bên cạnh cô, mặt mày khẽ động nhưng biểu cảm không thay đổi gì lớn.

“Cám ơn anh.” Phong Trác Luân ở một bên tự nhiên cất tiếng nói với Thẩm Chấn Thiên, “Cám ơn anh đã chăm sóc cho cô ấy khi ở Hồng Kông.”

Dáng vẻ của anh vừa cố gắng kìm nén lời nói khinh thường lại vừa chứng minh quyền sở hữu của mình thật sự rất buồn cười, Dung Tư Hàm nhìn anh, trong mắt nhin không được chứa nổi phần vui vẻ.

Lý Lệ ở một bên nhìn kỹ bọn họ, vẻ mặt bà vẫn mang theo sự thăm dò.

Lúc này Dung Thành vừa ở trên lầu xử lý xong công việc đi xuống thì nhìn thấy trong phòng khách có thêm người, ông cười lớn rồi nói: “Hàm Hàm, đều là bạn của con sao?”

“Cháu chào bác trai.” Phong Trác Luân lại một lần nữa hành động trước đối phương, không có màn giới thiệu bản thân, anh ngừng đầu cười nói với Dung Thành.

Nụ cười mê hoặc của người đàn ông này rất khó có người không bị làm cho mê hoặc theo, Dung Thành cẩn thận nhìn anh một cái rồi gạt đầu.

Đúng lúc này đi giúp việc đưa trà tới, Phong Trác Luân nảy sinh ý nghĩ, không chờ đi giúp việc từ chối, anh lập tức cười tủm tỉm rồi đi theo đi ta vào phòng bếp: “Dì à, phòng bếp cần giúp việc gì, cháu làm với đi.”

Trong ba mươi sáu kế điều thứ nhất gọi là lật mềm buộc chặt, ngang với lấy lui dễ tiến.

“Ba.” Thấy anh đi vào phòng bếp, Dung Tư Hàm thấp giọng nói, từ trên sô pha đứng dậy, “Vị này là cấp trên của con ở Sở Tư pháp, Thẩm Chấn Thiên.”

Lúc này Thẩm Chấn Thiên cũng đứng dậy, cung kính bắt tay với Dung Thành.

“Vậy cậu kia thì sao?” Lý Lệ ở một bên bình tĩnh hỏi.

Sự nhạy cảm giữa phụ nữ với phụ nữ luôn mạnh nhất, Lý Lệ là người như thế nào, đương nhiên Dung Tư Hàm cũng không định giấu diếm nữa nên thản nhiên nói: “Đó là bạn trai của con, Phong Trác Luân.”

“Là cái cậu làm phụ rề trong hôn lễ của Lục Lục, sau đó ở Hồng Kông con nói với mẹ là không quen, đúng không?” Trong giọng nói của Lý Lệ không có tức giận, vẫn rất bình tĩnh.

Điềm tĩnh chín chắn như Dung Tư Hàm, lúc này ở trên trán cũng dần chảy xuống một giọt mồ hôi.

“Tốt lắm.” Dung Thành chấp tay sau lưng ở một bên cười ha ha, “Ngoại hình không tệ, môi hồng răng trắng.” ——

Bạn đang đọc truyện *Tội Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: Sam

Dung Tư Hàm nghe được bốn chữ cuối cùng của Dung Thành, biểu cảm trên khuôn mặt xưa nay luôn hờ hững thật sự không thể kiềm nén, cô nhin cười đến mức sắp méo mó.

“Thế nào?” Dung Thành sờ cằm, nhìn con gái, “Trong Quỳnh cư ký không phải đã viết, môi hồng răng trắng mặt hoa đào, tóc xanh má đào mày lá liễu sao?”

“Ba...” Cô gờ tay che miệng, “Cái đó nên miêu tả con gái chứ.”

Dung Thành lắc đầu, nghiêm trang nói: “Ba khen bạn trai con ngoại hình tuấn tú, cũng giống nhau thôi.”

Tầm mắt Lý Lệ lướt sang người đàn ông cao lớn đang giúp đỡ đi giúp việc trong phòng bếp, bà nói với chồng: “Con gái anh bây giờ có bản lĩnh lắm, hôm qua có một người hẹn nó, hôm nay lại mang về một người khác.”

Dung Thành nghe được vẻ không vui che giấu trong giọng nói của vợ mình, ông đành cười theo nói: “Được rồi được rồi, dù sao đã mang về, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.”

Một câu này của ông rõ ràng xác thực coi Phong Trác Luân là người một nhà.

Lúc này Thẩm Chấn Thiên đang ở một bên cầm cặp hồ sơ lên, bình tĩnh nói với bọn họ: “Bác trai bác gái, cháu cáo từ trước, bên Hồng Kông còn có vụ án, cháu đi chuyển bay tới nay.”

“Được, làm phiền cậu rồi.” Dung Thành gạt đầu với anh ta, “Cám ơn cậu đã chăm sóc Hàm Hàm”

Lý Lệ lập tức dùng ánh mắt nhìn sang Dung Tư Hàm ra hiệu cô tiễn anh ta, bà cười tủm tỉm nói với Thẩm Chấn Thiên: “Tiểu Thẩm sau này có rảnh thì đến chơi nữa nhé.”

Thẩm Chấn Thiên đáp “Vâng”, rồi cầm cặp hồ sơ đi ra ngoài.

Dung Tư Hàm đi theo tiễn anh ta tới cửa lớn bên ngoài, cô nhìn ánh mắt anh ta nghiêm túc nói: “Thực sự cảm ơn anh.”

Trong làn gió thu tiêu điều khuôn mặt anh ta vẫn nghiêm nghị như trước, khi đối mặt cô trông như có thêm một tia âm áp: “Bạn bè không cần nói cảm ơn.”

Cô gật đầu: “Nếu em còn quay lại Hồng Kông, em sẽ tìm anh và A Hạnh.”

Anh ta im lặng một lúc rồi xoay người chuẩn bị đi, cuối cùng nhìn cô, sắc mặt hơi ảm đạm nói: “Bản thân em cũng sống cho tốt.”

...

Lúc cô trở về phòng khách thì Lý Lệ đã ngồi trên sofa, Dung Thành cầm tách trà ngồi bên cạnh rõ ràng không có ý tứ muốn tham dự vào cuộc tranh luận này, thấy cô vừa tiến vào, Lý Lệ ngược mắt lên: “Đến rồi, cô Dung, ngồi đi.”

“Mẹ ——” Dung Tư Hàm đi tới bên cạnh chen chúc ngồi xuống với bà, “Lý nữ vương vĩ đại khai sáng, Lý nữ vương tôn kính cúi chào ——”

“Miệng lưỡi trơn tru,” Lý Lệ nhìn cô một cái, “Học cái cậu môi hồng răng trắng phải không?”

Trong lòng Dung Tư Hàm lăm lăm biệt danh mới của người nào đó, cố gắng nhịn lại tiếng cười đã tới bên miệng.

“Ngoài cái cậu họ La lần trước, cậu ta là bạn trai thứ hai của con ở Hồng Kông phải không?” Phó trưởng phòng Lý không hề giả vờ, “Mẹ hiểu con quá mà, tính tình con bướng bỉnh, mẹ bảo con về con liền theo mẹ về, quả nhiên là bởi vì cãi nhau chia tay với cậu ta nên mới nghe lời.”

Đối mặt với người mẹ mang gương mặt sắt nỏ tiếng nhất thành phố S, ngay cả năng lực cãi lại Dung Tư Hàm cũng không có, đầu óc cô mau chóng vận hành một lúc, chỉ có thể áp dụng sách lược tương tự của ai kia: “Mẹ...con vào phòng bếp rót tách trà trước, ăn tối xong rồi hằng nói.”

Lý Lệ “này” một tiếng, bàn chân cô lại đi rất nhanh, chỉ mấy bước là vào phòng bếp.

Trong thời gian đó, tại phòng bếp đi giúp việc cũng đã bị mê hoặc bởi nụ cười của Phong Trác Luân, thấy Dung Tư Hàm tiến vào đi ta vờ vai cô, cười tủm tỉm nói: “Ánh mắt Hàm Hàm tốt lắm, bạn trai cháu khôi ngô tuấn tú, miệng còn ngọt nữa, rất được lòng người.”

Cô lắng nghe liền ghen hòng, giương mắt nhìn qua người kia, trông thấy anh đang dùng dáng dấp mỹ nam thành thạo việc nhà để xào đồ ăn, đặc biệt nghiêm túc.

Nhưng cô nhìn thế nào cũng cảm thấy nụ cười trên khuôn mặt nghiêng kia vẫn bị ối lại thiếu đôn, được lòng người chỗ nào chứ?

“Hai cháu nói chuyện đi, đi đi lau bàn ở phòng khách.” Di giúp việc lão luyện tháo vát, đóng cửa phòng bếp rồi đi ra ngoài.

Cô nhón chân lấy ấm nước trên ngăn tủ, rồi lấy cốc rót nước ra, quả nhiên chưa tới vài giây, ai đó ban này còn đang nghiêm túc liền giám lửa xuống rồi ôm thắt lưng cô từ phía sau.

“Anh có biết ban này ba em đánh giá anh thế nào không?” Cô quay đầu lại nhìn anh một cái.

“Humm?” Anh lười biếng nhấc mắt lên, “Nói anh trông giống con rề của ông ấy?”

“Ba nói đáng về của anh...môi hồng răng trắng.” Nói xong cô bật cười ngay, “Giống con gái.”

Khuôn mặt người nào đó đen thui, hồi lâu sau thờ ơ nhủ mảy: “Khen ngợi trả hình tướng mạo của anh như Phan An, anh hiểu.”

“Không biết xấu hổ.” Cô liếc mắt khinh bỉ nhìn anh, vron tay đẩy anh ra.

Cánh tay và đôi chân dài của anh đặt trên người cô, động tác từ từ quấn chặt bắt đầu không đáng hoảng, phòng bếp vốn đã nóng, anh thế này khiến cô hơi khô nóng, dùng chút sức lực mới hất ra bàn tay kia của anh đã dời sang bờ ngực cô: “Đang hoảng chút đi, mẹ em đang thẩm tra trong phòng khách.”

Phong Trác Luân không có biểu cảm gì, ngược lại hỏi: “Cái tên mặt than kia đi chưa?”

Thấy cô gật đầu, anh còn nói: “Rất tốt, không cần phân tán sự chú ý của mẹ em, anh đơn thân tác chiến.”

“Anh thật sự coi mình là con rề đưa đến cửa?” Cô liếc xéo anh.

“Tin anh đi, ba mẹ em tuyệt đối không bao giờ có thể tìm được một người đàn ông có ngoại hình hoa dung nguyệt mạo giống như anh...” Câu chữ của anh rất nghiêm chỉnh, cuối cùng lại mang ý xấu đẩy vào cô từ phía sau, “Người đàn ông có tài năng đích thực.”

Dung Tư Hàm đưa lưng về phía anh, vung tay về phía anh, dứt khoát không đáp lại hành vi lưu manh của anh.

Ý cười trong mắt anh càng đậm đặc, cánh tay siết chặt hơn.

Vóc dáng cô nhỏ nhắn, cứ vậy bị anh ôm trong lòng quả thật trông bé xấu, từ góc nhìn của anh trong mái tóc đen nhánh mềm mại lộ ra vành tai nõn nà xinh xắn, lông mi lại rất dài, chiếc mũi thanh tú rất cao, biểu cảm trên mặt điềm tĩnh lại kiêu ngạo, đều là đáng về mà anh luôn ghi nhớ trong lòng.

Một người con gái tốt đẹp biết bao, anh suy nghĩ rất nhiều mỗi một ngày đều có thể nhìn thấy cô, trên cô tức, chọc cô cười, đến những thứ củi gạo dầu muối nhỏ nhặt trong cuộc sống, bầu bạn sống quãng đời còn lại cho đến chết... Mọi chuyện đều có cô ở bên cạnh.

Bản thân anh cũng không thể nhận định, anh mong muốn làm người quan trọng nhất trong cuộc đời cô cỡ nào.

**

Tay nghề nấu ăn của Phong Trác Luân đã luôn rất giỏi, cho dù là rau cải vô cùng đơn giản, được anh nấu ra cũng đặc biệt chu đáo tinh xảo.

Dung Thành và Lý Lệ bình thường quanh năm đều tham dự rất nhiều bữa tiệc, sơn trân hải vị cũng đã ăn ngán rồi, hiện giờ món rau thường ngày lại được anh làm ra một cảm giác khác, ăn vào ngược lại rất vừa miệng.

“Tay nghề nấu nướng của cậu rất tốt.” Dung Thành gấp mấy miếng nếm thử rồi nhìn sang Phong Trác Luân, “Thường hay tự nấu ăn sao?”

“Sau khi qua Pháp cháu bắt đầu một mình học làm.” Anh cong khóe môi, “Tay nghề hiện tại của Hàm Hàm cũng là học từ cháu.”

“Thảo nào lần này khi con bé về luôn cảm thấy đồ ăn không ngon như hồi trước.” Dung Thành gật đầu, ngữ khí ôn hòa xen lẫn trêu đùa, “Tôi còn nghĩ con bé này sao lại trở nên kén chọn hơn, hóa ra là có sự đổi lập.”

“Cô ấy ăn gì cũng kén chọn.” Phong Trác Luân liếc nhìn Dung Tư Hàm với vẻ chế giễu, “Món ăn có dinh dưỡng, tốt cho cơ thể cô ấy cũng ăn không nhiều lắm.”

Dung Tư Hàm đang cầm bát, nghe anh nói cô cứ cảm thấy còn có một hàm ý khác, lúc này cô ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười khó hiểu của anh, nhớ lại buổi sáng anh nói muốn dứt cô uống sữa, nhất thời trong lòng hận không thể lấy kim khâu kín cái miệng của anh.

Anh ở đối diện nhìn thấy sắc mặt hơi ửng đỏ của cô, hồi lâu sau khóe miệng vênh lên rất cao, đôi mắt càng lúc càng u ám

...

Một bữa cơm hai người đàn ông thể mà trò chuyện rất tự nhiên, sau khi bữa ăn kết thúc Lý Lị buông đũa xuống, rốt cuộc bình tĩnh nhìn Phong Trác Luân hỏi: “Cậu bỏ việc đến thành phố S, không ảnh hưởng tới công việc của cậu sao?”

“Cháu thuộc ngành nghề tự do.” Anh lơ đãng nói, “Làm thiết kế trang sức, tính quy luật không lớn lắm.”

“Nói cách khác thường xuyên đi lại khắp nơi trên thế giới.” Lý Lị lại nói, “Mức độ an ổn khá thấp, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, vậy cậu ở thành phố S có bất động sản cố định nào không?”

“Không có.” Anh đáp.

“Không có bất động sản cố định, cũng không có địa điểm công tác ổn định, sau này làm thế nào phụ trách cuộc sống gia đình?” Câu chữ của Lý Lị không trọng điểm nhưng rõ ràng, “Trừ phi cậu chỉ muốn làm bạn trai của Hàm Hàm mà không phải người chồng tương lai, mấy vấn đề này cậu đã từng suy nghĩ chưa?”

“Chưa ạ.” Anh lại cười cười, “Cháu chưa từng nghĩ đến mấy vấn đề này.”

Lý Lị nghe được nhủ mảy, bà im lặng một lúc, vừa muốn nói thì chợt nghe anh nói tiếp: “Bác gái, trên thực tế cháu hiểu được mình không thể lấy ra bất cứ thứ gì, cháu hoàn toàn không xứng với cô ấy.”

Trong phòng khách to như vậy, tiếng nói hơi khàn của anh vang lên từng câu chữ rất rõ ràng, Dung Tư Hàm hơi nhủ mảy, trong ánh mắt ngẩng đầu nhìn anh mang theo chút khó tin.

Dường như ngay cả Lý Lị và Dung Thành cũng không đoán trước anh sẽ nói thế này, hai người đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt cũng trở nên phần nào phức tạp.

“Hai bác không muốn để cô ấy ở bên cháu, cháu hoàn toàn có thể chấp nhận.” Anh gằn từng tiếng nói, “Bác trai bác gái, nhưng hiện tại cháu có một yêu cầu quá đáng.”

“Nếu hai bác đồng ý, cháu muốn dùng thân phận bạn trai cuối cùng đưa cô ấy đi Pháp, cháu đã đặt vé máy bay vào ngày mai.”

Dung Tư Hàm chỉ nghe được tiếng tim đập càng lúc càng to bên tai mình, không có bất cứ âm thanh hoàn cảnh nào quấy nhiễu.

Trên khuôn mặt anh vẫn là nụ cười mà cô quen thuộc nhất.

Anh ngồi tại bàn cơm nhà cô, ở trước mặt ba mẹ cô, ban này còn tự nhiên thành thoi, hài hòa ấm áp.

Cô vốn tưởng rằng cái mình nghe được chính là anh dùng cách thức của mình trung cầu sự đồng ý của ba mẹ cô, hoàn thành sự chuyển tiếp từ bạn trai đến người chồng tương lai.

Từ khoảnh khắc anh xuất hiện cô đã quyết định rồi, cho dù tương lai có bao nhiêu gian nan dài dằng, cô cũng sẽ ở bên cạnh anh cùng anh hoàn thành.

Nhưng lời nói hiện tại của anh tựa như lời đưa tiễn cuối cùng trước khi xa cách vĩnh viễn

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

Edit: Sam

Trong phòng khách không ai nói gì nữa, Dung Tư Hàm nhìn anh chằm chằm không dời tầm mắt, màu mắt khê lấp lóe.

“Ý cậu là sau khi cậu đưa Hàm Hàm từ Pháp trở về, chỉ cần tôi và ba Hàm Hàm không đồng ý, cậu sẽ chia tay với con bé đúng không?”

Phong Trác Luân cười nhạt gật đầu.

Dung Tư Hàm thấy thế chiếc đũa trên tay rơi xuống bàn, trên khuôn mặt ngay cả chút biểu cảm cũng chẳng có.

Dung Thành ở một bên nhìn thấy toàn bộ quá trình, lúc này ông háng giọng ho một tiếng, ôn hòa cất tiếng: “Tiểu Phong à, tôi cảm thấy về chuyện này ý kiến của tôi và mẹ Hàm Hàm không thể chi phối hai đứa.”

“Cho dù yêu đương hay kết hôn thì đều là chuyện do cậu và Hàm Hàm tự quyết định, chúng tôi đồng ý cũng được không đồng ý cũng thế, cuối cùng cảm thấy tốt hay là hối hận đều do chính hai đứa, chúng tôi chỉ có thể cho ý kiến mà không phải sự quyết định.”

Âm thanh người đàn ông trung niên trầm thấp êm dịu, Dung Tư Hàm lắng nghe trong lòng càng xoắn chặt hơn, một lúc sau cô đẩy ghế ra đứng dậy, chẳng thèm nhìn anh một cái nào, rồi xoay người lên lầu trở về phòng ngủ.

Phong Trác Luân nhìn bóng dáng cô biến mất ở tầng hai, trong màu mắt mang theo ý cười u ám từng tắc một.

Lý Lị không nói gì, bà nhìn sang ánh mắt chồng.

Hai vợ chồng trao đổi một ánh mắt, Lý Lị không nói thêm gì với Phong Trác Luân nữa, bà cũng xoay người đi lên lầu.

Ở bàn ăn chỉ còn lại hai người đàn ông, lúc này Dung Thành ngồi ở đối diện cười mỉm nhìn anh nói: “Hôm nay đúng lúc có người tặng trang sức cho mẹ Hàm Hàm, trùng hợp là nghề nghiệp của cậu, cậu đi theo tôi xem thử.”

...

Trong phòng sách đã đặt trà Long Tỉnh do dì giúp việc vừa pha xong, Dung Thành chấp tay sau lưng đi vào phòng trong, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái hộp rồi đặt trên bàn.

Phong Trác Luân cũng thu hồi về ngang ngạnh bốn cọt xưa nay, anh nhẹ nhàng mở hộp ra, lấy trang sức bên trong ra.

Là một sợi dây chuyền thủ công thượng hạng, từng khối đá quý xanh biếc mang hình dạng không đồng nhất nối thành, đường viền đá quý được mạ vàng.

“Quả thật rất thích hợp với bác gái.” Một lúc sau anh cất dây chuyền vào trong hộp, giương mắt nhìn Dung Thành cười cười, “Cháu thấy hình dáng Hàm Hàm rất giống bác gái.”

Người đàn ông anh tuổi khi nói chuyện bất giác để lộ ra chút dịu dàng khó mà nhận ra, Dung Thành lại thấy rõ ràng, lúc này ông vỗ vai anh, ý bảo anh ngồi xuống.

“Thực ra tôi và mẹ Hàm Hàm biết chuyện con bé vì Cù Giản mà đi Hồng Kông từ trước rồi.” Dung Thành uống ngụm trà, “Trong lòng chúng tôi thương con bé, nhưng mà quá hiểu tính cách của nó, dứt khoát không nói rõ với nó, và lại chúng tôi cảm thấy từ bé nó ở bên cạnh chúng tôi trưởng thành, chưa từng nếm trải đau khổ, chúng tôi nghĩ để chính nó rèn luyện một lần cũng tốt.”

“Lần này mẹ Hàm Hàm từ Hồng Kông trở về thực ra vẫn không ngủ ngon, bà ấy rất lo lắng cho Hàm Hàm, lo cho những chuyện Hàm Hàm đã trải qua trong tám năm ở Hồng Kông sẽ mãi mòn hết sự thành tâm của bản thân con bé, khiến nó không có dũng khí để đối mặt với khó khăn nữa.” Dung Thành thông thả nói tiếp, “Thực ra tôi cũng như vậy, hơn nữa tôi biết rõ một ngày nào đó chúng tôi phải rời khỏi con bé, không thể nào vĩnh viễn giúp nó che mưa chắn gió.”

“Hai bác đã làm rất nhiều cho cô ấy.” Ánh nhìn Phong Trác Luân khẽ động, “Hàm Hàm rất yêu thương hai bác.”

Trường công chúa của anh từ bé được che chở kỹ càng như vậy, trưởng thành đáng về anh yêu thích, đều bởi vì sinh trưởng trong một gia đình ấm áp mà anh cả đời này vĩnh viễn không thể có được, được cha mẹ thật lòng yêu thương.

Anh hâm mộ, càng cảm thấy vui mừng cho cô.

Dung Thành đặt tách trà xuống, ông vươn tay vỗ vai anh: “Cho dù trước đây khi con bé ngây thơ thích Cù Giản, nhưng mà hiện tại đối với cậu lại khác, Hàm Hàm là con gái tôi, suy bụng ta ra bụng người, dù rằng bây giờ tôi còn chưa hiểu cậu, nhưng tôi có thể thấy được cậu không phải không thích con bé. Những lời cậu nói ban nãy, nếu là vì sợ tôi và mẹ Hàm Hàm ngăn cản, vậy cậu có thể thu lại rồi.”

“Không phải.” Anh nhìn ánh mắt Dung Thành, trong sắc mặt là vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có, “Bác trai, cháu biết nếu là người Hàm Hàm thích, cho dù hai bác không hài lòng cũng sẽ vì cô ấy mà chấp nhận, nhưng lời cháu đã nói là bởi vì cháu cảm thấy mình thật sự không có tư cách làm chồng cô ấy.”

“Vậy cậu từ Hồng Kông suốt đêm chạy tới tìm con bé là vì cái gì?” Dung Thành cũng hơi nghi hoặc.

“Bác trai, bác coi như cháu còn trẻ đầy nhiệt huyết, không thể nhịn xuống được, nếu không tới lần này có lẽ sẽ khó chịu giống như chết, bây giờ làm cần xong rồi thì tỉnh táo lại...” Lúc này anh trầm ngâm một lát, dựa vào lưng sofa phía sau, cười cười nhắm mắt lại, “Sau khi đưa cô ấy đi Pháp trở về, cháu sẽ không làm lỡ cô ấy nữa.”

“Người mà Hàm Hàm và hai bác cần sẽ là một người đàn ông có lòng trách nhiệm. Cháu không phải như vậy, cho nên không còn cháu, cô ấy ở bên cạnh hai bác, vẫn sẽ giống như trước khi đi Hồng Kông, không có bất cứ ưu sầu gì, cuộc sống bình yên như ý.”

Dung mạo người đàn ông đẹp như vậy, nhắm mắt lại cười đến xinh đẹp mà thoải mái, giống như đang nói chuyện tốt khiến người ta vui sướng.

Phía chân trời dần chìm xuống, từ từ che lấp bao phủ cả thành phố, giống như đang chào cảm ơn lần cuối.

**

Phong Trác Luân từ trong phòng đi ra, khép lại cánh cửa rồi ngồi trên sofa phòng khách.

Dung Thành không nói thêm gì nữa với anh, chỉ tùy ý hàn huyên tán gẫu, cuối cùng còn dặn anh đêm nay ngủ lại nhà họ Dung trước.

Khi Lý Lị từ trên lầu đi xuống thì thấy anh đang ngồi xem tivi, bà im lặng một lúc, sau đó đứng cách đó không xa điềm tĩnh nói với anh: “Trong phòng tắm có khăn mặt, bàn chải đánh răng, cốc nước, ở chỗ rẽ lầu một có hai gian phòng khách.”

“Cám ơn bác gái.” Anh gật đầu với Lý Lị, nhoen miệng cười, “Bác nghỉ ngơi sớm ạ.”

Lý Lị hình như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn nhịn lại, bà đi thẳng vào phòng ngủ.

Không gian căn phòng to như vậy không còn tiếng vang nào khác, lúc này anh tắt tivi và đèn chính phòng khách, rồi chậm rãi đi lên lầu.

Cửa phòng ngủ của cô khép một nửa, đèn cả phòng đã tắt hết, một mảnh tối đen không thấy rõ gì hết.

Phong Trác Luân nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trông thấy cô đang im lặng nằm nghiêng trên giường, quần chân trên người vẫn không nhúc nhích, giống như đã ngủ rồi.

Trên mặt đất bên giường đặt va ly hành lý còn chưa đóng lại, bên trong phân tán đã cơ bản đặt đầy đồ đạc.

Cửa sổ còn chưa đóng chặt, anh đi tới bên cửa sổ đóng lại, rồi trở về ngồi xuống mép giường.

Cô vừa cắt tóc hai hôm trước, lúc này đã dài đến bả vai, mái tóc mềm mại dưới ánh trắng hiện ra màu sắc rất đẹp, anh cúi người vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve.

“Anh đi ra ngoài.” Cô đưa lưng về phía anh, âm cuối run rẩy cất tiếng.

Ánh mắt anh lấp lóe nhìn cô một hồi, lúc này anh nằm xuống vươn ra cánh tay trái, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô từ phía sau, từ từ gỡ ra rồi buộc chặt từng chút một.

Trong hơi thở tràn ngập mùi hương trên người anh ở phía sau, cơ thể dính sát, bờ lưng nằm trong lồng ngực anh, chỉ là một động tác vô cùng đơn giản vậy thôi, lại khiến cho Dung Tư Hàm nhắm mắt nhịn thật lâu cảm thấy chiếc mũi hơi cay cay.

“Chuyến bay đi Pháp vào buổi trưa.” Hơi thở anh quanh quẩn bên vành tai cô, giọng nói nhàn nhạt, “Ngày mai anh sẽ gọi em dậy sớm, em đã thu xếp đồ đạc xong chưa, hửm?”

“Anh không phải đã chuẩn bị xong rồi sao?” Lúc này cô lên tiếng, “Còn hỏi em làm gì.”

Trong phòng im lặng chỉ nghe được tiếng vang nhỏ của tiếng gió thổi qua cửa sổ bên ngoài, trong thế giới yên tĩnh không còn ai khác, chỉ có anh và cô.

“Chúng ta bắt đầu ở đâu thì nên chấm dứt ở đó.” Trầm lặng một lúc, giọng cô càng bình tĩnh hơn, “Bây giờ em trở về thành phố S, muốn trải qua cuộc sống bình thân, nếu anh chưa từng nghĩ đến chút nào về tương lai của chúng ta, vậy thật sự nên để cho người khác suy nghĩ đi.”

Phong Trác Luân ở sau lưng cô ừ nhẹ một tiếng, rồi không nói nữa.

Bóng đêm ngày càng sâu, tiếng hít thở của anh bên tai dần đều đặn, Dung Tư Hàm mở mắt ra, khóe mắt chậm chậm rơi xuống một vệt nước.

Một ngày hai mươi bốn tiếng, thời gian giấc ngủ gần một phần ba, luôn có một bên phải đối mặt với bóng lưng của một bên ngủ say.

Mà từ lúc đầu cho đến giờ, luôn là anh đối diện với bóng lưng cô, cho dù vào lúc cảm xúc có dao động bao nhiêu, gần thì ít mà xa thì nhiều, chỉ cần cùng nhau đi vào giấc ngủ, anh cũng không quên cho cô cả đêm tám tiếng hoàn chỉnh.

Dù thế nào cô cũng không hiểu được vì sao anh cuối cùng vẫn lựa chọn con đường kia.

Từng gặp nhau, từng yêu nhau, từng... ở trong cuộc sống lẫn nhau.

Một lần cuối cùng, cô sụp đổ một lần cuối cùng, cô nghe theo anh, cho dù ở đâu, cho dù bao xa.

Nếu đã vô duyên, chỉ có thể không hối tiếc.

...

Ban đêm tại Hồng Kông vẫn rực rỡ chói sáng như trước, khu nhà cao cấp trên đỉnh núi lại đặc biệt yên tĩnh.

A Nghiêm đi qua hành lang gỗ của phòng sách, cách hai giây nhẹ nhàng vận nắm tay đẩy cửa mở ra.

La Khúc Hách đưa lưng về phía cửa đứng bên cửa sổ, ngắm nghía chiếc đồng hồ Tây Dương cổ xưa trên tay.

“Thái tử.” A Nghiêm đi đến bên người La Khúc Hách, hơi khom người nói, “Tai mắt của Chung thị ở chính phủ đã thu hết toàn bộ.”

Thấy La Khúc Hách không nói gì, hắn ta nói tiếp: “Cô Chung mới tỉnh lại vào lúc chiều, tinh thần còn chưa tốt lắm, phía bệnh viện vẫn bảo cô ấy ở lại bệnh viện theo dõi.”

“Ừm.” Lúc này La Khúc Hách xoay người, đặt đồng hồ trên bàn.

Hắn mặc đồ ngủ tơ lụa, tinh xảo trang nhã, phối với khuôn mặt như ngọc của hắn, quả thật xa hoa đến cực điểm.

“Một bộ phận thương giới của Chung thị cũng đang trong quá trình thu gom, tôi mang tất cả tài liệu qua cho ngài xem.” A Nghiêm im lặng một lúc, đột nhiên thấp giọng hỏi, “Tôi vừa nhìn thấy lại có một nhóm bác sĩ vào nhà lớn, bà Phong...?”

“Tình hình không ổn thì sao.” La Khúc Hách nhếch miệng, cầm lấy ly rượu trên bàn nhấp một ngụm, “Người tóc đen tiền người đầu bạc, trái lại thật sự phải ứng nghiệm”

Trên khuôn mặt nghiêng của hắn hình như còn mang chút ưu sầu chớp nhoáng.

“Hôm nay tôi đến sân bay tư nhân kiểm tra chuyến bay, không có vấn đề, ngày mốt thời tiết ở Hồng Kông cũng thích hợp cất cánh.” A Nghiêm cung kính nói.

“Đi đâu?” Hắn xoa huyết thái dương.

“Nước Pháp.” A Nghiêm khom lưng càng thấp hơn.

La Khúc Hách à một tiếng, lúc này đưa đồng hồ cho A Nghiêm, khẽ mỉm cười nói: “Đồng hồ ngừng chạy rồi, cầm đi sửa lại, bằng không tôi cũng không biết thời gian đã qua nhanh như vậy.”

Hóa ra thời gian trôi qua nhanh vậy.

Ngay cả thời gian thu lưới cũng đã tới rồi.

**

Nước Pháp.

Chuyến bay mười mấy tiếng đồng hồ hai người gần như không nói chuyện, trên đường đi qua lối ra, Dung Tư Hàm vẫn hơi nhú mày, xách theo hành lý bước đi thật chậm.

Phong Trác Luân đi đằng trước cô cách đó không xa, đang dùng tiếng Pháp lưu loát nói chuyện với mấy người đẹp Pháp tóc vàng mắt xanh ngồi cùng máy bay.

Giọng anh trầm thấp biếng nhác, nói tiếng Pháp rất êm tai, khẩu âm trôi chảy rõ ràng, khiến mấy người đẹp không hẹn cùng cười lên rạng rỡ.

“Anh Luân!” Ra sân bay, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc gào thét từ con đường đối diện chạy tới, “Mợ nó, xe ông bị hỏng, giữa đường còn phải gọi điện thoại kêu xe bị gài vò mới tới nơi.”

Phong Trác Luân nói tạm biệt với các người đẹp, lúc này anh quay đầu nhìn người phía sau, rồi quay lại đối mặt với Đường Thốc: “Vậy cậu bảo chúng tôi bây giờ làm thế nào trở về? Ngồi trên va ly cậu công chúng tôi à?”

Đường Thốc trợn mắt, khuôn mặt búp bê tức giận, chẳng hề kiêng dè lát nữa sẽ bị sửa chữa thế nào: “Đi được một nửa vứt bỏ người ta sao còn miệng tiện thế hả! Hàm Bảo, mau giáo dục đảng hoàng cái gã hèn này đi!”

Biểu cảm trên mặt Dung Tư Hàm vốn đã không tốt, lúc này bị decibel to rõ của anh ta gào thét một tiếng, cô đột nhiên che miệng khom lưng lập tức nôn ra.

Sắc mặt Phong Trác Luân lập tức thay đổi, đôi mắt liếc lướt qua Đường Thốc, Đường ngốc nghếch thấy thế giật mình, theo phản xạ giống như con bọ chết nhảy dựng lên, anh ta lập tức liêu mạng xua tay với Phong Trác Luân: “Đứa nhỏ này tuyệt đối không phải của ông!”

Bạn đang đọc truyện *Tỳ Tình Sở Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.